

Kakashiho příběh – blesk na zmrzlém nebi

Napsal Akira Higashiyama

Do angličtiny přeložila Jocelyne Allen

Do češtiny přeložila Adsagsona

Prolog – Nový řád

Sai se nacházel pět set metrů nad zemí a opíral se o něho silný vítr. Ohlédl se přes rameno.

„Určitě to zvládneš sám, Naruto?“

„Jasně.“ Naruto pozoroval nepřátelské území hluboko pod sebou. „Bez problému.“

„Ale pořád jsi bez ruky...“

„Tyhle si podám i jednoruký.“

Čínský fénix stvořený Technikou kresby zvířat proklouzl pod rouškou noci, ze země byl neviditelný. Nicméně Narutovy oči ho dovedly rozlišit zcela zřetelně.

Bylo po půlnoci, ale pochodně noční hlídky stále jasně planuly v horském údolí, kam se před nimi ukryl jejich cíl. Roztroušeni po údolí drželi stráž ninjové. Ostře se zvedající kamenná zeď a jehlicovité hřebeny hor se oděny chladnou měsíční září třpytily, jako by byly mokré.

„Útočiště s přirozenými hradbami.“ Sai vyslovil Narutovy vlastní myšlenky. „Takže se Garyo celou dobu zašival se na takovémhle místě, co?“

„Zatímco zabíjel lidi z Vlnkové země.“ Naruto zaťal zuby.

Byla zářijová noc, rok po skončení Čtvrté velké války ninjů. Mocný víchř vyl, když se probíjel údolím.

Obří pták nesoucí Saie a Naruta provedl širokou otočku. Zapřeli se a přímo pod sebou spatřili Garyovu základnu.

„Moc na to nemysli, Naruto. Není to tak, že by byla Čtvrtá velká válka ninjů poslední válkou, kterou kdy lidstvo vybojuje. I když mě to štve, budeme se pořád setkávat s lidmi, kteří sympatizují s Madarovým smýšlením,“ řekl Sai, než Naruto seskočil z obřího ptáka.

„Jako Garyo, co?“

Krr!

Za zvuku vlastního těla svištícího vzduchem překřížil Naruto prostředníček a ukazováček své levé ruky, aby vytvořil kříž, a padal noční oblohou. Tento nový způsob skládání pečeti si osvojil poté, co v souboji proti Sasukemu přišel o pravou paži.

„Technika stínových klonů!“

Puf! Zvedl se oblak bílého kouře a než si stihla noční hlídka čehokoliv všimnout, byl Garyův úkryt obklíčen stínovými klony.

„Nepřátelský útok!“ všude kolem se z temnoty zvedaly rozčilené hlasy.

„Ochraňte Garya!“

Nepřátelští ninjové vyběhli z chatek rozprostřených podél horské stěny a z jeskyní všude kolem. Narutovy stínové klony vymrštily kunaie všemi směry a několik členů nepřátelské skupiny okamžitě padlo. Tváří v tvář sečným útokům zezadu se Naruto změnil v obláček kouře a zmizel.

Ústřední prostranství základny se okamžitě změnilo v bojiště, na němž se ninjové častovali zuřivým pokřikem.

Naruto přelétl pohledem obě strany, pátral po jeskyni, o které mu pověděl Kakashi – po jeskyni, z jejíhož stropu trčely jako tesáky dva zašpičatělé balvany, po samotném vstupu do Garyova úkrytu, odříznutého horami od okolního světa. Alespoň tak to Kakashi řekl.

„Takže, jestli se chystá utéct, poběží rovnou do té jeskyně!“

Viděl ji za stínovými klony, kteří předváděli s nepřáteli svůj tanec smrti. Jeskyně, ústí kamenné stvůry s vyceněnými tesáky, byla střežena ninji, a malý mužík vbíhající dovnitř, táhnoucí za sebou lem své dlouhé róby, byl...

„Garyóóó!“ Narutův hlas se odrážel od kamenných zdí. „Nikam nejdeš!“

Než dozněla ozvěna Narutova hlasu, zastoupil mu cestu jediný nepřátelský ninja. Ninjův úbor byl sněhově bílý, jeho tvář byla skryta pod bělostnou maskou se vzorem ve tvaru háku.

„Uхни mi z cesty!“ Naruto neváhal a vrhl několik kunaiů.

Ale v okamžení, kdy se špičky nožů dotkly maskovaného ninji, se jejich cíl zamihotal a vytratil jako mlha. A co hůř, než si to Naruto vůbec uvědomil, ocitl se ten ninja přímo za ním.

„Živel ledu, řetěz zemského ledu!“

Pocítil, jak ho jutsu měkce trefilo do zad. Lehce se nahnul dopředu, ale udržel rovnováhu. Pak se připravil a otočil dokola, kunaie se zaleskly, jak svištěly na maskovaného ninju – nebo jim alespoň zamýšlel dodat lesk a svist.

Ale nemohl jimi hodit.

„C-co to má být...?“

Pocit zavrátání se v jeho těle náhle změnil v intenzivní bolest.

Křup, prásk... krrk krrk krrk krrk!

Nesčetně zmrzlých ostnů mu vytrysklo z žil a prorazilo kůži.

„Uh...“ padl na kolena a z úst mu vyšel obláček bílého dechu. Ať bylo v noci v horách jakkoliv chladno, stále bylo teprve září. A přece Narutovi drkotaly zuby a celé jeho tělo napadl krutý mráz.

Led se z bodu, kam ho maskovaný ninja trefil do zad, rychle rozšířil do každé části jeho těla. Mráz, který se po něm plazil, se mu ovíjel kolem rukou a nohou, než se začal plížit k jeho tváři.

Krrk krrk krrk krrk krrk!

Snažil se své tělo nějak donutit k pohybu, ale jediné, čeho docílil, bylo, že několik tenkých kousků ledu zapraskalo, jak se odtrhlo a spadlo k zemi. Ledové řetězy měly Naruta pevně ve svém sevření.

Aniž by zamrzlému Narutovi věnoval byt' jen pohled, vrátil se maskovaný ninja ke Garyovi. „Garyo, pojd'te prosím tudy.“

Ale Garyo se nepohnul a tři ninjové, kteří ho chránili, se hlučně složili k zemi v hromádku nohou a rukou.

Nepřítel se zarazil a očima skrytýma za hákovitou maskou si bedlivě prohlížel okolí.

Z temnoty za Garyem se pomalu vynořila paže svírající kunai. „Víš, Haku nosil taky takovou masku.“ Naruto vrhl kunai nepříteli po krku. „A teď tahle ledová technika... seš zběhlý ninja z Mlžné?“

„Takže to jsi nebyl skutečný ty.“ Maskovaný ninja pohlédl zpátky na Naruta, kterého složil před pouhými pár okamžiky. „Napadlo mě, že tvá reakce zrovna neodpovídala pověsti toho Uzumakiho Naruta, muže, který porazil našeho Madaru.“

Stínový klon uvězněný v ledu se vytratil. Led, který ho svíral, praskl a naráz se rozsypal. Naruto a jeho soupeř si hleděli do očí.

„Vezmu si Garya s sebou.“

„To nedovolím,“ řekl ninja.

Naruto probodl maskovaného ninju pohledem. „Zemřely kvůli vám stovky lidí z Vlnkové země.“

„Za ideál.“

„Madarův ideál? Z války, která už byla...“

„Selháním Uchihy Madary,“ Garyo skočil Narutovi do řeči, „byla skutečnost, že se pokusil uvrhnout do nekonečného tsukuyomi celý svět.“

Naruto shlédl na drobného temného mužika, kterého bodl kunaiem. Zdálo se, že ani špička kunaije přitisknutá k jeho hrdlu neměla vliv na neochvějně odhodlání obestírající celé jeho tělo. Bílé vlasy měl stažené do culíku a z brady mu rostl bílý vous. Jedno z jeho podlouhlých mandlových očí bylo zastřeno bílou mlhou.

„Ale Madarovo smýšlení nebylo samo o sobě mylné,“ pokračoval Garyo, podlouhlý lem jeho róby se třepetal ve větru. „Ke zbavení světa válek a nastolení naprosté spravedlnosti, je tu jediné nekonečné tsukuyomi. Je pravda, že je Madara mrtvý. A nekonečné tsukuyomi bylo Uchihou Sasukem rovněž odepsáno k věčnému zapomnění. Nicméně, s tím na paměti, jeho ideál nesmí padnout. Snad budeme přinuceni k jiným metodám, ale budeme se krok po kroku přibližovat Madarovu ideálu. Pevně v to věřím.“

„Co chceš přesně dělat?“

„Co je naprostá spravedlnost? Je to rovnost všech lidí. Veškeré neštěstí na tomto světě pramení z nerovnosti. Co bychom tedy měli udělat, abychom tuto rovnost uskutečnili? Musíme ovládnout svobodu jednotlivce. Svobodu vydělávat si peníze, svobodu vlastnit víc než jiní, svobodu mít to snazší než jiní – bojuju, abych ovládl takovéto svobody. A pokud půjdou naše pokusy dobře, ostatní země přijmou nás i naše ideály. Veškeré svobody na tomto světě budou ovládány. To je pravý význam Madarova ideálu, nový řád světa.“

„Takže sis pro svoje experimenty vybral Vlnkovou zemi.“ vyslovil Naruto se zaťatými zuby. „Nejsou v ní žádné Skryté vesnice. Zabíjet lidi, kteří o tom jak bojovat nevědí první ani poslední ... to vy jste do téhle země přinesli nenávist a žal. Bývalo to mírumilovné místo.“

„Dokud je na světě nerovnost, není žádná země bez nenávisti a smutku.“

Do jeskyně vtrhl náhlý poryv větru a Narutův prázdný rukáv se zatřepetal.

„Tato země nemá Skrytou vesnici. Tudíž sem chodí žít mnozí zběhlí ninjové. Zběhlí ninjové, kteří přišli do Vlnkové země, jsou již unaveni zabíjením jeden druhého. Skrývají skutečnost, že jsou ninji a snaží se žít jako obyčejní lidé. To, po čem touží, je skromný, lidský život. Ale od dětství nebyli přiučeni ničemu krom toho, jak se navzájem zabíjet. Co mohou dělat jiného? Lidé Vlnkové země jimi pohrdají a myslí si, že si jejich důstojnost mohou koupit penězi. Myslí si, že když budou potřebovat vojenskou moc, můžou si prostě najmout někoho, jako jsi ty. Myslí si, že se dá všechno vyřešit penězi a že si nemusejí nikdy zašpinit vlastní ruce. Peníze! Peníze! Peníze! K těm, kdož jsou bez peněz, se chovají, jako by ani nebyli lidskými bytostmi. Ten, s kým jsi právě bojoval, je jeden z takto nešťastných.“

Naruto obrátil oči na maskovaného ninju.

„Syn tohoto ninji byl pobodán obřími sršni a přinesen do nemocnice, ale nebyl tam žádný doktor. Ani v té další, ani v té poté. V celé zemi nebyl k nalezení jediný doktor. Když se konečně podařilo vypátrat nějakého pochybného šarlatána – člověka, který mohl být stěží nazýván doktorem – byl již chlapec v šoku a na pokraji smrti. Přirozeně byla zaklínadla a podobné věci všechny k ničemu. Kdyby byl ten nebohý mladík hned ošetřen, snad ho mohli zachránit. Ale každý doktor do posledního z Vlnkové země zmizel. Proč myslíš, že tomu tak bylo?“ Garyo se odmlčel, než ze sebe zarmouceným hlasem vymáčkne, „Protože byli všichni pěti velkými zeměmi svedeni, aby ošetřovali raněné vojáky během Čtvrté velké války ninjů.“

Naruto nadzvedl obočí.

„Jestli je ve Vlnkové zemi mír, pak je to mír vystavený na hoře bankovek ukořistěných udusáváním ožebračených lidí,“ řekl Garyo. „Skutečně můžeš říct, že není v této zemi žádná nenávist ani smutek?“

Na to neměl odpověď.

Maskovaný ninja promluvil namísto něho. Rychle se skrčil a udeřil do země dlaní ruky. „Živel ledu, řetěz zemského ledu!“

„Cože?!“

Tlaková vlna mu zaburácela až v břiše, jak se hnala kupředu a rozsekávala zemi vedví. Nesčetně rampouchů vytrysklo zespod a rozšířilo se po jeskyni, probodávalo strop, ale opatrně se vyhýbalo místu, kde stáli Naruto a Garyo. Ve zlomku vteřiny mu byla odříznuta úniková cesta.

„Dokud je ve vzduchu alespoň stopa vlhkosti, dokážu svým řetězem zemského ledu zmrazit cokoliv.“ Ninjův hlas byl skrz masku hluboký a nakřáplý. „A teď už nemáš kam jít... předej mi Garya.“

Kolem nich se postupně shromáždili nepřátelští ninjové.

„Je mi líto tvého syna.“

Uběhl okamžik ticha.

„Ale prostě nemůžu souhlasit s tím, co děláte,“ řekl Naruto. „Zabijíte lidi, kteří se odmítají vzdát své svobody, a to má všechny zbylé udělat šťastnými? Jediné, co z toho vzejde, bude další nenávisť.“

„Bez bolesti není změny,“ řekl jeho nepřítel zpoza hákovité masky. „Jsou to porodní bolesti nezbytné k ustavení nového řádu.“

„Musí to jít i jinak.“

„Nemáš tu teď o tom vážně v úmyslu diskutovat.“

Naruto se na to neobtěžoval odpovídat.

„Jestli ke mně nepřijdeš, budu tě muset donutit.“

„Promiň, ale nemám s tebou zájem bojovat,“ řekl Naruto. Obepjal Garya rukou, odrazil se od země a vyletěl vzhůru.

„Takže prcháš!“ O úder srdce později vyskočil do vzduchu i maskovaný ninja, rychle v drobných gestech pohyboval hbitými prsty. „Ledový meč!“

Horami se ozval zvuk podobný tříštícímu se sklu. Voda ve vzduchu zkondenzovala v nespočet ledových dýk, které měly všechny namířeno přímo na Naruta. Jejich špičky se třpytily v měsíčním svitu.

Ale byl to Naruto, kdo se usmíval.

Ledové meče se ho zrovna chystaly proseknout, když Naruta a Garya rychle popadla a odnesla černá smršť. Ledové meče rozsekly prázdný vzduch a zabodly se do kamenné zdi.

Krá! Roklí se ozýval ptačí hlas.

Maskovaný ninja dopadl na zem a očima rozžhavenýma dobřela sledoval, jak je Garyo odnášen černým ptákem.

„Pěkné načasování!“

„To šlo dobře, co?“

Na hřbetě ohromného fénixe si Naruto a Sai plácli rukama.

„Už je to šest let, co? Takže to znamená, že mi tehdy bylo jenom dvanáct! Byla to naše první mise jakožto Tým sedm. Byl tam Kakashi, taky Sakura, dokonce i Sasuke.“

„Jenom šest let,“ opravil Inari Naruta. Mělo mu být čtrnáct, ale působil mnohem vyspěleji než Naruto. U pasu mu visel kožený váček na náradí, plný kladiv, pil a jiných nástrojů. „Za pouhých šest let se Vlnková země naprosto změnila. Naruto, všiml sis toho, ne? Chci říct že tys...“

„Máš na mysli tuhle moji pravici?“

Inari odvrátil pohled. Naruto ve svém souboji proti Sasukemu přišel o pravou paži od lokte dolů.

„To nic není!“ Naruto doširoka rozevřel ústa a upřímně se zasmál. „Získal jsem něco mnohem cennějšího, než je paže.“

„...Zůstane tak napořád?“

„Babča Tsunade mi zrovna teď vyrábí umělou. Takže si nemusíš dělat starosti, Inari.“

„Opravdu...?“

„Co je podstatnější, jak to vypadá ve Vlnkové zemi?“

„Tehdy... když jsem tě poprvé potkal, já, děda a všichni ostatní jsme si mysleli, že když postavíme Velký Narutův most, budeme všichni šťastní,“ řekl Inari a smutně se pousmál. „Ale díky mostu máme větší provoz, obchod se zlepšil a víc lidí zbohatlo. Takže se nakonec všichni naprosto upnuli na peníze. Chci říct, není už nic vzácného potkávat lidi, kteří udělají pro peníze cokoliv, tak jako Gato.“

„Když jsem tě předtím krátce viděl, to bylo když...?“

„Když jsme přišli opravit škodu, kterou Pain napáchal v Listové vesnici.“

„Tehdy jsme nedostali příležitost pořádně pokecat. Hm, takže taková je teď Vlnková země?“

Naruto v tichosti pohlédl na náhrobní kameny Momochiho Zabuzy a Haka uvelebené vedle sebe. Do hrubých značek, obyčejných kusů dřeva ve tvaru kříže, se vskutku vepsaly dny a noci šesti let. Kakashi tehdy zabodl do země vedle Zabuzova hrobu jeho Stínací meč, který si ale později odnesl Sasukeho společník Suigetsu.

Vítr fičel travnatým polem a krásenky, této oblasti vlastní, se na něm chvěly.

Naruto se s povzdechem protáhl. „To mi připomíná, jak je na tom stařík Tazuna? Vede se mu dobře?“

Po kratičkém zaváhání Inari vychrstl, „Je zalezlý v stavitelském domě v přístavu, dokončuje poslední úpravy na Tobishachimaru.“

„Vyrábí novou loď?“

„Jo, ale létající.“

„Co?“

„Vlnková země se právě snaží vybudovat přepravní systém. Jakmile bude Tobishachimaru hotová, stane se Vlnková země přednostním dopravcem na světě. Využíváním leteckých drah budeme schopni doručit v rozmezí pár hodin zásilky, které teď lodí a pěšky trvá dopravit několik dní.“ Inariho tón byl v rozporu s příběhem o ekonomické prosperitě, který vykládal, jaksi chladný a s náznakem sebekohrdání. „Ve skutečnosti je to ještě tajemství, ale myslím, že tobě to říct můžu, Naruto. Při události dokončení první lodě bude velké odhalení a vyhlídkový let, na který jsou pozvané všechny nejvýznamnější osobnosti Vlnkové země. Aby všem předvedli, jakým je Tobishachimaru divem a vydělali si, chápeš? A jakmile vyberou další peníze, budou stavět další a další lodě a prodávat je pěti velkým zemím. A tohle je taky pořad tajné, ale děda a ostatní říkali, že byla Listová vesnice požádána, aby během vyhlídkového letu dohlížela na bezpečnost.“

„Věděl jsem, že umí létat někteří ninjové, ale... opravdu dokážou postavit létající loď?“

„No, zatímco se pět velkých zemí zabývalo válkou, vyvíjela Vlnková země nové technologie.“

„Je to velká loď?“

„Myslím, že ta, kterou teď děda staví, pojme asi padesát až šedesát lidí. Kdyby na to měli peníze, dokázali by postavit něco mnohem většího.“

„Takže, jak chtějí přesně přimět něco tak velkého létat?“

„Představ si to jako velký balón,“ řekl Inari. „Naplní tenhle balón plynem, který je lehčí než vzduch, a pod něj pak zavěsí ocelový koš, který pojme lidi a věci. Říká se mu gondola a je připevněn na spodní stranu balónu. Na zádi má loď šest vrtulí, které ji pohánějí vzduchem.“

Narutovi vyskočila v mysli představa bambusového koše, k němuž byla připevněna hromada drobných balónků. Představil si, jak se bez problémů vznáší do vzduchu, ale pak se odnikud zjevilo hejno vran a s hlasitými prasknutími rozklovalo balónky. A pak lidé popadali z bambusového košíku a hlavou dolů letěli vstříc záhubě.

„Do něčeho takového mě nikdo nikdy nedostane!“ Celý se otrásl. „Zvete všechny významný lidi... určitě je to bezpečné?“

„Provádějí tak milion testovacích letů.“

„Takže? Tobě se to nezdá, Inari?“

„...co?“

„Je ti to vidět na tváři.“ Naruto pokrčil rameny. „Že by ses bez létající lodi v klidu obešel.“

„...jo.“ Inari sklopil oči. „Je pravda, že jakmile se dokončí Tobishachimaru, poteče do Vlnkové země hodně peněz.“

„A ty z toho nemáš radost?“

„To je v pohodě.“

Naruto skepticky nadzvedl obočí.

„Ale myslím, že na tom přijde pracovat spousta lidí.“ Inari zvedl hlavu a pohlédl přímo na Naruta. „Hned od začátku si naše Vlnková země vydělávala na živobytí přes dopravu. Lidé, kteří nesli tíhu těchto komodit na vlastních bedrech, lidé, kteří je převáželi lodí, nejspíš všichni přijdou o práci. A co bude pak? Všichni začnou Tobishachimaru nenávidět. Začnou nenávidět nás, tesaře, kteří něco takového vytvořili.“

Peníze! Peníze! Peníze! Garyův hlas vyvstal Narutovi na mysli. *Jestli je ve Vlnkové zemi mír, pak je to mír vystavený na hoře bankovek ukořistěných udusáváním ožebračených lidí.*

Když viděl Narutův vážný výraz, změnil Inari téma. „Mimochodem, díky za chycení Garya. Jeho gang byl od začátku proti vystavení Tobishachimaru. Útočili na tesaře ani nevím kolikrát, některé dokonce zabili. Takže Garyo byl poslán na hrad Hozuki?“

„Jo, nejspíš.“

Hrad Hozuki byl zadržovací zařízení pro vězně, vystavený v Travnaté zemi a financovaný pěti největšími zeměmi. Přirozeně ho všech pět společně spravovalo.

Před několika lety byla Narutovi svěřena jistá mise a infiltroval hrad Hozuki. Tehdy byl hrad zcela zničen a věděl, že to Inari a tesaři Vlnkové země ho spravili.

„Když už o tom mluvíme, kdysi jsi byl na hrad Hozuki zavřen, co, Naruto? Nakukoval jsi do ženských lázní, co?“

„Říkal jsem, že to byla mise!“

Inari na Naruta pohlédl svýma vykulenýma očima a rozesmál se.

Jeho smích byl nakažlivý, a tak se k němu Naruto připojil. „No, každopádně, svět se prostě pořád mění, co?“ Dál mluvil a usmíval se. „Peníze jsou úplně jako kunaie nebo ninjutsu: jsou dobré nebo špatné, podle toho, jak je použiješ. Asi.“

Inari přikývl.

„Když ty peníze použiješ správně, nejspíš můžeš pomoci hromadě lidí,“ řekl Naruto. „Fakt nevím, ale napadlo mě, že je to možná ten nejlepší způsob, jak bojovat proti takovým, jako je Garyo.“

Kapitola 1 – Váhání

Naruto tak jako pokaždé vylezl z Ichiraku s miskou rámenu v rukou. „Mistře Kakashi! Mistře Kakashi!“

Kakashi neměl ani nejmenší chuť Naruta vidět. Předstíral, že je zcela zaujat knihou, kterou zrovna držel v ruce – svou oblíbenou, *Flirtovacími taktikami*, konkrétně strhující třetí kapitolou „Zmlkni a pojď“, která byla v rámci celé série asi nejvíc flirtovnou – a snažil se přečkat bouři. Naruto ale naprosto nedovedl brát v potaz city druhých.

„Mistře Kakashi! No tak vylez, už na tebe pokřikuju hodiny, víš. Ještě nejseš tak starej, abys byl hluchej.“

„Hm? Aha, Naruto.“ Kakashi si v duchu povzdechl. „Promiň, odpusť mi to. Byl jsem zcela pohroužen do této knihy, neuvědomil jsem si to. Jé! Tvá umělá paže je hotová?“

„Jo, ale ještě jsem si na ni nezvykl,“ řekl a neohrabaně sevřel a rozevřel hůlky, které držel v pravé ruce. „No, asi si nemám na co stěžovat.“

„To asi ne.“

„Každopádně, mistře Kakashi, pořád jsi ještě neprovedl inaugurační obřad?“

„Cože?“ *Vidíte? A už je to tady.* „Hmm, no, v takových věcech nejsem moc dobrý.“

V poslední době, ať šel kamkoliv, někdo se ho na tohle vyptával. Kakashiho už to trochu vyvádělo z míry.

Vskutku se měl v úmyslu stát Hokagem. Ale osobně měl dojem, že přece jen není na Hokageho tím pravým. Kdyby uspořádal inauguraci, už by nebylo cesty zpátky. Také si říkal, že když už teď byla Čtvrtá velká válka ninjů u konce, nebyl žádný spěch, aby se stal Hokagem.

„Monument Hokagů už je hotový, víš to?“ Naruto neohrabaně mezi větami nabíral pravou rukou nudle a cpal si je do pusy. „Chci říct, všichni si tu docela děláme starosti. V první řadě, jestli nedáme jednoznačně najevo, kdo je tu šéf, nebudeme mít žádnou moc nad ostatními vesnicemi. Od toho ta inaugurace je, ne?“

„Tsunade se stále těší dobrému zdraví, takže si nemyslím...“

„Babča Tsunade už končí, to ti říkám,“ Naruto se odvážil vyslovit, co bylo nevyhnutelné. „Od té doby, co ve válce skoro umřela, se nedokáže do práce opřít, víš?“

„... opravdu?“

„Uprostřed dne se dá do pití a sotva si všimneš, že najednou zmizela, už se s někým rve v nějakém hracím doupěti. Je to jakoby si v té válce, možná, pořádně uvědomila, že je stará, co myslíš?“ Naruto se upřímně zasmál. „Chci říct, když už, tak pořádně, ne?“

Ale Kakashi se neměl chuť smát se svým žákem. Zaznamenal zpoza Naruta neobyčejnou krvežízivost, která se spíše podobala ohromné vřící vlně vzteku.

„Ale, však víš, babča Tsunade už fakt stárne. Dává jen smysl, že chce jít do důchodu a užít si svá zlatá léta.“

„Ehm... opravdu?“ Krvěžízivost číhající přímo za Narutovým ramenem, která každým okamžikem sílila, Kakashiho zneklidňovala. „Já bych řekl, že je Tsunade stále velice mladá. Ano, přesně to si myslím!“

„Cože?! Možná to z dálky není vidět, ale když se na ni podíváš zblízka, její tvář je úplně pokrytá vráskami.“

„Ááá!“ *Zapřísahám tě, zmlkni už konečně!* „Ty! Neříkej takové věci tak nahlas.“

Pokaždé, když Naruto vypustil některou z těchto poznámek, ta krvěžízivost vrčela a rostla.

„S čím si děláš takové starosti, mistře Kakashi?“ Naruto si nevšiml páru blyštících se očí, které za ním svítily. „Neřeknu to moc hlasitě, ale v poslední době je nějaká náládová. A všude si zapomíná věci.“

Je po něm.

Kakashi zavřel oči, aby neviděl, jak Tsunade zanořila zařatou pěst Narutovi do hlavy. Nicméně nemohl zabránit tomu, aby mu k uším dolehl ne zrovna vtipný zvuk ostrého křupnutí.

„Kdo že si všude zapomíná věci?“ zazněl Tsunadin vzteklý řev. „A důvod, proč mám špatnou náladu je, protože mě furt štveš!“

Naruto se se zavřenýma očima a ohromnou boulí na hlavě rozplácl na zemi.

„Kakashi!“

„A-ano paní!“ Když na něho Tsunade upírala svůj vzteklý pohled, zněl Kakashiho hlas velice tence. „Z-zrovna jsem říkal, jak jste velice mladá...“

„Už sis vybral den pro inauguraci?“

Kakashi odvrátil oči.

„Chápu, proč váháš.“ Tsunadin výraz se zjemnil. „Se mnou to bylo také tak.“

„S vámi...?“

„Jakmile se staneš Hokagem, nemůžeš už žít tak jako doposud.“ Ukázala bradou na rozplácnutého Naruta. „Taky už nebudeš moct trávit tolik času s tímhle pitomcem.“

Kakashi mlčel a naslouchal.

„Jsi jediný, kdo může být šestým,“ řekla Tsunade. „Naruto vskutku zesílil, ale jak vidíš, stále ještě není na Hokageho vhodný. A v době srazu pěti kage jsi byl pevně odhodlaný stát se Hokagem, ne snad?“

„Tehdy jsem měl ještě sharingan. Ale ztráta sharinganu znamená ztrátu Bleskového ostří. Bleskové ostří bylo jutsu, které jsem mohl dokončit právě proto, že jsem měl dynamický pohled sharinganu. A myslel jsem si, že bych s takovým jutsu dokázal Listovou nějak ochránit, kdybych se měl stát Hokagem.“

„Kakashi...“

„Je mi líto, Tsunade. Počkejte prosím, než vám skončí funkční období, než si o tom znovu promluvíme.“

„*To ty se staneš šestým Hokagem, Kakashi.*“ V mysli mu zazněl Obitův hlas. *A pak mi dal Obito svůj sharingan.*

Proč váhám? Kakashi sám sebe káral. *Sharingan jsem měl hned od začátku jen půjčený, ne? Á, asi jsem na něj spoléhal až příliš.*

„Máš střežit Tobishachimaru.“ Tsunade změnila téma. „Máš po ruce dost lidí?“

„Jen stěží. Tento rok jsme na řadě s hradem Hozuki, takže se tam vypravují tým Gai a Shikamarův tým deset.“

„Hrad Hozuki... přála bych si, aby se už rozhodlo o novém pánu hradu.“

„Nebude snadné najít někoho na úrovni Muiho.“

V společné taktické operaci, kterou před několika lety provedly Listová a Oblačná vesnice, byl hrad Hozuki zničen. Ačkoliv byl samotný hrad znovu postaven, pán hradu Mui, který ovládal vězně pomocí techniky zvané Božské vězení, přišel o život. Od té doby vysílají Listová, Písečná, Oblačná, Kamenná a Mlžná stráž v měsíčních směnách.

„Naruta potřebujeme tady, aby chránil vesnici, takže s sebou vezmu skupinu jouninů. Je to ale jen formální stráž, neměly by nastat žádné problémy. Jakmile se loď dostane do vzduchu, moje úloha bude beztak u konce.“

„To mi připomíná, Gai říkal, že by chtěl, abys mu tu práci svěřil. Je překvapivé, že by s tou svou nohou řekl něco takového.“

„Gai chce prostě vidět létající loď,“ řekl Kakashi. „Ve svém kolečkovém křesle se do Vlnkové země nejspíš nedostane.“

„Létající loď... vskutku neuvěřitelné. Existence Tobishachimaru je v současné době pro ostatní země tajemstvím, ale...“

„Brzy to zjistí. A až se tak stane, všechny země se nejspíš sejdou a požádají své skryté vesnice, aby se pokusily Vlnkové zemi ukrást technologii, pomocí níž se Tobishachimaru vznáší.“

Jinými slovy, Kakashi v duchu dodal. Pro právo k oblohám se ninjové začnou opět klamat a zabíjet.

Kapitola 2 – Historický okamžik

Bez ohledu na skutečnost, že měl být vyhlídkový let tajemstvím, se zde otvíral pohled na velkolepou slavnost.

Na travnatém poli u moře byly rozpolcovány papírové koule, z nichž vylétaly bílé holubice, kolem pochodovala kapela s bubny a píšťalami, a vzduchem poletovaly konfety. Je snad zbytečné dodávat, že čestní hosté, kteří se měli svézt na Tobishachimaru, a dokonce i pouzí zřízenci, kteří jim byli dáni k ruce, všichni vyjadřovali úctu historickému okamžiku a sledovali obřad ve skvostných oděvech.

Za vynikajícími muži a ženami, kteří nastupovali jeden po druhém na pódium a podávali gratulační proslovy, stála hrdá silueta obří aerodynamicky tvarované Tobishachimaru, o 223 metrech v délce, průměru 34 metrů, maximální rychlosti 70 kilometrů za hodinu, se zádi vybavenou šesti vrtulemi. Vespuďu této masivní konstrukce byla upevněna gondola.

Tobishachimaru – tři znaky tohoto názvu znamenaly létající *shachi* loď a původ tohoto jména byl zcela zřejmý. Na balón byl pečlivě vymalovaný ohromný kapr s tygří hlavou, až po své hřbetní a prsní ploutve.

Počasí bylo vynikající – na obloze nebylo obláčku a stébla trávy šelestila v chladivém podzimním větru.

„Dnešek je dokonalý.“ Tazunovi se do očí nahrnuly slzy při pohledu na loď, na jejíž výstavbě se podílel. „Teď bude Vlnková země opět silná.“

„Gratuluju,“ odpověděl Kakashi. „Vytvořil jste něco úchvatného, Tazuno.“

„Věděl jste to? Tamtomu obřímu balónu se říká vzduchový měchýř. Má v sobě hélium.“

„Hélium je lehčí než vzduch a je nehořlavé, že?“

„Tak tak, to drží Tobishachimaru ve vzduchu. Koukni. Na zádi má šest vrtulí, že?“

Kakashi přikývl.

„Ty pohánějí tu masivní věc dopředu. Tentokrát je to vyhlídkový let na dvě a půl hodiny, ale když to trochu doladíme, měli bychom být schopni dosáhnout mnohem delších letů. I když, abychom udrželi loď v tajnosti před ostatními zeměmi, budeme muset zůstat ve výšce pěti tisíce metrů nebo níž. Dokud na dnešním letu nepřekročíme pět tisíc metrů, měli bychom být v bezpečí před slídícími zraky špionážních služeb ostatních zemí. Všechno jsme to prozkoumali. A loď je nabarvena na světle modrou právě proto, aby splynula s barvou oblohy.“

„Ale Listovou jste o tom zpravili?“

„No, tomu se nedalo vyhnout.“ Tazuna se do té doby jen usmíval, teď ale jeho výraz potemněl. „Je jen v pořádku, že byl Garyo vyslán na hrad Hozuki, ale jeho následovníci infiltrovali každou vrstvu společnosti.“

„Právě proto jsme na lodi ukryli mistry z Listové.“

„Dost na vás spoléháme.“

„Přejděme nyní k nalodění!“ Z pódia se ozýval hrdý hlas a naléhal na hosty, aby přistoupili k lodi. „Vás šťastlivých padesát sedm hostů, kteří obdrželi pozvánky, bych poprosil, abyste se dostavili k Tobishachimaru! Naši zřízenci vás uvedou dovnitř!“

„Konečně, hmm?“

Tazuna při Kakashiho slovech zúžil oči, přemožen emocemi. „Ano, konečně tu píšeme dějiny.“

Prohlédli si lidi, kteří se ve svých skvostných úborech smáli a bavili se, zatímco proudili směrem k Tobishachimaru. Zvuk bubnů a píšťal kapely se stal výrazně hlasitějším.

Právě když poslední hosté nastupovali na rampu a mělo začít focení k připomenutí této události, zaslechl za sebou Kakashiho spěšné kroky.

„Počkejte!“ Plnou rychlostí přiběhla žena, která si držela lem svých dlouhých modrých šatů. „Nastupuju! Já ještě nastupuju!“ V ruce, kterou divoce mávala nad hlavou, svírala pozlacenou pozvánku.

Právě když probíhala kolem Kakashiho, žena zakopla a přepadla dopředu. „Á,“ slabým hlasem vykřikla, když její tělo proletělo vzduchem.

Kakashi ji takřka reflexivně chytil.

Jejich pohledy se v tom zmatku setkaly. Dlouhé zvládnuté vlasy, lehce pootevřené rty, velké vlhké oči pootevřené v údivu – čas se na okamžik zastavil a svět se na chvíli pro Kakashiho zúžil jen na tuto ženu a nic jiného.

Žena v dlouhých šatech padla Kakashimu do náruči, když nadzvedla hlavu, její vlasy ho lehce pošimraly na špičce nosu.

„Jste v pořádku?“

„Ach! Promiňte mi.“ Žena se spěšně napřímila. „Byla jsem jaksi ve spěchu. Mnohokrát vám děkuju, že jste mě zachránil ve chvíli nouze.“

Kakashi přikývl a žena v rozpacích odvrátila pohled. A pak opět nadzvedla lem svých šatů a vyrazila k Tobishachimaru, přičemž hlasitě volala, „Počkejte! Počkejte prosím! Nastupuju, jsem taky cestující!“

„Lidé jsou z toho vyhlídkového letu tak nadšení,“ poznamenal Kakashi k Tazunovi, zatímco zezadu pozoroval odbíhající ženu. „Tesařství je vskutku skvělé povolání.“

„A taky je to opravdová krasavice,“ řekl Tazuna. „A když už je řeč o povoláních, ještě ses neodhodlal ke svému velkému dni?“

Už zase?

Kakashi nejednoznačně zavrtěl hlavou. Oči upíral na Tobishachimaru, která se chystala k odletu, když se žena v dlouhých šatech přihrnula k rampě.

„Moc o tom nevím, ale není inaugurace Hokagem něco jako sňatek mezi tebou a Listovou vesnicí?“

„Ano,“ Kakashi bezvýrazně odvětil s pohledem upřeným na zádové vrtule. „Asi by se to tak dalo říct.“

„Pak by bylo divu, kdybys neměl pochybnosti. Tím spíš, když toho od tebe všichni tolik očekávají.“

Kakashi se pozorně zahleděl na gondolu oděnou v ranním světle, jak vrhá černý stín na zelenou travu.

„Například, kdyby se za tebou hnala ta krásná žena s vážným úmyslem si tě vzít. Ať je jakkoliv krásná, každý muž by určitě ucukl.“

„Hmm.“ Ale Tazunův hlas z většiny nedoléhal ke Kakashiho uším. „Nepovídej.“

„Když je žena příliš agresivní, muž se prostě stáhne. A to je právě proč jsem jako mladý běhal v kruzích za vlastním ocasem jako vyhladovělý pes...“

„Tazuno,“ Kakashi přerušil druhého muže. Oči měl pevně upřené na podezřelého muže seskakujícího ze zádi lodi. „Vypadá to, že mám práci.“

Nechal za sebou zmateného Tazunu a vyrazil k Tobishachimaru.

Žena, která právě vyběhla po rampě, byla podle všeho posledním cestujícím. Pracovníci začali uvolňovat lana kotvící loď k zemi. Nebesky modrý stroj tiše zabručel, jak se připravoval k vzletu.

„Hej!“ Kakashi zezadu zavolal, a muž v černém plášti s kapucí nadskočil a zůstal stát. Byl to muž, který se plížil po zádi Tobishachimaru, zatímco Kakashi mluvil s Tazunou. „Ty nejsi pozvaný, že?“

Muž se dal do běhu.

„Stůj!“

Kakashi se dal do pronásledování, jen aby utržil ostrý kopanec, který vyletěl zpod lemu mužova pláště. Uvolnil svůj postoj, vyhnul se nepřátelskému útoku a vymrštil sled vlastních útoků.

Jeden úder, druhý, třetí, dvojice proti sobě bojovala. Kakashi poznal, že je jeho soupeř poměrně zdatný. Nedělal žádné zbytečné pohyby.

Ale když si prohodili čtvrtý a pátý úder, prohlédl soupeřovu taktiku. Sotva si pomyslel, že kop přijde ve stejnou chvíli jako úder, jeho soupeř provedl právě ten útok. Poznal v předstíraném zakopnutí pokus přiblížit se pro sérii úderů do trupu a jeho nepřítel se pohnul přesně, jak předvídal. Byla to skoro zábava sledovat.

Kakashi znal tenhle vzor až příliš dobře. Navrch toho tu necítil naprosto žádnou krvežíznivost ani nejmenší pocit, že by bylo aktivováno nějaké ninjutsu. Jako by chtěl potvrdit svou domněnku, ta záda mohla být pokryta černým pláštěm, ale...

Kakashi sklonil hlavu a vyhnul se kopu, pak vyrazil na svého nepřítele.

Obratně zvládnul sled úderů a snížil svůj postoj, aby podkopl protivníkovi nohy, když prováděl smršť rychlých komb za využití svých pěstí a loktů.

Křup!

Up!

„Ááá!“ Vymršťen do vzduchu, protivník dopadl k zemi, ruce a nohy se mu chvěly.

„Ale, ale.“ Kakashi přistoupil ke svému soupeři a stáhl mu kápi skrývající tvář. „Skutečnost, že jsi tady znamená, že přišel i Gai, co?“

Pod kápi byla tvář omráčeného Rocka Leeho.

Kakashi proklouzl davem přihlížejících a fotografujících lidí a vyskočil na poslední lano upevňující Tobishachimaru k zemi.

Soustředil svou čakru a hbitě vylezl nahoru jen pomocí svých paží. Vykopl nohama, aby vyšvihl své tělo do vzduchu a využil tak odstředivé síly k jedinému skoku.

Koutkem oka skrze okno gondoly zahlédl honosně oděné cestující uvnitř. Ani jediný si nepovšiml, že se Kakashi mihl kolem.

Ležel tváří dolů na obalu – boku vzdušného měchýře – pak se postavil a rozběhl se šikmo k zádi. Opíral se do něho protivítr.

Ale, pomyslel si. Je to pěkná makačka, vyhnout se zrakům jouninů rozestavených po celém dějišti slavnosti a vplížit se na Tobishachimaru. Nebo snad nějakého jounina podplatit?

Přihlížející se pod pozvolně stoupající lodí stávali postupně menšími a menšími.

Když Kakashi dorazil k zádi lodi, spustil se za jednu ruku za kryt pohonu. Uvnitř se nacházely vrtule, každá o průměru zhruba pěti metrů.

Pravděpodobně se dovnitř dostal tudy. Musím se tam také dostat, než se vrtule rozběhnou. Jakmile si to pomyslel, dala se třetí vrtule zprava do pohybu.

Vš vš vš. S hlubokým mručením nabírala vrtule postupně rychlost. Tobischachimaru se začala lehce naklánět doprava.

Vzduch vysoko nad zemí byl mnohem chladnější, než očekával. Se vzrůstající výškou sílil i vítr. Kakashi soustředil svou čakru do svých končetin a dolezl na opačnou stranu pohonného prostoru, aby ho nesmetl vítr.

Když se loď na chvíli zastavila ve vzduchu, jako by konečně našla svou trasu, zdálo se, že se třetí vrtule zleva dává pomalu do pohybu.

Než se Kakashi, který se celou dobu potýkal s větrem, vrhl do pohonného prostoru, vrtule se už pomalu roztočila. Pevně se zapřel nohama a skočil hlavou napřed skrze mezeru v rotující vrtuli. Vzhledem k tomu, že ještě nerotovala plnou rychlostí, se mu naštěstí podařilo dostat skrz, aniž by se jeho tělo o obří čepele rozprsklo jako přezrálé rajče.

Než si ale mohl vydechnout úlevou, začala se vrtule otáčet rychleji a hrozilo, že ho vtáhne dovnitř.

„Ng!“

I když použil čakru v celém svém těle, aby se přilepil k vnitřku pohonného prostoru, stále hrozilo, že síla větru odtrhne jeho tělo a vtáhne ho zpět do vrtule. Přesto se kousek po kousku posouval kupředu a nějak se mu odtamtud podařilo uniknout.

Rozhlédl se.

Trasa přímo před ním byla zablokovaná vzdušným větrným měchýřem, ale byl tu žebřík vedoucí do strojovny.

Zaslechl podivný zvuk. Pohledem propátral oblast kolem sebe, až spatřil osobu v kolečkovém křesle oděnou v přesně téže černé kápi jako Lee, jak se žene podél lešení zavěšeného nad strojovnou.

„Mně neutečeš!“

Kakashi seskočil z ochozu dolů na lešení. Ještě pod nimi se podle všeho nacházel skladovací prostor, zahlédl v něm nakupených několik velkých dřevěných krabic.

Muž v kolečkovém křesle pokračoval v cestě, jaksi se potácel na lešení postaveném paralelně k trámu, na kterém stál Kakashi.

Kakashi se odrazil od lešení a přeskočil přes místnost až na druhé lešení. „Co to vyvádíš, Gai!“

Kolečkové křeslo se s trhnutím zastavilo.

„Lee mi všechno vyklopil.“ Kakashi si povzdechl a potřásl hlavou. „Jako vážně... zašels až k tomu, žeš mu namluvil, že když tě nepropašuje na Tobischachimaru, zpřetrháš pouto mezi žákem a mistrem?“

V boji proti Madarovi si Gai roztránil kosti v pravé noze a byl od té doby upoután na vozíček. Podle doktora již nebude nikdy moci chodit.

Ale k údivu všech se nejen neúnavně odmítl podřídit této nepřízni osudu, ale zotavil se do té míry, až byl schopen se postavit a chodit, když do toho vložil celou Sílu mládí.

„I bez Leeho si můžu dělat co chci a kdy se mi zachce,“ prohlásil Gai. „S tímto tělem jsem živoucím důkazem, že lze v klidu žít i bez jedné nebo obou nohou.“

„Tak koukni,“ Kakashi pohlédl na Gaiovu sádkou obalenou pravou nohu. „Vážně ses vplížil na Tobischachimaru jen pro něco takového?“

„Nechápeš to, Kakashi? Ještě jsem jako ninja neskončil. Jeden nebo dva tisíce dřepů jen s mou levou nohou jsou jako nic. Možná jsem upoután na vozíček, ale když se mi zachce, dostat se na takovouhle kocábku je procházka růžovým sadem. Ah ha ha ha ha!“

Kakashi ho jednoduše pozoroval svými nezaujatými napůl přivřenými očima a podívoval se jeho nehynoucím optimismu.

„A aby bylo jasno, nešlo mi o to dostat se konkrétně na tuto loď,“ hájil se Gai. „Ani v nejmenším mě nevzrušovala první létající loď lidstva nebo co. Výhled z výšky pěti tisíc metrů nad mořem? K čemu mi to bude? Ani mě nezajímá, jak je možné, aby se dvacet tři metrů dlouhá a přes dvě stě tun těžká loď vznášela!“

Ale no tak, pomyslel si Kakashi. Prostě ses na tenhle krám chtěl strašně moc dostat.

„C-co? Co má ten výraz znamenat?“

„Víš, míval jsi problémy s mořskou nemocí.“

„Uh!“

„Copak?“ Kakashi nedokázal potlačit povzdech. „Říkám to rovnou. Jestli se pozvracíš, mně z toho neviň.“

„C-cože?! To je směšné! Možná je to loď, ale tahle létá, ne snad?“

„Ale létající loď je pořád loď.“

„Přestaň se povyšovat! Jako bych snad já, Maito Gai, mohl dostat mořskou nemoc na něčem tak malicherném!“ Ale sotva mu ta slova vyšla z úst, zpopelavěla mu tvář a zoufale se snažil zadržet, co se mu vracelo z žaludku.

„Co chceš přesně dělat?“ *No vážně. Tohle je směšné.* „Ninjové skrytí na této lodi byli v předstihu nahlášeni Vlnkové zemi. My takto nahlášeni nebyli a pokud tu tedy budeme takto nalezeni, poškodí to důvěru, kterou mají v Listovou vesnici. Mohli by si naši přítomnost zde špatně vyložit a dojít k závěru, že se snažíme odcizit informace o Tobischachimaru.“

„To nebude problém.“

„Co?“

„Tento vyhlídkový let je držen v tajnosti před ostatními národy.“ Gai se zazubil. „Tobischachimaru oficiálně vůbec neexistuje. Nemůžeme se přece proplížit na loď, která neexistuje.“

„Aha, jasně.“

„Myslel jsem na všechno! Ah ha ha – urp! Každopádně, jak se vede mému oblíbenému žákovi?“

„Jestli máš na mysli Leeho, poslal jsem ho na hrad Hozuki.“

„Opravdu? No, Lee bude v pořádku! S plnou Silou Mládí, kterou jsem mu postoupil, bude nad vězni bedlivě držet dozor.“ Pak ztišil hlas. „Ať tak či tak, já jsem se svým tělem zde. Nedokážu nic jako dohlížet na vězně. Takže není ani v nejmenším problém, aby se čas od času na chvíli odplížil.“

„Ty... to je přesný opak toho, co jsi řekl před chvílí, ne?“

„Cože? Nás nechytí! Každopádně, abychom to dořešili – urp! Áá, je mi tak zle... Ted' jsme tady, takže co kdybys mi tlačil vozíček a společně jsme se projeli kolem?“

Gai si v tu chvíli připlácl ruce přes pusku a nakoukl dolů na dno lodního skladu, výraz na jeho tváři náhle zvažněl.

Kakashi si toho rovněž všiml.

„Ninjové.“

„Jo.“ Kakashi přikývl při Gaiovu prohlášení. „Na téhle lodi by krom těch nad námi žádní ninjové být neměli.“

Dvojice mužů, která vešla do lodního skladu, nevypadala jako běžní cestující. Způsob, jakým se nehlukně pohybovali, intenzivní krvelačnost, která z nich čišela, krok, který neztrácel jistotu ani uprostřed kývajících se lodi, každá z těchto vlastností je prozrazovala coby ninji.

Kakashi a Gai skryli své aury a sledovali muže pod sebou. Seshora nedokázali rozeznat jejich tváře. A jejich oděvy byly stejného stylu jako kteréhokoliv jiného cestujícího.

Muži si Kakashiho a Gaie nad hlavou nevyšli. Skrčili se v rohu s vysoko nakupenými dřevěnými krabicemi a něco provedli, pak spěšně opustili oblast.

Kakashi a Gai na sebe pohlédli.

Jakmile muži zmizeli, Kakashi seskočil z lešení a prohlédl si oblast kolem krabic. Záhy našel, co hledal.

„Hej, Kakashi!“ tiše zvolal Gai.

„Našel jsi něco?“

„Jo,“ odvětil, takřka zabručel. „Zdá se, že se to tu zkomplikuje.“

Byl to kunai s výbušným lístkem.

V tu chvíli se z jídelny ozval výkřik.

Kapitola 3 – Nebeský útok

„No tak! To nezvládneš jít o nic rychleji?! Áá, ale no tak. Kdyby mi sloužily nohy, už bych je dávno dohnal a vymlátil z nich všechno, co potřebujeme vědět. Pospěš si, Kakashi! Nepřítel na tebe nepočká, víš to!“

„Ty seš fakt...“ Kakashi tlačil Gaiovo kolečkové křeslo a hnal se podél vysokého lešení, které procházelo skladištěm. Gai za celou dobu ani na vteřinu nezmlkl.

„Copak, Kakashi? Zpomaluješ! Jsi opravdu ninja z Listové?!“

„Vážně mi pomáháš.“

„A ty! Rozpal svou horkou krev! Pak můžeš přirozeně zachraňovat ostatní a dokonce zachránit sám sebe. Díky tomu se budeš nakonec cítit skvěle, víš to!“

Tenhle Maito Gai naprosto nechápe sarkasmus.

Nechali voziček v kuchyňce. Pak Kakashi nejdřív postrčil Gaie do ventilační šachty a pak do ní vyskočil za ním. Plazili se podél ní s Gaiem v čele. Gai se rychle posouval kupředu jen za pomoci síly svých paží.

Když teď nad tím přemýšlím, tenhle chlápek nedělá jen dřepy na levé noze, jako cvok dělá i od rána do večera kliky, Pomyslel si Kakashi, když pozoroval muže před sebou. Upřímně, díky tvé směšné tvrdohlavosti se cítím lépe, Gaii.

Když se dostali na druhou stranu stropu jídelny, Gai se náhle zastavil. A Kakashi vrazil tváří do jeho zadnice.

„Nezastavuj se tak neče...“

„Psst!“ Gai pokynul Kakashimu zdviženým prstem.

Pohlédli do místnosti skrze kryt větrací šachty ve stropě. Přímo na jednu stranu šachty visel přepychový lustr. V rohu jídelny zahlédl mohutné bílé klavírní křídlo a stejně tak elegantní soupravu pohovek a stolů. U oken stál dokonce bar podávající alkohol.

„Co to dělají?“

„No,“ odvětil Kakashi, „Nevypadá to jako by se zrovna bavili, co?“

V tu chvíli několik ninjů přemáhalo cestující. Vrhali po nich kunaie a zasypávali je úšklebky, zatímco naháněli veškeré cestující dohromady.

Bezradní muži a ženy, jak mladí tak staří, byli jako stádo ovcí sehnáni dohromady do středu místnosti. Malé děti se zděšeně držely svých maminek za pas a hlasitě vzlykaly. Muž, který si stěžoval, byl zabit ninjou.

„Kolik?“ naléhavě se zeptal Kakashi.

„Odsud jich vidím šest – ne, možná sedm?“

„Jsou tam ti dva, které jsme viděli předtím?“

„Nemám páru.“ Teď byl s otázkami na řadě Gai. „Kolik je na palubě skryto jouninů z Listové?“

„Tři.“

Než stihl jeho hlas doznít, dali se tito tři jouninové do pohybu.

Jeden, který byl přestrojený za jednoho z cestujících, vyběhl z davu a každou rukou vrhl kunai po nepřátelských ninjích. Dva z nepřátel se zhroutili k zemi.

Kakashi očima vyhledal směr, odkud ozvalo zaječení, a zahlédl, jak další jounin kříží zbraně s nepřítelem přímo pod přepychovým lustrem visícím ze stropu.

Nepřátelé snad nepředpokládali od cestujících odpor, a proto se nechali překvapit. Řada cestujících padla v důsledku nešťastně namířeného šurikenu vrženého nepřítelem. Útočníkův kop vyslal jounina do vzduchu, až dopadl na nějaké cestující, kteří popadali k zemi.

„Co to vyvádíte?!“ zahřměl mohutný muž uprostřed místnosti. „Co ta Kahyo dělá?!“ Zdálo se, že jde o vůdce celé bandy a měl na sobě kroužkové brnění natažené přes námořnicky modrý úbor, vousy mu zakrývaly dolní polovinu tváře.

A pak, Kahyo.

Takže tak znělo jméno ženy, která si přivlastnila Kakashiho srdce.

Třetí jounin seskočil z klavírního křídla, v obou rukou svíral kunaie, a vrhl se na tohoto vůdce. Nepřítel vytasil dlouhý meč, který měl skrytý pod svým pláštěm, a postavil se tak této výzvě.

Skutečnost, že ani jedna strana lehkomyšlně neaktivovala žádná ninjutsu, byla pravděpodobně zapříčiněna skutečností, že se nacházeli pět tisíc metrů nad zemí. Kdyby někdo udělal chybu a poškodil samotnou loď, pravděpodobně by to vedlo k naprosté katastrofě.

Kunaie ninji z Listové a vůdce útočníků se o sebe srazily, až odletěly jiskry. Zbylí dva jouninové rovněž bojovali s vlastními soupeři.

„Musíme jim jít pomoci, Kakashi!“

„Co chceš se svým tělem – radši nic. Vydrž chvíli.“

Jeho touhu vtrhnout dovnitř a podpořit ninji ze své vesnice přehlušila nepříjemná předtucha. Brzy pochopil proč.

Kahyo.

Stejně jako Listová vmísila mezi cestující své lidi, měl i nepřítel zřejmě stále eso v rukávu. Předtucha se nemýlila.

První náznak se objevil kolem Gaiových úst. Hlas pobízející Kakashiho vyloučil bílý opar. Jeho dech byl bílý. Ve stejný okamžik, kdy to stihl Kakashi zaznamenat, pocítil v místnosti náhlý pokles teploty. Znovu obrátil svůj pohled k boji v jídelně a všiml si, že pohyby ninjů z Listové ustaly.

Nejprve nechápal, co se to děje.

Ani oni tři jouninové podle všeho netušili, co se to stalo. Zoufale kroutili torsy svých těl, ale jejich nohy se nehnuly ani o píd', téměř jako by přimrzly na místě.

Kakashi si brzy uvědomil, že nešlo o pouhé přirovnání. Jeho druhové skutečně zamrzali!

Tenký led křupal a praskal, jak se plazil vzhůru po jejich tělech, jako by byl živý. Rychle dosáhl vršku jejich hlav a zapečetil tak jouniny v ledu.

„C-co to...“ Gai naprázdno otvíral a zavíral ústa a dech, který z nich vycházel, již nebyl bílý. „Co se to děje?“

„Mezi cestujícími je skryt nepřítel.“ Kakashi na své kůži pocítil, jak zas teplota stoupla. „A zdá se, že ovládá živel ledu.“

„Tušíš, kdo by to mohl být?“

„Tehdy před dvěma měsíci, když Naruto zajal Garya...“ Při pohledu dolů na své zmrzlé druhy, Kakashi pevně zatáhl zuby. „Říkal, že čelil někomu, kdo ovládal led.“

„Pak jsou tedy tihle chlápci Garyovi nohsledové?“

„Nejspíš.“

„Takže? Co tu ještě děláme?“

„Počkej. Pohybují se.“

„Jsme dobrovolníci z Ozbrojené aliance Ryuha!“ zařval hromotluk, jenž byl jejich vůdcem. „Nechť se veškerí cestující, kteří nejsou ninjové, okamžitě shromáždí do středu této místnosti!“

Když to dořekl, jeho podřízení šouchali do vystrašených štkajících cestujících svými kunaii a naháněli je doprostřed jídelní místnosti.

Do místnosti přiběhli další zhruba čtyři nově příchozí. Kakashi předpokládal, že se skupina rozdělila na dva týmy, aby po lodi rozmístila výbušné lístky.

Útočníci byli po dvojicích rozestaveni kolem cestujících a zřídili si hlídky.

„Požadujeme okamžité propuštění Garya, jenž byl neprávem uvržen do žaláře na hradě Hozuki!“ Zahřměl vůdce. „Jestliže nebude našemu požadavku do dnešního poledne vyhověno, pak každých deset minut popravíme jednoho z cestujících!“

Mezi cestujícími se ozvaly zděšené výkřiky.

„Jsme si vědomi, že Skrytá listová vesnice představuje doprovod na tomto vyhlídkovém letu! A jsme si rovněž dobře vědomi dovedností Uzumakiho Naruta. Pokud by se Listová vesnice pokusila použít Uzumakiho Naruta, aby získala kontrolu nad touto situací, bude jí navždy opovrhováno jakožto vesnicí, jež opustila tyto rukojmí a odsoudila je tím k smrti!“

Kakashi a Gai na sebe pohlédli.

„Již jsme na několika místech této lodi rozmístili výbušné lístky. Pokud by některý z nás potvrdil přítomnost Uzumakiho Naruta – i kdyby byla mylně potvrzena přítomnost ptáčka, který připomíná Uzumakiho Naruta – Tobischachimaru vyletí do vzduchu a až dopadne k zemi, nezbude z ní víc než hrst popela!“

Do poledne – zbývalo třicet minut.

Kapitola 4 – Zpráva obdržena

V 11:35 vletěl skrze okno kanceláře Hokageho ve Skryté listové vesnici šíp s připevněnou zprávou.

Požadavek v ní byl totožný s tím, jež si cestující na Tobischachimaru byli o pět minut dříve nuceni vyslechnout. Tato zpráva rovněž ozřejmovala, jak se útočníci přesně vkradli na loď.

V kanceláři Hokageho Tsunade okamžitě podnikla kroky k ověření situace – zkontaktovala Vlnkovou zemi pomocí bezdrátové linky, jež byla zavedena po Čtvrté velké válce ninjů, a požádala je, aby propátrali oblast zmíněnou v dopise.

Tam bylo nalezeno dvanáct lidí, svlečených do naha, se svázanýma rukama a nohama – lidí, kteří byli původně pozvaní na Tobischachimaru. Byli zamčeni v malé chatce poblíž náměstí, kde se konala slavnost k zahájení vyhlídkového letu.

Než se toto vše objasnilo, zbývalo již do poledne pouhých dvacet minut.

„Jinými slovy, nejde o nějaký nepovedený žert,“ oznámila Tsunade Shikamarovi na hradě Hozuki poté, co Shizune nastavila frekvenci. „Sakra! Co máme asi dělat?“

„Propustíme Garya?“ Shikamaru se nuceně zeptal přes bezdrátovou linku. „O téhle ozbrojené alianci, nebo co to má být, zhola nic nevím, ale jestli se podřídíme požadavkům takovýchhle týpků jednou, vyrojí se lidé, kteří se pokusí o ten samý kousek.“

„Co tedy navrhuješ podniknout ohledně životů padesáti sedmi cestujících na palubě?“

„Taktéž, zbylé vesnice nebudou jen nečinně přihlížet, když kvůli svým vlastním problémům jen tak propustíme zločince.“

„Teď není na takové řeči čas!“

„U-u-uklidněte se prosím, Tsunade. Na každý pád se prosím ujistěte, aby se o tom nedozvěděl Naruto. Ten hlupák by si to tam ještě nakráčel, aniž by si dohlédl dál než na špičku nosu.“

„Ano, však vím.“

Další hlas skrze bezdrátovou linku dolehl Tsunade k uším.

„Ehm, promiňte? Tsunade? Tady Lee.“

„Copak, Lee?“

„Ehm. Popravdě, no...“

„Co je to? Jestli mi máš co říct, prostě to vyklop!“

„Jasně. Pravda je, že jsou na palubě Tobischachimaru mistrové Gai a Kakashi.“

„Cos to řekl?“

„Mistr Gai říkal, že chce strašně moc letět na té lodi. Takže jsem ho tam dnes potají přivedl. Mistr Kakashi se vydal za ním... je mi to moc líto!“

„Ten Gai!“ Tsunadin hlas se třásl hněvem. „Já ho zabiju.“

„Ty... myslíš to vážně, Lee?“ Shikamarův pohled přelétl k Ino. „Pak to tedy znamená...“

„Jasně.“ Přikývla Ino. „Pokusím se ho zkontaktovat pomocí Přenosu myslí.“

Tsunade zavřela oči. Ticho narušoval jen šelestivý šum statické elektřiny vydávaný bezdrátovou linkou.

„Shizune.“ Tsunade otevřela oči a zavelela. „Okamžitě shromáždí každého ve vesnici, každého krom Naruta.“

Kapitola 5 – Poprava

Do první popravky zbývalo dvacet minut.

Tím, že posledních deset minut strávil sledováním nepřítele zevnitř ventilační šachty, se Kakashi dozvěděl, že mají další spojence připravené na zemi a že již byla o tomto útoku zpravena Listová vesnice.

A to nebylo vše.

Útočníci vyrazili dveře do pilotní kabiny a měli tedy pod kontrolou rovněž piloty. „Ty seš Hokage?“ Zaslých vůdcův rozlícený řev. „Co bude s propuštěním Garya?!“ Zřejmě začal vyjednávat s Tsunade. „Tak dlouho čekat nemůžeme! Zbývá vám dvacet minut. Za dvacet minut provedeme první popravu!“

Neslyšel odpověď.

„Myslíme to vážně! Jestliže nebude Garyo do poledne propuštěn, popravíme každých deset minut jednoho cestujícího!“ Po tomto zlostném výkřiku vyšel vůdce z pilotní kabiny a promluvil na cestující. „Slyšeli jste, co jsem řekl! Vaše životy jsou v rukou vůdce Listové vesnice!“

Skupinkou cestujících choulících se k sobě proběhl záchvěv.

„Co budeme dělat, Kakashi?“ naléhavě zašeptal Gai. „Jestli to tu zpackáme, vyhodí celou loď do vzduchu.“

„Musíme nějak snížit nadmořskou výšku lodi. Tahle ventilační šachta je napojena i na pilotní kabinu. Když polezeš dál, měl by ses tam zvládnout dostat. Můžu to nechat na tobě?“

„Co budeš dělat ty? V první řadě musíme sesbírat všechny ty výbušné lístky – urp!“

„Á! Pitomče! V takovou chvíli – „

Gai se velkolepě pozvracel, což přivedlo útočníky obývající jídelnu k podezření, že něco nesedí.

„Co to bylo?!“ Rázem se zvedl povyk – jako když se šťouchne klacíkem do vosího hnízda.

„Ble! Co je to za nakyslý pach?!“

„Strop! Někdo se schovává ve stropě!“

V tu chvíli prorazilo strop několik kunaiů – *buch! buch! buch!* – a škrábly Kakashiho do špičky nosu.

Kakashi a zpopelavělý Gai se okamžitě rozprchli do stran. V tu ránu prorazily strop oštěpy a rozseklely Gaiovi tvář.

„V pořádku, Gaii?!“

„Co, takové škrábnutí – urp!“

Počkat. To není oštěp. Je to rampouch, ledový meč.

Ledový meč prosvítl ventilační šachtou a vyrazil po nich.

„Gaii! Vezmi si na starost pilotní kabinu!“

„N-nech to na mně...“

Obrátili se k sobě zády a horečně se začali plazit ventilační šachtou.

Kakashi musel své tělo opakovaně ohýbat, aby se vyhnul ledovým mečům. Stále po něm šly, jako ostré tesáky rašící z hlubin. A útočily na něj i zepředu.

„Hng!“ Na chvílku nahromadil svou čakru, aby vytvořil jutsu. „Technika blesku! Nachový blesk!“

Z Kakashiho dlaně prýštily jazyčky lehce nafialovělých blesků. *Zzzmp!* Souběžně se zvukem se ledový meč, který po něm šel, zcela vypařil.

Technika blesku, nachový blesk. Byla to nová technika, kterou se Kakashi naučil, když přišel o své Bleskové ostří.

Kakashi jen těsně unikl ledovému meči, který prorazil místo, kde se Kakashi před chvílí nacházel, než proskočil otvorem ve ventilační šachtě.

Dopadl do umývárny. Než si stihl tuto skutečnost plně uvědomit, byl v chumlu se ženou oděnou v modrých šatech. Kakashi ji opatrně zakryl ústa, která otevřela k výkřiku.

„Psst!“

„Mmmm!“ umlčená žena se zuřivě vzpírala, aby se od něho nějak dostala pryč. „Mmmm... Mmmm!“

„Neublížím vám!“

V tu chvíli si uvědomil, že je to ona. Ty dlouhé zvlněné vlasy, velké doširoka rozevřené oči – patřily jí, ženě, kterou měl stále čerstvě ve své paměti.

„Už jsme se předtím potkali!“ řekl jí Kakashi. „Padala jste a já vás zachytil. Vzpomínáte si?“

A tehdy se zdálo, že si žena konečně na Kakashiho vzpomněla.

„Dám pryč svou ruku. Zůstanete potichu?“

Žena s vystrašeným výrazem přikývla.

„Jsem ninja z Listové vesnice,“ řekl Kakashi a uvolnil ruku z ženinych úst. „Dohlížím na tento vyhlídkový let. Co tu děláte?“

„Já...“ nejprve zklidnila svůj dech, pak odpověděla. „Když zaútočili, byla jsem zrovna v umývárně.“

„Tak jste tu zůstala takto ukrytá?“

Žena opět přikývla.

V drobné umývárně stáli s těly takřka přitisknutými k sobě. Kakashimu ucítil slabou vůni levandule.

„V každém případě bychom odsud měli vypadnout.“

Pohlédl k díře na stropě umývárny, ale ledové meče beze stopy zmizely. Uživatel uvolnil jutsu.

Podarilo se Gaiovi v pořádku dostat pryč?

„Půjdeme touhle dírou.“ Kakashi se na zdráhající se ženu povzbudivě usmál, aby ji uklidnil.

„Bude to v pořádku. Hned vylezeme do kuchyně vedle.“

Žena zamrkala údivem.

„Copak?“

„Ach, to nic...“ Spěšně odvrátila pohled. „Pojďme.“

Kakashi ji vyzdvihl nahoru, postrčil ji do ventilační šachty, pak se za ní sám vydal.

Lezli dál a za krátko se spouštěli do kuchyně skrze otvor, který on a Gai použili ke vstupu do ventilace. Stále tu stálo Gaiovo kolečkové křeslo, přesně kde ho předtím nechali.

Žena něco začala říkat, ale Kakashi ji zarazil, najednou se kousl do palce a přitiskl ho na zem.

„Přivolávací technika!“

Puf! Vylétl obláček bílého dýmu a zjevilo se osm ninja psů – Pakkun, Buru, Urushi, Guruko, Shiba, Biscuit, Uhei a Akino.

„C-co?“ Ženiny oči se rozevřely ještě více. „Co jsou ti psi zač?“

„Kde to jsme?“ Vzkřikl Buru. „Aha, jestlipak to není Kakashi! Už je to doba!“

„Psst!“ Kakashi si zvedl ukazováček k ústům. „Vždycky jsi tak hlučný, Buru.“

„Když tě vidím takhle skleslého...“ Akino se zpoza svých slunečních brýlí zazubil. „Zdá se, že ještě váháš, jestli se stát oficiálně Hokagem, co, Kakashi?“

„Promiň, že působím sklesle.“ *Dokonce i těm psům jsem jasný.* „Každopádně, přejdu rovnou k věci. Potřebuju vaši pomoc.“

„Co se děje, Kakashi?“ zeptal se Pakkun. „Nestává se, abys byl v takovém spěchu.“

„Nemám vám čas všechno vysvětlit. V tuto chvíli se nacházíte pět tisíc metrů nad zemí.“

Výrazy všech psů se okamžitě napjaly.

„Po celé lodi jsou rozmístěné výbušné lístky,“ narychlo dodal Kakashi. „Potřebuju, abyste je všechny našli, aniž by si toho nepřítel všimnul.“

„Jasňačka!“

Psi s Pakkunem v čele vyběhli z místnosti.

„Zůstaňte tu ukrytá,“ řekl ženě, když se vydal zpět k ventilační šachtě.

Popadla ho za vestu. „Co chcete dělat?“

„Za chvíli začnou popravovat lidi,“ řekl Kakashi. „Musím je zastavit.“

„Požadují propuštění Garya, je to tak?“

„No...“

„I skrytá v umývárně jsem slyšela ten jeho chraplavý hlas.“

Kakashi přikývl.

„Pak není třeba nic jiného než propustit Garya,“ řekla žena, téměř se na něho věšela. „Čím déle budete otálet, tím více bude obětí.“

„To nemůžeme.“

„Proč ne?“

„Jestliže i jen jednou uposlechneme, co tahle banda požaduje, zhroutí se pořádek.“

„Pořádek?“ Žena se nosově zasmála. „Před pouhým rokem jste byli všichni ve válce a teď mluvíte o pořádku?“

Jednoduše na ni zíral.

„Odpusťte.“ Žena sklopila pohled. „Ale ti, kdož mluví o pořádku ve světě, se zpravidla domnívají, že to oni jsou v právu, na straně spravedlnosti. K válce dochází, když se střetnou dvě pravdy. A dějiny uznávají pouze pravdu vítězů. Jinými slovy, ten silnější má vždy pravdu.“

„Chápu, co chcete říct. Chci říct, Ozbrojená aliance Ryuha má svým způsobem pravdu.“

„Pak tedy...“

„Ani tak ale nemůžeme propustit Garya.“

„I když to znamená životy všech cestujících na palubě?“

„To v žádném případě nedopustím – nebo přinejmenším,“ Kakashi pokrčil rameny, „bylo hezké, kdybych to tak mohl říct.“

Teď zas ztichla ona.

„Nejspíš sám učiním z nějakých lidí oběti. Ale stejně bych chtěl zachránit co nejvíc životů, co půjde.“

Ženě vytryskly z očí slzy a rozechvěly se jí rty.

„Když se střetnou dvě pravdy, je nejdůležitější dát všanc vlastní život a představit si být na soupeřově místě,“ řekl Kakashi, než vyskočil zpět do šachty. „Ten, kdo by bez zaváhání vzal životy nevinných kolemjdoucích, aby prosadil svá vlastní slova, nemá právo mluvit o spravedlnosti.“

Kakashi prolezl zpátky šachtou, prorazil kryt ventilace a dopadl do jídelny.

Žuch!

Ninjové z Ozbrojené aliance Ryuha byli naprosto vyvedeni z míry ninjou, který se objevil ze stropu. Několik jich vytasilo kunaie a vrhlo se na Kakashiho.

Přikrčil se, a zatímco srážel pažemi stranou nepřátelské kunaie, v rychlém sledu vymrštil několik úderů. Jakmile jednoho ninju odhodil přes místnost, nakopl dalšího, a aniž by se i jen na chvíli zastavil, aby nabral dech, vrhl smršť úderů na třetího.

V mrknutí oka mu leželi u nohou tři padlí nepřátelé.

„Přestaňte tu šaškovat!“ zbývající nepřátelé se na něho vrhli s očima podlitýma krví. „Pojďte na mě všichni naráz!“

„Stát!“ Zuřivě zařval vůdce.

Nepřátelští ninjové se zastavili v půli pohybu.

„Vraťte se na svá místa! Nezapomeňte, že zodpovídáte za dozor nad rukojmími. To je kopírovací ninja Hatake Kakashi. Ani pohromadě se mu nemůžete vyrovnat.“

Kakashi přelétl místnost pohledem. Devět osob, včetně těch, kteří již padli. Pokud viděl, takový byl počet nepřátel.

Cestující schoulení uprostřed místnosti pozorovali vývoj situace s výrazy jak obav, tak naděje.

„Kopírovací ninja Kakashi, jo?“ zazubil se vůdce. „I když teď, když jsi přišel o svůj sharingan, jsi asi jenom obyčejný Kakashi.“

„No, dokonce i obyčejný Kakashi pořád se tam něco svede.“

„Například co?“

„Jako zbavit se škůdců jako jste vy.“

„To bych rád viděl.“ Přes nepřítelova ústa se rozprostřel vyzývavý úsměv, když nenuceně vybral cestujícího a ukázal na něj.

To bylo vše.

„Ááá... ááá, t-to je...“ tělo vybraného cestujícího se před jejich očima uzavřelo v ledu. „Co je to? Co se to děje?“

„?!“

Muž zamrzl s výrazem čiré hrůzy vrytým hluboko ve tváři.

„Áááá!“

Mezi cestujícími se ozývaly výkřiky. Hroutili se, jako by se snažili i jen trochu vzdálit od vůdce Ozbrojené aliance Ryuha.

„Takže s námi stále odmítáte vyjednávat?“

„Přestaňte!“ Kakashi vykřikl jako by chrлил krev, ale v očích tohoto muže, jemuž obě oči svítily tlumenými světýlky, byl jeho řev jako hřejivá poklona.

Vůdce zavřel oči a se spokojeným výrazem pozvedl paži, jako by dirigoval nějakou symfonií, a ukázal na další oběť.

Muž, na něhož ukázal, se pokusil prchnout, ale byl zamražen uprostřed kroku, s pažemi ve vzduchu a jednou nohou na zemi.

Jídelnou zněl akorát vzlykot ženských cestujících.

„Bylo sice trochu brzo, ale beztak už bylo skoro na čase.“ Vůdce se obrátil zpět ke Kakashimu. „Opravdu jsem měl v úmyslu zabít jen jednoho, ale kvůli tobě, Hatake Kakashi, jsem musel zabít dva.“

„Ty jeden...“

„Snad už ti to došlo, ale rukojmí už mají na sobě vyčarované jutsu. Kdyby se mi zachtělo, mohl bych je zmrazit všechny najednou.“

„Kdybys to udělal,“ Kakashi na svého nepřítele nenávistně zíral, „přišel bys o svůj nástroj k vyjednávání.“

„Někdy mluvíš opravdu zvláště.“

Kakashi mu věnoval zmatený pohled.

„Listová vesnice nevyjednává s teroristy jako jsme my, ne? Pak by tedy nemělo záležet na tom, jestli máme nástroje k vyjednávání, anebo ne. Listová beztak nebude reagovat na vyjednávání.“ Vůdce se zazubil. „A když nebude, vezmeme každého, kdo tu je, s sebou, a vyhlídkový let tak bude pokračovat v příštím životě.“

„Ng!“ Kakashi zaťal zuby.

„Vezměte jednoho z rukojmích do pilotní kabiny a nechte ho vzkázat Listové, čeho tu byl právě svědkem,“ přikázal vůdce jednomu ze svých podřízených, než se obrátil zpět ke Kakashimu. „Hatake Kakashi, jestliže se teď necháš bez vzpírání zajmout, nechám rukojmí žít po dalších deset minut.“

Kakashi rozevřel oči dokořán.

„Nicméně, jestliže se nám vzepřeš, udělám, co budu muset. Domnívám se, že jsem již prokázal, že když na to dojde, jsem schopen udělat, co je třeba.“

Oba se navzájem probodávali pohledem.

Opravdu by to udělal. Kakashi to cítil hluboko v srdci při pohledu na ruce svého protivníka, připravené jako pařáty. *Jestliže teď pohnu byť jen prstem, tenhle chlap bezpochyby zavraždí všechny rukojmí.*

S povzdechem uvolnil bojový duch, který obklopoval jeho tělo.

Útočníci se na něho ihned vrhli a svázali Kakashimu ruce za zády. Ninjové, které předtím složil, se zvedli a mlátili ho do tváře. V koutku oka, kde byl zraněn, se mu otevřela rána a vyřinula se krev.

Tím to ale neskončilo.

Vůdce ho obešel a zkontroloval provaz, který ho svazoval. V další chvíli mu projela ukazováčkem pravé ruky ostrá bolest.

Křup!

Jasně zaslechl zvuk lámající se kosti.

„Ngá!“ Kakashi nedobrovolně zakolísal a byl zachycen vůdcem, který mu pak stejně snadno zlomil i ukazováček levé ruky.

Prásk!

„Ngá!“

„To bude stačit.“ Zaslechl zpoza sebe spokojený hlas. „Teď se z těch provazů nevymaníš.“ Kakashimu polil tvář ledový pot a zhroutil se na kolena.

„Jestli chceš někoho zabít, zabij mě!“ Křičel Kakashi stále dokola a dokola, ale jeho nepřítel se mu prostě vysmál.

„Tvůj život má stokrát vyšší hodnotu než ostatních rukojmích. Můžeš být k užitku při vyjednávání s Listovou.“

Tudíž byl o deset minut později Kakashi opět nucen být svědkem poprav.

Tentokrát to byla žena.

Mohl jen bezmocně sledovat, když byla žena oděná ve skvostných černých šatech pohlcena anorganickým třpytem, jako šperky, kterými se zdobila.

„Propusťte Garya, nebo budou rukojmí nadále umírat! Je to buď anebo!“ Všichni cestující napjali uši při řevu, který k nim doléhal z pilotní kabiny. „Zkontaktujte nás do deseti minut! Neučiníte-li tak, začneme je zabíjet po dvou! Lidé budou vaší vinou nadále umírat, Listová vesnice!“

Kruci. Kakashi pocítil hořké výčitky.

Každá minuta a vteřina se vlekla. Kdyby byli alespoň v nižší nadmořské výšce, snad by měl ještě šanci.

Co jen budu dělat? Jeho frustrace byla tak silná, že přehlušila bolest z jeho zlomených prstů.
Co můžu proboha udělat...

Do další poprav zbývaly tři minuty, když se v Kakashiho horečně tápající mysli ozval jemný hlásek.

„Mistře Kakashi, slyšíte mě? Mistře Kakashi?“

Na chvílku nevěděl, která bije.

„Mistře Kakashi? Jestli mě slyšíte, prosím odpovězte. Jste na Tobischachimaru, že ano, mistře – „

„Slyším tě, Ino.“ Rychle pochopil, že šlo o Inin Přenos mysli. „Jak jste se dozvěděli, že jsem na palubě Tobischachimaru?“

„Lee nám to řekl.“

No jistě!

„Jste v pořádku, mistře Kakashi? Zajali vás, že?“

„Spojila ses i s Gaiem, že ano? Jsem v pořádku. Podstatnější je, že se za další tři minuty má odehrát další poprava.“

„Prosím se podívejte nahoru k ventilační šachtě ve stropě, aniž byste je na sebe upozornil.“

Kakashi učinil, co mu bylo řečeno. Ze stínu krytu ventilační šachty, kterou sem Kakashi před chvílí vtrhl, vykoukla Gaiova tvář a ruka se vztyčeným palcem.

„Mistr Gai má právě teď výbušné listky, pro které jste poslal Pakkuna a ostatní.“ V hlavě mu zněl Inin hlas. „Mistr Gai zaútočí na vůdce nepřátel. Až tak učiní, dovedte prosím cestující do skladiště, mistře Kakashi. Tsunade s Vlnkovou zemí potvrdila, že ty obří krabice ve skladišti obsahují padáky. Použijte je – „

„Ne!“ Řekl Kakashi Ino a Gaiovi v šachtě očima naznačil, aby se držel zpátky. „Gai není v dobrém stavu – a mezi cestujícími se skrývá nepřítel.“

„Cože!“

„Je tam Sai?“

„Ano, čeká v Tsunadině kanceláři.“

„Předej mi Saie. Možná by mohl zachránit cestující pomocí své Techniky kresby zvířat.“

„Hned to bude.“

„A rád bych věděl, jak se Ozbrojená aliance Ryuha dostala na palubu téhle lodi.“

„Vypadá to, že přepadli nějaké cestující a zaujali jejich místa.“

„Vskutku? V každém případě odvedu pozornost a zkusím nám nějak získat čas. Do další popravky zbývá jen trocha času.“

Inin hlas mu zmizel z hlavy.

Když pohlédl vzhůru k šachtě ve stropě, Gai se na něj znovu zazubil a zvedl palec.

Pitomec! Kakashi očima pobídl Gaie, aby ustoupil. *Hlavně neproved' nic zbrklého, Gaii!*

Gaiova tvář se stáhla zpět do tmy ventilační šachty téměř ve stejný okamžik, kdy se velitel Ozbrojené aliance Ryuha navrátil z pilotní kabiny, i jeho kroky byly hlučné.

„Právě včas!“

Cestující zadrželi dech.

„Jestli budete někoho nenávidět, nesnášejte Listovou vesnici, která vás všechny opustila!“ hlasitě prohlásil vůdce. „Cení si víc jediného vězně, který se nijak neprovinil, nežli všech vašich životů!“ A pak pyšně jako páv vykročil před cestujícími.

Když vůdce přistoupil, všichni zavřeli oči a snažili se být co nejmenší. Jeho paže se pomalu zvedla.

„Jaká škoda, ale další na řadě jsi ty –“

Bum!

Ze zádi lodi zahřměl výbuch, který spolkl zbytek jeho slov. Loď se ostře zakymácela a cestující s křikem popadali na zem. Útočníci rovněž ztratili rovnováhu a byli nuceni se něčeho chytit, aby nespadli.

Rozezněla se pronikavá poplašná siréna.

„Co to?!“ zakřičel vůdce. „Co se to právě stalo?!“

„Záď hoří!“ zakřičel ninja, který přiběhl z pilotní kabiny. Zdá se, že někdo vyhodil do vzduchu pohonný prostor!“

To provedl Gai? Kakashi tápal očima tam a zpátky. Byl si jistý, že Gai použil výbušné lístky, které nasbíral Pakkun.

„Máš tu další kamarády?“ Vůdce, který vypadal jako ztělesnění hněvu, přistoupil ke Kakashimu a popadl ho za vlasy. „Co přesně provedli?“

„Nemám tucha.“ Kakashi soupeři nezaujatě opětoval pohled. „Ale nemyslíš, že byste si měli radši pospíšet a uhasit ten oheň?“

„Hnnng.“

„Vznosný vzduchový měchýř se nachází přímo nad pohonným prostorem. Když tu budete otálet, celé to vyletí do vzduchu, víte.“

Ale to Kakashi byl zmaten při pohledu, který se jeho protivníkovi rozprostřel na tváři. Veškerá netrpělivost a hněv vymizely. Ve skutečnosti byl jeho výraz takřka uvolněný, jako by si situaci vychutnával.

Kakashimu proběhl páteří silný neklid.

Když poplach utichl, cestující se bojácně pozvedali.

„Oheň byl uhašen!“ Nahlásil navrátilivší se ninja, který šel zjistit situaci. „Dvě vrtule byly vyřazeny z provozu, ale oblast vzdušného měchýře neutrpěla žádnou škodu. Trhlina, kterou výbuch otevřel, již byla opravena. Můžeme bez problémů pokračovat v cestě!“

Kakashi nedokázal zabránit výrazu údivu, který se mu usadil na tváři.

„To není možné, to bylo prostě příliš rychlé – to vypovídá tvůj pohled.“ Vůdce pohlédl na Kakashiho ztuhlý výraz a zasmál se podle všeho upřímným potěšením. „Očekávali jsme, že ninjové z Listové infiltrují tuto loď. Mysleli jste snad, že jsme se pro takový případ nepřipravili?“

„Kahyo, co?“

Ze soupeřovy tváře zmizel úšklebek.

„To je vaše eso?“ zeptal se Kakashi. „Vím, že používá živel ledu. Nejspíš to byl její led, co uhasil ten oheň a zaplnil díru po výbuchu.“

„Působivé. Takže jsi přišel na tohle všechno, co?“

„Než jsem zjistil vaše eso, přišlo mi trochu trapné odhalovat to naše, ale...“

Jeho nepřítel ho upřeně pozoroval.

„Ale asi to bez toho nepůjde, co?“ Řekl Kakashi a obrátil svůj pohled ke stropu. „Podívej se. Tam nahoře.“

V očích nepřítele, který obrátil svůj zrak vzhůru, se zračil Gai, který se již na něho řtil vzduchem s připraveným kopem.

No, přece jen posiloval i za deště a vichru. Kakashi si prohlédl postavu Gaie, který se oddal tréninku, jakmile byl propuštěn z nemocnice.

Gai byl roztrpčen svou pravou nohou, která se odmítala pohybovat tak, jak si přál, a vyl stále dokola a dokola na místě, kde ho nikdo nemohl vidět. Tolikrát ronil slzy hořké lítosti, ale nikdy nevzdal svůj trénink. Kdykoliv byl Lee s ním, usmíval se svým zářivým způsobem a dával mu palec vzhůru.

„Vidíš, Lee? Noha je jen část celého těla,“ rozhodně pronášel Gai. „Nesmíš dopustit, aby špatná noha strhla s sebou i ostatní části těla, které jsou naprosto v pořádku. Konkrétně, nemůžeš dopustit, aby tě něco takového zlomilo na duchu. I když ti neslouží pravá noha, pořád máš svou levou. A kdyby byla špatná i tvá levá, no, pak máš ještě obě ruce.“

Trochu jsem tě podcenil, Gaii.

„Vstupuje Vznešená šelma Listové!“

Buch!

Gaiův silný kop se trefil do temene nepřítelovy hlavy a otrásl celou loď.

Síla za ním byla nezměrná, dost velká, aby prorazila velkou díru v podlaze. Kdyby nebyl pod podlažními prkny prostor pro potrubí, nepřítelovo tělo by bylo pravděpodobně vymrštěno skrz dno lodi až ven do nebe.

V temnotě pod podlahou sršely jiskry z přerušného elektrického vedení.

„Promiň, že jsem tě nechal čekat, Kakashi.“

„Gaii!“

„Á! Auauauau!“

Zvedlo se husté mračno suti.

„A vy všichni cestující.“ Zprostřed tohoto mračna se zjevil Gai ve své póze – s palcem vzhůru, mrknutím a bělostným úsměvem – navzdory skutečnosti, že brečel z bolesti ve své noze. „Teď když jsem dorazil já, Vznešená šelma z Listové, můžete si všichni vydechnout. Chystám se dostat na tu velkou loď a – urp!“

Gai padl na všechny čtyři a pozvracel se.

„Áá, tvoje mořská nemoc je taky strašná.“ Jen co si to Kakashi zamumlal, vykřikl, „Gaii! Za tebou!“

„Cože?“

Gai se náhle zvedl, čímž dal hlavičku přímo do tváře ninjovi, který po něm šel zezadu.

Nepřítel se proletěl vzduchem.

„Co to?“ Gai při pohledu na padlého nepřitele zapomněl na bolest ve své noze a prázdně zíral. „Co se mu stalo?“

Ale tento úder zarazil pohyby ostatních ninjů. Vytasili své meče a obklíčili Gaie, nesnažili se ale již neprozřetelně překročit vzdálenost mezi nimi.

„P-p-řesně jak jsem plááánoval!“ Gai poskakoval na jedné noze, dal si ruce v bok a vypjal hrud'. „Viděli jste to, všichni? To je pravá síla ninji z Listové! Se silou mládí není nic nemožné!“

„S takovým výrazem je jasné, že lžeš. Každopádně, pospěš si a přeřizni mi ty provazy.“

„Jasně!“

Bum!

Když udělal Gai krok směrem ke Kakashimu, prkna před ním náhle vybuchla a ze země pod nimi vystřelila ohromná pěst.

Gai uskočil dozadu a Kakashiho výhled byl opět zacloněn prachem a sutí. Dřevěné třísky poskakovaly, trousily se a popadávaly na něho.

„Rahyo!“ Z řad útočníků se ozvalo zvolání. „Rahyo, jste v pořádku!“

„Rahyo.“ Byl to jejich vůdce, kdo vykročil vpřed z mračna sutí. „Tak zní jméno toho, kdo vás pošle do hrobu.“

Kapitola 6 – Speciální útok! Pěsti mořské nemoci

„Hej! Ty tam!“ zavrčel Gai. „Není to tak, že bych se tu bavil, víš to!“

Rahyo si ho pochybovačně prohlédl.

„Tady Maito Gai až mooc dobře ví, jak se teď cítíš. Ať makáš jakkoliv tvrdě, stejně si to vždycky nakráčí někdo, kdo si přivlastní všechnu slávu. A navrch toho pak lidi tohohle týpka vychvalují jako génia.“ Gai se významně podíval na Kakashiho a dál naléhal, „Ale jen se na mě podívej! Můžu používat jen jednu nohu, ale trápím se snad proto? Když se budeš dál snažit a pilovat své schopnosti, jednou se zas budeš stejně jako já moci postavit znovu na obě nohy. A jednoho dne pak budou ti prašiví géniové lézt za mnou pro pomoc. Tenhle chlápek je toho živoucím důkazem!“ Ukázal prstem na Kakashiho.

„Ty, to nemyslíš vážně... v takovou chvíli, co to –“

„A teď, Rahyo, kamaráde, musíš toho všeho hned nechat. Nemůžeš dál páchat zločiny. Přestaň nesnášet svět. Nesmíš nesnášet –“ Na tom, že se Gai opíjel vlastními slovy, nebylo nic zvláštního, ale i v takto naléhavý okamžik se nechal strhnout a po tváři mu v poryvech tekly horké slzy. „Ne, pověz mi o své nenávisti. Tady Maito Gai ti s ní pomůže celou svou Silou mládí!“

Cestující už prchali do kouta.

„Nu, pak tě asi nechám, aby sis s ní poradil.“ Rahyo v podřepu rychle složil pečeť. „Živel ledu! Ledoborecká palice!“

„Gaii, teď není čas opíjet se sám sebou!“ Zvolal Kakashi. „Jde na tebe!“

Rahyo v okamžení uzavřel vzdálenost mezi nimi a vrazil pěstí Gaiovi, který nebyl dost rychlý, přímo do žaludku.

Oči se mu rozevřely dokořán.

Rahyovi se koutek úst stáhl v úšklebku.

Ale v další chvíli se Gaiovo tělo, zdánlivě proražené nepřítelovou pěstí, zamihotalo jako předehra a zmizelo. Skutečný Gai již zezadu spouštěl okrouhlý kop.

„Tornádo z Listové!“

„Cože?!“ Rahyo v okamžiku trhl tělem dozadu a spustil svůj další úder. „Ledoborecká pěst!“

Gaiův kop a Rahyova železná pěst se srazily.

Křup!

Při nárazu vyšlehlo světlo a zdi místnosti sebou zuřivě otráslly. Dvojice od sebe simultánně odskočila.

Kakashi se zatajeným dechem sledoval souboj.

„Ááá! Auauau!“ Gai poskakoval kolem a svíral si nohu v sádře. „Ng ng ng! P-proč, taková maličkost... Se silou mládí není nic nemožné!“

„Víš,“ řekl Rahyo. „Ta noha vypadá docela bolestivě.“

„Má noha může být zlomena, ale má vůle nikoliv.“

„V tom případě zlomím i tu tvou vůli.“

„Říkej si co chceš, ale máš to marné.“ Gai se zatvrdil, i když mu po tváři kvůli bolesti v noze stékal studený pot. „A teď, pojď!“

„Nás nezastavíte!“ zařval Rahyo. „Tohohle vyřídím sám.“

Rahyovy paže, které získaly barvu olova, se již proměnily v ocel. I z místa, kde stál, cítil Kakashi neskutečné množství čakry, které v těch pažích bylo shromážděno – ledoborecké kladivo schopné rozdrtit kus ledu. Kdyby od něho schytl úder, byl by Gai nevyhnutelně sražen.

Gai zamával vlastníma rukama a téměř jako kouzlem se zjevily Dvojí tesáky – Gaiovy speciální nunčaky. „Nikdo se ještě nedostal tady přes Dvojí tesáky, aby mohl dát úder.“ Jakoby aby to dokázal, začal Dvojími tesáky točit takovou rychlostí, až je nebylo vidět.

Dvojice bzučících nunčaků se ovíjela kolem Gaiova těla, jak pročíslala vzduchem. Byly téměř jako živý tvor, téměř jako součást Gaiova těla. *Vš! Vš! Vš! Vš!* Gai je kolem sebe nechal bez obtíží tančit, prokmitávaly kolem jeho boků a ovíjely se kolem jeho hlavy a trupu, zatímco Rahyo na to vše jen zíral.

Do toho! Tohle zvládneš! Pomyslel si Kakashi. Rahyo váhal tváří v tvář rychlosti Dvojích tesáků a Gaiově dovednosti je tak bezpracně ovládat.

Ale nehledě na to, jak snadně to vypadalo, Gai byl stále Gai. Náhle ztuhl na místě a zůstal tak.

Rahyovi na čele naběhla vráska. Stejně tak Kakashimu.

Místnost opět utichla a v další chvíli začaly Gaiovi z úst v nekončícím proudu téct zvrátky. „Uf... Kakashi.“ Gaiovi stékaly z očí, které upřel na Kakashiho, slzy bolesti. „J-je mi zle. A bolí mě noha...“

Jde to na něj ze všech stran! Kakashi byl jako opářený. *Nejspíš se podíval, jak se kolem točí Dvojí tesáky a jeho mořskou nemoc to ještě zhoršilo!*

„Nngggrá!“ Rahyovi začala na čele tepat žíla. „Máte mě za debila...“ Pevným krokem vykročil kupředu a vykopl po Gaiově špatné noze.

Gaiovi se zkroutila tvář bolestí.

Rahyo pokračoval dopředu, ledoboreckou pěstí namířenou přímo Gaiovi na hlavu. „Chcípni!“

Ale štěstí stálo přece jen ještě na Gaiově straně. Nohy se mu zamotaly kvůli mořské nemoci a pravá noha, která vyletěla nahoru, když se jeho tělo prohnulo dozadu – noha s velkou těžkou sádrrou – nějak trefila Rahya do brady.

Žuch!

Rahyo to dostal těžkým výkopem, který ho poslal vzduchem, a jen zrychleně mrkal, neschopen pochopit, co ho to potkalo.

Ale nikdo nebyl překvapenější než samotný Gai.

„V-viděli jste to... m-musím to pojmenovat...“ Urputně přemýšlel, zatímco poskakoval kolem na jedné noze. „Hmm. Jméno. P-p-pesti mořské nemoci!“

Prostě si děláš, co chceš, nemohl Kakashi jinak než si pomyslet.

„P-přestaňte si ze mě dělat srandu.“ Rahyo pevně zaťal zuby. Když vymrštil další útok, vypadal jako přírodní pohroma.

Ačkoliv Gai právě vytvořil novou techniku, byla pravda, že nebyl v takovém stavu, aby mohl bojovat. Navrch k tomu, že nemohl používat jednu nohu, mu jeho silná mořská nemoc narušovala svět před očima. Země se kroutila jako uřivka a měl co dělat, aby se udržel na nohou. Příležitostně si dřepel a pozvracel se.

Proto se Kakashi domníval, že šlo o prostou náhodu, když se Gai vyhnul dalšímu útoku, který mu zavadil o tvář.

Ale co se stalo dvakrát, se událo potřetí. Ve skutečnosti se to stalo i napočtvrté a na popáté. Rahyo se Gaie – který klopýtal, dřepěl si, zvracel, viklal se a s očima dokořán stácel své tělo - nedokázal dotknout jediným úderem.

Tenhle chlap! Kakashi byl udiven zase od znova. *Skutečně ovládl Pěst mořské nemoci!*

„Ty... to prostě nevzdáš.“ Útoky rozlíceného Rahya začínaly postupně kolísat. Přesto se mu jednou ze tří pokusů dařilo svou ledoboreckou pěstí Gaie škrábnout.

„Hej, Kakashi!“

Slabý hlásek se ozval, právě když Rahyova pěst smetla celý bar. Na zem popadaly lahve a roztržily se.

Kakashi pohlédl dolů a zjistil, že k němu musel v předchozí chvíli doběhnout Pakkun.

„Máme všechny výbušné lístky,“ řekl Pakkun. „Překoušu ti teď provazy.“

I teď, když Pakkun zápolil s provazy svazujícími Kakashiho ruce, pokračoval dál souboj mezi Gaiem a Rahyem.

Gai uklouzl na rozlitém alkoholu a velkolepě přepadl. Rahyo se po něm nelítostně ohnal svou ledoboreckou pěstí. Gai se odkulil stranou a Rahyo svou pěstí, které se vytratil cíl z cesty, prorazil díru v podlaze.

Gai vyskočil zpátky na nohy a provedl protiútok, ale nejenže se Rahyo jeho nahodile namířenému rádobu útoku zcela vyhnul, navíc se Gai vrhl nepříteli do náruči.

„Tím všechno končí!“ Rahyovi v hluboko zapadlých očích ostře zablesklo. „Ledoborecká pěst!“

Svým železným úderem trefil Gaie do žaludku.

Buch! Místností se ozval dutý zvuk a Gaiovo tělo se vzneslo do vzduchu. Vyvalil oči a naráz mu byl z těla vyražen dech.

Rahyo se usmál, jist si svým vítězstvím.

Ale z Gaiova těla nevyšel pouze vzduch.

„Urp!“

Než si to stihl uvědomit, dopadla už hmota, která vyletěla z Gaiových úst, přímo Rahyovi na tvář.

„Á! Promiň, promiň,“ pokorně řekl Gai. „Trochu jsem tě ušpinil... zdá se?“

„J-já tě zabiju!“ zavyl Rahyo, z obličje mu stékala kyselá substance. „Ngáááá!“

Na Gaie dorážela smršť úderů. Kop, výpad, dlaň, loket, koleno, pěst – Rahyo útočil, jako by nestačilo použít každičkou techniku, kterou ovládal, aby svému protivníkovi způsobil bolest. A útočil a útočil.

„Gaii!“ Kakashi trhnul rukama, aby rozerval provazy, které už teď byly skoro překousané Pakkunovými zoubky.

„Jsme tu hotovi, Kakashi?!“

„Díky, Pakkune. Příště vás všechny pozvu na št'avnaté maso!“

Pakkun se usmál – *puf!* – a v zmizel v obláčku bílého kouře.

Kakashi se odrazil od země a vzlétl, zatímco shromáždil svou čakru do rukou, aby provedl ránu fialovým bleskem. Jeho zlomenými prsty pulzovala silná bolest, ale na tom mu nezáleželo.

Rahyo si všiml, že je něco špatně a obrátil své krví podlité oči na Kakashiho. „Ty?! Jak ses proboha –“

Kakashi vyskočil ze stínu hrouťícího se Gaie. „Nachový blesk!“

Jeho nepřítel nemohl zareagovat včas.

Ale nakonec nebyl schopen udeřit celou silou svého fialového blesku.

Srrf!

Když zaslechl zvuk prorážející vzduch, instinktivně uhnul. Kakashiho tvář škrábl stříbřitě zářící kunai.

Ve chvíli, kdy dopadl, unikl saltem vzad.

Tk! Tk! Tk! Kunaie, které po něm šly, prorazily podlahu. Ve chvíli, kdy prorazily dřevo, se roztekly a v mrknutí oka zmizely.

To nejsou kunaie. Kakashi zůstával u země a pozoroval nově přichozího. *Jsou to stejné ledové tesáky, které po nás šly ve ventilační šachtě!*

„Kahyo!“ zařval Rahyo. „Co to děláš?! Neměla ses ukazovat!“

„Kdybych nepoužila své ledové meče, byl by tě zabil, bratře.“ Nově přichozí byl oděný v bílém ninjovském úboru a měl masku se vzorem háku. Obrátil se zpět ke Kakashimu. „Byla by tě škoda zabít rovnou. Hatake Kakashi, bojuj teď proti mně.“

Kapitola 7 – Zmrzlý blesk

„Živel ledu! Řetěz zemského ledu!“ Kahyo složila pečetě a udeřila do země dlaní své ruky.

Ke Kakashimu se začal jako had natahovat ledový krystal. Krystal se okamžitě změnil v obří rampouch a vycenil své tesáky.

Kakashi zareagoval jen s chvilkovým zpožděním. „Nachový blesk!“ Udeřil dlaní ruky do země.

Slabě fialová elektřina byla vedena přes litry alkoholu rozlitého na podlaze a čelně se tak srazila s ledovým tesákem, celou cestu vydávala praskání a křupání.

Bum!

Led a blesk se prudce srazily, čímž způsobil výbuch, který otřásl celou lodí. Cestující zaječeli.

Klavírní křídlo se vlivem výbuchu rozletělo směrem k dítěti, kterému trvalo příliš dlouho utéct. Ten, kdo chlapce zvedl a odtančil z dosahu, nebyl nikdo jiný nežli muž se zlomenou nohou a silou mládí na odiv: Gai.

Piano udeřilo do zdi a lustr na stropě se povážlivě zakymácel.

Gai vrátil vzlykajícího chlapce mamince a probodl Rahya pohledem. „Je zřejmé, že když budeme jen mluvit, nic nepochopíte, co?“

„Ha ha ha!“ Rahyo se zasmál a zaútočil. „Tohle začíná být celkem zajímavé!“

Úder a úder, výkop a výkop – souboj mezi Gaiem a Rahyem byl zcela vyrovnaný, jen se průběžně zvyšoval počet provedených úderů. Deset ran, dvacet, třicet, zuřivě do sebe bušili.

„Ty,“ Kakashi se obrátil k vlastními nepříteli. „Před dvěma měsíci jsi střežila Garya, není to tak?“

„Nemyslíme si, že bychom dokázali porazit tebe a Listovou vesnici.“

Kakashi mlčel.

„Ale i kdybychom sami měli položit své životy, naše poselství bude jistojistě vyslyšeno,“ Kahyo dál tiše mluvila. „A pak začne jednat někdo další. Tímto způsobem bude naše vůle předávána dál.“

„Garyo je pouhý idealista. A problém s idealisty je, že by pro své ideály klidně spálili celý svět od základu.“

„Takovýto svět...“

„By měl být zničen.“

Nic neřekla.

„To ses chystala říct, ne?“ Kakashi zúžil oči. „Madara a člověk, který byl mým dobrým přítelem, nejspíš smýšleli stejně. Ale myslím, že ve skutečnosti milovali tento svět víc než cokoliv jiného.“ Cítil na sobě Kahyiny ledové oči zpod její masky. „Naruto mi řekl, že jsi kvůli Vlnkové zemi přišla o dítě?“

„Cože!“

„V tom případě není těžké pochopit, proč by tě konec světa potěšil,“ řekl Kakashi. „Buď dál ninjou a nakonec budeš nucena čelit smrti každého, koho miluješ.“

„Hakuhyo – můj syn nepřišel o život ve válce!“ zaječela. „Hakuhyo... Hakuhyo... byl zabit těmi parchanty z Vlnkové země!“

„Takže jsi přísahala Vlnkové zemi pomstu?“

„Zemřít jako ninja je něco, co si ninja zvolil!“ Zakřičela Kahyo. „Ve chvíli, kdy se staneš ninjou, jsi připraven zemřít. Já... můj bratr a já jsme nechtěli, aby tak Hakuhyo musel žít. Opustili jsme vesnici a skryli jsme se ve Vlnkové zemi. Prostě jsme toužili po klidném životě bez válek, po životě, kde bychom nemuseli nikomu ubližovat.“

„Mýlíš se. Dokud žijeme, nemůžeme přestat bojovat,“ řekl jí Kakashi. „Nezáleží na tom, jestli jsi ninja nebo obyčejný člověk. Tasit kunai a tasit peníze je totéž. Už sama skutečnost, že jsi naživu, znamená, že musíš neustále bojovat o život.“

„Ááá!“ zvláštním tónem zaječela Kahyo a vrhla se na něho. „Co ty o tom víš?“

Kakashi chladně vyhodnotil příchozí útok. Nepříteleva pěst prosvištěla vzduchem a byla zablokována. Následný kop nerozštěpil nic než prázdný vzduch.

„Smrt přítele a smrt dítěte, které sdílí tvou krev, jsou dvě naprosto odlišné věci!“

Kakashi se sehnul, aby se vyhnul Kahyinu okrouhlému výkopu.

„Žal ze ztráty přítele se po čase zhojí!“

Plochou dlaně odrazil úder loktem.

„Jak by někdo jako ty mohl porozumět pocitům rodiče, který přišel o dítě!“

Kakashi popadl pěst, která po něm letěla. „Proč se tedy snažíš vzít životy dětí jiných lidí?“

Hoch, kterého Gai o chvíli dříve zachránil, je pozoroval ustrašenýma očima.

„Lidé, které jste popravili, byli něčí děti,“ řekl Kakashi. „Tvůj žal nezmizí ani kdybys měla zničit svět.“

„Ááá!“ Kahyo odstrčila Kakashiho stranou a udeřila dlaní ruky do země. „Živel ledu! Řetěz zemského ledu!“

V kruhu kolem Kahyo se začala zdvihát ledová formace tak obrovská, že veškeré předchozí oproti ní bledly. Led se rozvíjel jako prstenec ledových květin, které Kahyo nechala rozkvést ze svého vlastního zamrzlého srdce.

Kakashi nebyl jediný, kdo provedl salto vzad, aby unikl ledovým tesákům, Rahyo a Gai uhnuli stejným způsobem, zatímco se cestující vymotali z cesty nebo klouzali po zemi.

Soustavně rostoucí ledové okvětní lístky prorazily strop, nadzvedly prkna na zemi a ostrými hroty tlačily do stěn lodi.

„Kahyo, přestaň!“ Vykřikl Rahyo. „Jsme pořád nad mořem! Musíš to vydržet!“

Kahyo nicméně naprosto ztratila kontrolu a bratrův hlas jí nedolehl k uším. Právě naopak – vyzařovalo z ní ještě víc čakry, což dodávalo ledovým květům na síle.

Rahyo byl nucen přeskočit rampouchy a vrazit svou železnou pěst Kahyo do žaludku.

Buch!

Kahyo upadla do bezvědomí a zhroutila se Rahyovi do náruči.

Ale byl o desetinu vteřiny moc pomalý.

Vzum!

Ve chvíli, kdy Kahyo ztratila vědomí, se její jutsu uvolnilo, ale než se stihla ledová květina vypařit jako mlha, rozervalo obří díru v trupu lodi.

Vzduch se pohybuje z míst o vysokém tlaku do míst s nižším tlakem – řídký vzduch pěti tisíc metrů nad zemí s řevem vysál z jídelny všechen vzduch. Rovněž cestující byli jeden po druhém stahováni skrze díru v lodi – a stejně tak talíře, vidličky, nože, lžičky, třísky dřeva a lahve alkoholu rozházené a rozbité na podlaze, také rozličné náčiní přinesené na palubu na vyhlídkový let.

Většina drátů, za které visel lustr, byla přetížená, a visel tedy ze stropu na posledním zbylém drátku.

Výkřiky cestujících byly přehlušeny hučením větru.

Rahyo stále držel Kahyo a chytil se za nejbližší sloup a jen tak tak se mu podařilo vydržet nápor větru, který ho hrozil odnést.

„Ngáá!“ Gaiovo tělo proletělo vzduchem.

„Gaii!“ Kakashi se vrhl vpřed, aby popadl Gaie za ruku, ale nedokázal ho pořádně zachytit kvůli svým zlomeným prstům. „K čertu!“

Přesto se mu nějakým zázrakem povedlo zachytit za jeden z kabelů vyčnívajících z prorvané zdi. Málem byl vytažen z lodi, Gaie stále držel.

„Áá!“

Vítr Kakashim a Gaiem pohazoval jako kusem hadru – nahoru, dolů, doleva, doprava, střídali místa neuvěřitelnou rychlostí a nesčetněkrát vrazili do lodi.

„Kakashi, pusť mě!“ štěkl po něm Gai. „Když to neuděláš, spadneš taky!“

„N-neper se se mnou, Gaii!“

„Ne! Pusť mě! Budu v pořádku! Z takovéhle nepatrné výšky se mi nic nestane, dokud mám svou sílu mládí!“

„Nech si své blouznění pro sebe.“

Ruka, kterou Gaie držel, měla zlomený prst a stejně tak ruka, kterou se držel za kabel.

Ať se Kakashi snažil držet jakkoliv pevně, nemohl nic udělat s tím, že mu kabel milimetr po milimetru vyklouzával z dlaně.

„*Mistře Kakashi? Slyšíte mě, mistře Kakashi?*“

Neměl síly navíc, aby mohl Ino odpovědět.

Koutkem oka viděl, jak padají cestující k zemi. A to nebylo to jediné, co mu prokmitlo v koutku oka.

„Zabezpečili jsme cestující, které nepřátelé napadli a unesli poblíž místa konání slavnosti.“

Ve větru proletělo něco jako bílý okvětní plátek, list stromu, s nímž si pohrává vítr...

„Mistře Kakashi, slyšíte mě? Vlnková země právě zpravila Tsunade o útočnicích.“

Když zahlédl hákovitý vzor na povrchu, uvědomil si Kakashi, že je to Kahyina maska. I když sledoval, jak je prakticky vodorovně odvívána, snažil se Kakashi nějak vypátrat očima Kahyo. Kahyo, v bezvědomí v Rahyově náruči kousek dál v jídelně. Dlouhé zvlněné vlasy, které vlály ve větru...

„Mistře Kakashi? Složení dvanácti útočníků z Ozbrojené aliance Ryuha je jedenáct mužů a jedna žena. Slyšíte mě, mistře Kakashi? Mezi útočníky je jedenáct mužů a -“

„Hng?!“

V tu chvíli všechno zmizelo.

Hluk, vítr, dokonce i čas.

Kabel Kakashimu konečně vyklouzl z ruky a poslední, co Kakashi spatřil, když spolu s Gaiem padal k zemi byla...

„ - jedna žena.“

Žena v dlouhých modrých šatech.

Kapitola 8 – Pět tisíc metrů na pokraj smrti

Kakashi byl vymrštěn do vzduchu, kolem sebe viděl rozesté další cestující, kteří podobně jako on padali bezmocně k zemi.

Zachytil očima Gaiův pohled. Z rozhodného přikývnutí, které mu přišlo v odpověď, Kakashi okamžitě pochopil, že též Gai již byl znovu připravený na smrt. Mohli být nejsilnějšími ninji na světě, ale pokud dopadnou na zem z výšky pěti tisíc metrů, mohlo to skončit jen jediným způsobem.

Ksakru... Když zavřel oči, viděl před sebou Kahyo v těch modrých šatech.

„Čím déle budete váhat, tím více bude obětí.“ Řekla to s prosebným výrazem, když se tehdy skrývali v kuchyni.

„Jak by někdo jako ty mohl porozumět pocitům rodiče, který přišel o dítě!“ zpod masky to zakřičela celým svým bytím.

Co jsem mohl dělat? Mohl jsem s ní něco udělat? Náhle mu došla nesmyslnost takové úvahy. *Nech to plavat. Už je po všem. Konečně přijde smrt. Jsem teď na řadě, abych šel tam, kam odešli Obito, můj otec a všichni přátelé, které jsem ztratil v bitvách.*

Což je příčinou, proč když se jeho tělo vzepřelo gravitaci a jemně vzneslo vzhůru, nedokázal Kakashi v první chvíli pochopit, co se to děje.

„Ještě že jsem to stihl včas.“ Když otevřel oči, spatřil Saie, jak na něho s úsměvem shlíží. *„Zapomněl jste snad? To vy jste mě sem zavolal, ne, mistře Kakashi?“*

Kakashi se spěšně posadil. Nacházel se na hřbetě čínského fénixe, kterého Sai nakreslil. Rozhlédl se na obě strany, pak nahoru a dolů.

Tobischachimaru plula po nebi vysoko nad nimi a pták vytvořený pomocí Techniky kresby zvířat kroužil kolem, jako temné mračno. Gai visel z ptákových pařátů, zubil se a držel palec zdvižený vzhůru. Pak zvedl svou špatnou nohu. Na zadní části sádry bylo naškrábané jediné slovo, „mládí.“ Pasážeri, kteří byli vymrštěni z lodi, se drželi zad ptáka, nebo byli zachyceni v jeho zobáku, popřípadě o holý život svírali jeho pařáty.

„Neboj se,“ řekl Sai. *„Zachytil jsem je všechny.“*

„Nevíš, jak jsme teď vysoko?“

„To je dobrá otázka.“ Sai sledoval Kakashiho pohled nahoru k Tobischachimaru. „Tak pět tisíc pět set, možná šest tisíc metrů?“

Tobischachimaru je teď nejspíš lehčí, když přišla o všechny ten nábytek z jídelny a všechny ty lidi, pomyslel si Kakashi, bezpochyby pak kvůli tomu vystoupala výš.

Ráno nebylo na nebi ani obláček, ale teď se ze západu valila hrozivá černá mračna. Ve vzduchu začínala být cítit vlhkost.

„Víš, kdo jsou ti útočníci?“

„Ne, i když má Tsunade poměrně dobrou představu.“

„Vede je muž jménem Rahyo.“ Po chvilkovém zaváhání dodal, „A jeho mladší sestra Kahyo.“

Sai přikývl.

Kakashi pohlédl na loď plující nad nimi po obloze. Směřovala na západ až severozápad. Nacházelo se tím směrem snad něco důležitého? Kakashi přemýšlel na plné obrátky.

Ozbrojená aliance Ryuha požadovala Garyovo propuštění. Aby toho docílili, využívali rukojmí. Nicméně, nemohli si přece myslet, že jim Listová vesnice jejich vůdce jen tak předá. V takovém případě měli pravděpodobně záložní plán, pro případ, že by selhalo vyjednávání. A jejich eso byla Kahyo. O tom nebylo pochyb.

Rychle našel odpověď na všechny své otázky. „Míří na hrad Hozuki. Měli záložní strategii, kdyby Listová odmítla jednat. Chtějí osvobodit Garya pomocí té lodi samotné. Musíme na hradě navýšit bezpečnost.“

„Cože!“

Chystali se vytáhnout Garya na nebe pomocí Kahyina jutsu. Kdyby použila rampouchy Řetězu zemského ledu, bylo by to zcela proveditelné. Pak by nezbývalo nic než urdit Tobischachimaru a odnést Garya kamkoliv by si přál.

„Ino,“ zvolal Kakashi ve své mysli. „Slyšíš mě, Ino?“

„Slyším vás.“ Její odpověď přišla okamžitě. „Jsem tak ráda, že jste v pořádku, mistře Kakashi.“

„Tobischachimaru má namířeno k hradu Hozuki.“

„Cože?“

„Pravděpodobně mají v plánu útok ze vzduchu – vysvobodit Garya z oblohy.“

„Rozumím, dám hned vědět Tsunade.“

„Saii?“

„Ano?“

„Vezmi mě zpátky na Tobischachimaru.“

Sai neodpověděl.

„Mám špatný pocit,“ řekl Kakashi. „A nemůžu nechat zbytek rukojmích na pospas.“

Saiův pták se svezl po větrných proudech, prorazil dešťovými mračny a ve mžiku oka se vynořil na druhé straně, hned vedle Tobischachimaru. Díra v trupu lodi už byla uzavřená. Ze zaceleného otvoru se vydouval led vytvořený Kahyinou Technikou zemského ledu, až se zdálo, jako by přetékal.

Byla v bezpečí.

Kakashi vydechl úlevou a soustředil svou mysl.

Byl tu řídký vzduch, Saiův odhad zhruba šesti tisíc metrů byl pravděpodobně správný. Kakashi si v duchu prováděl výpočty, zatímco hledal cestu dovnitř lodi. Mohli se dostat do asi sedmi tisíc metrů aniž by cestující ztráceli vědomí, ani kdyby nebyl vzduch v kabině koncentrovaný, aby napodoboval prostředí při zemi. Ale bylo jen otázkou času, než jim dojde

kyslík. A podle toho, co Kakashi viděl, Tobischachimaru pozvolna stoupala. Možná se v pilotní kabině rozbily přístroje. Pilot by si pak nevšiml vzestupu lodi.

„Tam,“ ukázal Sai. „V gondole kabiny pro cestující je díra.“

Kakashi se obrátil směrem, kterým Sai ukázal. Skrže mezeru v převalujících se mracích si prohlédl vstupní bod. Na spodní části vzduchového měchýře, u základny kaprový prsní ploutve, zela díra dostatečně velká, aby jí proklouzl člověk.

„Dobře. Půjdu tamtudy.“

Sai přikývl a pták naklopil svá křídla, aby prosvištěl nebem, než se zastavil přímo vedle otvoru.

Kapitola 9 – Tsunadino rozhodnutí

V kanceláři Hokageko v Listové vesnici vydávala Tsunade rozkazy a jednala, jako by jí tam bylo osmero.

„Shizune, Vlnková země nás ještě nekontaktovala? Podle Inina hlášení stojí v čele dvojice zvaná Rahyo a Kahyo. Dej o tom vědět Vlnkové zemi a řekni jim, aby nám sdělili vše, co o nich vědí! Shikamaru, jaká je situace na hradě Hozuki? Jestli zaznamenáte mezi vězni jakékoliv nepokoje, okamžitě je zarazte! Je mi jedno jak! Sakuro, sestav lékařský tým a přesuň se hned na hrad Hozuki! Shizune, ať jsou Anbu v pohotovosti!“

Pak zavřela oči a tiše se pomodlila. „*Ino, co dělá Kakashi!*“

„*Podle Saiova hlášení proklouzl zpět na Tobischachimaru.*“

Dveře kanceláře se s bouchnutím otevřely a prosvištěl jimi Gai opřený Saiovi o rameno. „Tsunade! Já, Maito Gai, jsem se tímto okamžikem navrátil –“

Žuch!

Tsunadina železná pěst dopadla přímo Gaiovi na hlavu.

„Óó... Ááá...“

„Gaii, ty –!“ Tsunade popadla Gaie za límec a hrubě jím zatřásla, zatímco se chytal za hlavu a úpěl. „Opustil jsi své místo a nalodil ses na Tobischachimaru!“

„Ne, ehm, totiž – to je směšné! P-pravda je... ehm, totiž pravda je, víte... aha! Jistě, jistě, moje noha na tom nebyl nejlíp, víte. A můj osobní doktor je ve Vlnkové zemi, takže... Jistě jistě jistě! A zrovna jsem byl na cestě do ordinace, když se Tobischachimaru –“

„Ty –! Dost už s těmi lžemi.“

„Tsunade, na to teď nemáme čas!“ Shizune popadla zezadu Tsunadiny paže, právě když Tsunade sevřela ruku v pěst připravená Gaie podruhé udeřit. „Na lince máte Onokiho ze Skryté kamenné vesnice!“

„P-přesně tak, Tsunade!“ Gai si vydechl úlevou. „Právě teď by naší prioritou měla být Tobischachimaru!“

„Hnng. Gaii, načrtni nám tváře našich nepřátel.“ Pak se vrátila k bezdrátové lince připravené na svém stole. „Co chcete, Tsuchikage?“

„Takže mě ani nepozdravíte, princezno Tsunade?“ Z bezdrátové linky se ozval Onokiho hlas. „Tedy dobrá. Co mě zajímá, je ta věc, co nad vaší zemí poletuje ve vzduchu. Není to náhodou ta loď Vlnkové země, která byla vyvinutá v naprosté tajnosti?“

Tsunade se nedostávalo slov.

„Ale no tak, i my jsme ninjové. Někdo jako vy, princezno Tsunade, si snad nemohl upřímně myslet, že dokáže skrýt něco tak obřího?“

„Takže ji ze Země země... vidíte?“

„Nejen ze Země země. Předpokládám, že si toho všimly i ostatní země. Jen předstírají, že ji nevidí, z úcty ke spojenci, s nímž bojovaly bok po boku ve Čtvrté velké válce ninjů. Jelikož se zdá, že je střežit tu loď přísně tajnou misí Listové vesnice.“

„Snažíš se to hrát na obě strany, staříku?“

„Nikdy bych nepomyslel, že bude tak obrovská.“

„Mám teď práci!“ zařvala Tsunade. „Takže už konečně vyklop, co chceš!“

„Ale, ale, dnešní mladí jsou tak netrpěliví.“ Bezdrátovou linkou se ozval povzdech. „Tak vám to tedy řeknu. Před pár dny se ve vesnici Rokoku objevilo několik neznámých osob a nakoupilo velké množství modrého ohnivého prachu.“

„Cože?!“

„Jak jistě víš, Rokoku je vesnice chemiků. Výbušná síla modrého ohnivého prachu, který vytvářejí, je několikanásobně vyšší než jakéhokoliv výbušného lístku.“

„Co tím chceš říct?“

„Vysledovali jsme ho. Přece jen, kdyby mělo být něco takového doneseno do Kamenné vesnice, bylo by to dost vážné. No, to nechme stranou, zdá se, že je všechen ten modrý ohnivý prach uskladněn na té lodi, která se vám tam vznáší.“

„Cože!“

„Vlnková země se tu loď snaží využít, aby narušila svět komerční přepravy a přivedila nový věk pro obchod.“ Znovu se ozval Tsuchikageho hlas. „Ale, no – princezno Tsunade, každá technologická inovace má vždycky i svou odvrácenou stranu. Když někdo vyvine anestetikum, změní ho někdo jiný v drogu. Když někdo vytvoří kuchyňský nůž, někdo jiný ho použije k tomu někoho pobodat –“

„Někdo vyvine létající loď, někdo jiný ji použije pro leteckou válku, je to tak?“

„Ostatní vesnice ninjů zatím mlčí, protože pečlivě pozorují dráhu té lodi. Kdyby se neobrátila čelem k Zemi země, byli bychom také mlčeli.“

Tsunade zůstala zticha.

„Dobře mě poslouvejte, princezno Tsunade,“ řekl Onoki. „Nechci vyzvídat, co se právě děje na té lodi. Ale, no, jestli ta loď nezmění směr, jestli vletí do Země země, sestřelím ji.“

Jestli se Kakashi nemýlí, směřuje Tobischachimaru na hrad Hozuki v Travnaté zemi, pomyslela si Tsunade. A hrad Hozuki leží na hranici mezi Travnatou zemí a Zemí země.

„Ta loď míří do Travnaté země.“ Tsunade se zamračila na bezdrátovou linku. „Pokud by Travnatou zemí minula, sama ji sestřelím z oblohy.“

Kancelář naplnilo napjaté ticho.

„Jsem rád, že to slyším,“ řekl Tsuchikage, než přerušil spojení. „Mít nad hlavou loď k prasknutí naplněnou modrým ohnivým prachem nepatří k mým oblíbeným pocitům.“

Prohnaný dědek. Jen s tímhle se v žádném případě nespokojí, pomyslela si Tsunade, když stála před již ztichlou bezdrátovou linkou. Nejspíš právě chystá něco na hranici s Travnatou zemí.

Gai, Sai, Sakura, Shizune, Kiba, Shino, členové Anbu – nikdo z nich neřekl ani slovo.

Kš. Kš kš. Kš.

Po chvíli praskání statické elektřiny se bezdrátová linka opět probudila k životu. „Hokage!“ Místností se rozlehl hlas podrážděného muže. „Byl už Garyo propuštěn?“

„...Rahyo?“

Po odmlce o délce úderu srdce se Rahyo rozesmál. „Takže už jste nás odhalili, co?“

„Změňte směr, Rahyo,“ naléhala Tsunade. „Jestli budete pokračovat po této trase, Tobischachimaru bude sestřelena. I kdyby s tím Listová neměla co do činění, ostatní vesnice nezůstanou potichu. Pořád máte čas. Vraťte loď zpět do Vlnkové země.“

„To já určuju, kam Tobischachimaru poletí.“

„Poslouchej mě –“

„Sklapni! Okamžitě propusťte Garya! Do tří minut – jestliže se našemu požadavku nepodvolíte do tří minut, budeme pokračovat v popravách!“

Bezdrátová linka se s hlasitým *cvak* rázně odpojila.

Tři minuty... Tsunade pevně zaťala zuby. Co na světě zmůže samotný Kakashi v takovém čase? V každém případě nemůžeme Garya propustit. Jestli se podvolíme surovcům jako je Rahyo, ztratí Listová své postavení mezi pěti velkými národy. Naše ekonomika se zhroutí a obyvatelé vesnice budou hladovět.

Sakra, co mám asi dělat?

Kancelář byla zahalena hrobovým tichem, když tu se zvenčí ozval povyk.

„Hej! Koukněte!“ zvolal Kiba, když doběhl k oknu a ukázal k nebi. „Vidím Tobischachimaru!“

Aniž by si toho všimla, pokryly oblohu temná mračna. Pod nimi se na západ pomalu pohyboval obří kapr.

„C-co je to?!“ ohromení vesničané vykřikli údivem, když vzhlédli k obloze při svých každodenních činnostech na ulicích. „Obří létající ryba!“

„Saii.“ Tsunade si opřela bradu o propletené prsty a zavřela oči. „Kolik času, než Tobischachimaru dosáhne hradu Hozuki?“

„Je tam silný zadní vítr,“ řekl Sai. „Tímto tempem tam budou za asi dvacet minut.“

„Tsunade, myslela jste to vážně?“ nesměle se zeptala Sakura. „Že sestřelíte Tobischachimaru? I když je mistr Kakashi pořád na palubě?“

Zdálo se, jako by ticho, které naplnilo místnost, trvalo věčně. Nakonec bylo ale prolomeno Tsunadiným hlasem.

„Saii, buď připravený ve vzduchu!“ rozhodně přikázala Tsunade, otevřela oči. „Řekni Ino, aby Kakashimu přetlumočila Tsuchikageho slova! A všichni se okamžitě vypravte na hrad Hozuki, aniž by si toho všiml Naruto!“ A pak dodala, „Pokud by Tobischachimaru neproletěla kolem hradu Hozuki – i kdyby byla pouze stržena větrem mimo kurz – okamžitě ji sestřelte!“

Kapitola 10 – Srdce

Když mu Ino sdělila Tsuchikageho záměry, prolézal Kakashi právě ventilační šachtou. Zbýval mu jen kousek k otvoru v pilotní kabině.

„*Chystají se pokračovat v popravách. Za zhruba dvě minuty.*“

Ale právě tak tíživým jako pokračování poprav byla pro Kakashiho existence zásob modrého ohnivého prachu na palubě lodí.

Ksakru, kde přesně ten modrý ohnivý prach skrývají?!

„*Mistře Kakashi, okamžitě prosím opusťte loď. Tsunade to myslí vážně. Jestli se něco stane, má opravdu v úmyslu Tobischachimaru sestřelit.*“

„*Díky, Ino,*“ odvětil Kakashi, zatímco prolézal šachtou. „*Ale to nemohu.*“

„*Ale –,*“

„*O lidi, kteří jsou pořád ještě na palubě, se také někdo někde strachuje, stejně jako se teď ty strachuješ o mě.*“

Ino mlčela.

„*Kdybych dokázal tak snadno opustit lidi, kteří mě potřebují, jak bych pak mohl jakožto Hokage ochránit naší vesnici?*“

Kakashi seskočil z šachty a rychlým plynulým pohybem tiše skolil nepřítele střežícího pilotní kabinu. Oba piloti se na něj ohromeně ohlédli.

„Psst!“ Kakashi si pozvedl ukazováček k ústům. „Jsem ninja z Listové vesnice.“

Piloti přikývli. Za velkým oknem před nimi se prostíralo moře šedivých mračen.

„Zůstaňte v klidu a udržujte tuto výšku, jak nejlépe to půjde. I kdyby vám nepřítel řekl, abyste klesli, nějak je obelstěte, ale ujistěte se prosím, že udržíte tuto výšku.“

Pro tuto žádost měl Kakashi dobrý důvod.

Pokud byl na lodi modrý ohnivý prach, nepřítel si ho pravděpodobně opatřil za účelem vyhození hradu Hozuki do povětří. Ozbrojená aliance Ryuha, která čekala připravená na zemi, by využila zmatku, který by výbuch způsobil, aby zachránila Garya. A prach by byl pravděpodobně svržen na hrad z oblohy. Aby tedy zvýšili svou přesnost, neměli by jinou možnost než snížit výšku lodi.

Zaslechl ze směru jídelny nějaký povyk.

„Pomozte mi prosím!“ zajechla žena. „Mé dítě – už od narození trpí na astma!“

Kakashi nehlučně našlapoval, přistoupil k jídelně a skryl se ve stínu sloupu.

„Tolik se na let na Tobischachimaru těšil. Prosím vás! Jestli musíte někoho popravit, popravte prosím mě! Výměnou prosím nechte mého chlapce žít!“

Žena – bezpochyb chlapcova matka – svírala v náruči dítě lapající po dechu. Při bližším pohledu zjistil, že to byl hoch, kterého Gai zachránil od rozdrcení pianem.

Když Kahyo vytvořila v lodi díru, tlak vzduchu v místnosti rázem klesl a vzduch prořídil. Kakashi si uvědomil, že to bylo příčinou, proč chlapec prožíval astmatický záchvat.

Těkal očima do všech stran. Zdálo se, že byla v prvotním zmatku třetina cestujících smetena z lodi. Dvanáct členů nepřátelské skupiny se zredukovalo na sedm. Osm, kdyby se probral ten, co byl v bezvědomí v pilotní kabině.

„V tom zmatku jsem ztratila jeho léky!“ zoufale prosila matka. „Bez nich nemůže dýchat! Zemře!“

Ale Rahyo jen shlížel na matku s dítětem chladnými očima prostýma jakýchkoliv emocí.

„Prosím! Prosím! Někdo, prosím –“

„Nemůžu přistát loď kvůli jednomu dítěti. Jsi z Vlnkové země, že?“ zeptal se Rahyo. „Čím se živíš?“

„M-můj manžel je doktor –“

„Doktor!“ Tvář se mu rozsvítila zvráceným potěšením. „Víš, mého synovce nechali doktoři Vlnkové země zemřít. Dítě mé mladší sestry, která stojí tam vedle vás.“

Matka stále svírala svého syna, který lapal po dechu, a vzhledla ke Kahyo očima přetékaajícími slzami. Druhá žena svěsila hlavu.

„No není to poetická spravedlnost?“ řekl Rahyo a se smíchem pokrčil rameny. „Tentokrát jsme na řadě, abychom my nechali zemřít tvé dítě.“

Zatímco Kakashi naslouchal smíchu, z něhož ho bolely uši, zúžil oči a soustředil se na Kahyo. Nehýbala se. Její dlouhé zvlněné vlasy jí vrhaly hluboké stíny do tváře, teď už bez masky.

Než vystoupil vpřed zpoza sloupu, ujistil se Kakashi, že za oknem skutečně poletuje stín ptáka. „Pomozte tomu dítěti.“

„Hatake Kakashi?!“ Rahyovi začaly okamžitě tepat žíly vražednou krvežíznivostí. „Ty fakt nevíš, kdy to vzdát –“

„Kahyo.“ Ignoroval ho Kakashi. „Předtím jsi mi řekla, že nemůžu rozumět pocitům rodiče, který přišel o dítě. Ale ty ano.“

Kahyino tělo ztuhlo a strhnulo.

„Prosím tě, pomoz tomu chlapci.“

„Hlupáku!“ zařval Rahyo. „Tentokrát tě rozhodně pošlu do příštího života!“

„Ty mlč.“

Rahyo se pod tíhou Kakashiho pohledu zarazil.

„Nemusíte přistát s lodí.“ Obrátil oči zpátky ke Kahyo. „Můj kamarád letí podél této lodi. Jediné, co musíte udělat, je dát to dítě jemu. Výměnou můžete popravit mě.“

Kahyo na něho zírала zpod svých dlouhých vlasů.

„V tom případě nejdřív zemřeš,“ znovu se do toho vložil Rahyo. „Nemáme záruku, že nezměníš názor, jakmile to děcko propustíme.“

Útočníci se zasmáli hrubých řehotem.

Kakashi nezaváhal. V okamženi nahromadil čakru do své pravé ruky a sekl si po vlastním hrdle napřaženou rukou praskající jiskrami fialové elektřiny.

Rahyo se zajíknutím zadržel dech.

Nikdo ale nebyl překvapenější než samotný Kakashi. Skutečně aktivoval svůj Nachový blesk. A přece ho úder jen štípl do krku – nevytryskla žádná krev a jeho hlava nebyla odtržena.

Jeho pravá ruka, která byla nažhavená doběla, se rychle zchladila. Od nohou se mu zvedaly páry mrazivého bílého vzduchu a celým tělem mu probíhala bolest, jako by se o vnitřek jeho žil odíraly ledové jehly. Od nohou se po něm začal nahoru plazit led, při svém šplhu praskal.

Kakashi okamžitě vyslal svým tělem čakru. Led, který už mu vyšplhal po kolena, rázem zmizel jako mlžný opar.

„Není nutné, abys zemřel,“ jemně řekla Kahyo. „Pomůžu tomu dítěti.“

„Hej! Kahyo, nemůžeš prostě –“

„Mlč, bratře!“

„Cože!“

„Naším cílem není bez rozdílu vraždit.“ Smetla námitky svého bratra stranou a pohlédla Kakashimu do očí. „A ty už teď stejně nemůžeš nic dělat.“

„Kdy?“ zeptal se Kakashi, zatímco pečlivě zpracovával svou čakru. „Kdy jsi na mě umístila své jutsu?“

„Když jsme se poprvé setkali.“

Takže tehdy, když jsem jí zachytil, když upadla – Kahyo běžela, aby se stihla nalodit na Tobischachimaru, nadzvedala si lem modrých šatů – to jsem už tehdy zkysl s tímhle jutsu?

Kahyo přistoupila k dítěti, kývla na matku a zvedla chlapce.

Kakashi v tu chvíli spatřil Kahyinu tvář z profilu, jak pozoruje chlapce lapajícího po vzduchu, jako by měla v náruči vlastní dítě.

Mávnutím ruky se hladce rozevřela v ledu utěšňujícím díru v lodi trhlinka dostatečně veliká, aby jí proklouzl jediný člověk. Tlak vzduchu v místnosti už byl stejný jako vně lodi, takže nebyl dírou tentokrát nikdo vycucnut ven.

Spolu s chladivým větrem se zjevil i Sai na hřbetě svého ptáka vytvořeného Technikou kresby zvířat. Napjatý, aby mohl kdykoliv zaútočit, přiletěl s ptákem k trhlině v ledu.

Kahyo mu podala chlapce a řekla, „Jestli tě znovu uvidím, zabiju rukojmí.“

Sai jí pohled opětovně prázdňým výrazem, než se naklonil dopředu a tiše chlapce přijal.

Kahyo se ohlédla nazpátek k matce a řekla, „Pojďte, vy také.“

Matka jí s tváří zmáčenou slzami dokola a dokola děkovala, když brala Saiovu ruku a ocitla se tak mimo loď.

„T-to není spravedlivé!“ zaznělo mezi lidmi, kteří zbyli v místnosti, nespokojené reptání.

„Proč má ta rodina dostat zvláštní zacházení? Jestli to je, jak to funguje, měl jsem si s sebou přivést vlastního nemocného synka!“ řekl jeden muž.

Kahyo uzavřela trhlinu v ledu a znovu mávla paží, aniž by se vůbec ohlédla mužovým směrem. „Zdá se, že je čas na další popravu.“

Led praskal, když pohlcoval remcajícího muže, nohama počínaje. Nikdo už si poté netroufl otevřít ústa.

„Aktivovala jsem Řetěz zemského ledu, který jsem na vás všechny použila,“ řekla Kahyo a obrátila se ke Kakashimu. „Jediné, co můžeš udělat, abys nezmrznul, je nadále zpracovávat svou čakru a vysílat z ní teplo po celém těle.“

„Chápu. Takže lidé, kteří neumí pracovat se svou čakrou, zmrznou ihned, co?“

„Dokud používáš svou čakru k potlačení Řetězu zemského ledu, nemůžeš ji použít na žádná jiná jutsu. Jinými slovy, Hatake Kakashi,“ odmlčela se, „je z tebe teď jen obyčejný člověk.“

„Takže jsi to byla ty. Ten, kdo všechny zmrazil. Nebyl to Rahyo, byla jsi to ty.“

„Jen já dokážu používat Řetěz zemského ledu.“

„Proč jsi ho na mně aktivovala až teď?“

Po chvilkovém zaváhání se Kahyo z úst vyřinula slova jedno po druhém. Její hlas byl zastřen utrpením, bolestí a žalem.

„Předtím jsi to tak řekl, Hatake Kakashi. Řekl jsi, „Už sama skutečnost, že jsi naživu, znamená, že musíš neustále bojovat o život.“ Ale jsou tací, kterým není dovoleno se tohoto boje zúčastnit.“

„Skrytá mlžná vesnice, z které jsme utekli, byla taková.“

„Není to všeobecně známo, ale v Mlžné vesnice je už odedávna určitý druh kastovního systému. Na vrchu stojí lidé z rodin, jejichž předkové a předkové jejich předků se narodili a vyrůstali v Mlžné. Dále jsou tu rodiny spřažené s Mlžnou postupem dlouhé historie válek. A pak na samém spodu jsou rodiny, které spadly pod Mlžnou a neměly jinou možnost, než jí být pohlceny.“

„V Listové jsou přijaté mise přidělovány podle vlastních dovedností ninjů. Ne tak v Mlžné. Nejnebezpečnější a nešpinavější práce je pokaždé ponechávána nám v nejnižší společenské vrstvě. S dovednostmi to nemá co dočinění.“

„Z pohledu vesnice jsme takzvané nebezpečné živly, náchylné k tomu Mlžnou kdykoliv zradit. Proto jsou nám přidělovány nebezpečné mise.“

„Nemůžeme dělat nic jiného než svou misi úspěšně splnit. Ale jestli naše mise selže, a my přijdeme o život a nikdy se už nevrátíme domů, je to také v pořádku.“

„Zdá se, že se za současného Mizukageho situace podstatně zlepšila, ale přinejmenším za nás to tak fungovalo. Kolovaly zvěsti, že byl předchozí Mizukage ovládnán Madarou. Ať je to jak chce, mnoho lidí svou lásku k Mlžné vyčerpalo a opustilo vesnici.“

„Zajisté jsi slyšel jméno Momochi Zabuza. Muž, kterému přezdívali Démon z Mlžné. Byl jedním z lidí, kteří z vesnice vypadli, jak jen mohli. Slyšela jsem, že byl jako chlapec tak laskavým dítětem.“

„Věděl jsi to? V minulosti se Mlžné přezdívalo „Krvavá mlžná.“ Abychom se stali ninji, museli jsme projít určitou zkouškou: studenti na akademii se byli nuceni navzájem zabíjet.“

„Nejspíš už jsi ale o tom všem slyšel. Ale co nevíš je, že jsme tuto zkoušku byli nuceni podstupovat pouze my, ninjové z nejnižší vrstvy. Momochi Zabuza, který byl ještě dítětem, v této závěrečné zkoušce pobil přes sto budoucích ninjů.“

„A odtud to pochází, víš? Přezdívkou Démon. Poté se stal zběhlým ninjou. Aby přežil, zabíjel lidi pro peníze. Slyšela jsem, že byl nakonec někde nějakým troubou zabit ze zálohy a umřel.“

„Můj manžel se snažil poučit ze selhání Momochiho Zabuzy. Bude lepší vesnici opustit. Mohli jsme tam zůstat, ale lidi jako my tam nečekala žádná budoucnost. Ninjové bez domova“

se snažili udělat si z Vlnkové země místo, kde by nemuseli čelit v životě takovým problémům, kde by mohli žít.

„Jak už víš, Vlnková země nemá žádnou skrytou vesnici.

„To je, co mého manžela zaujalo. Skutečnost, že neměli skrytou vesnici, neznamena, že nepotřebovali ninji. Myslel si, že bychom mohli najít ve Vlnkové zemi práci, o kterou žádalo pět velkých národů ninjů, pak by tam mohli zběhlí ninjové žít jako obyčejní lidé.

„Můj manžel měl jen napůl pravdu.

„Ta banda ve Vlnkové zemi od nás požadovala práci. Díky tomu jsme se dokázali uživit. Ale nikdo si nevážil skupiny zběhlých ninjů, kteří prováděli špinavou práci.

„Mého manžela to postupně užíralo. Ano, stejně jako Momochiho Zabuzu. Od Momochiho Zabuzu se ale lišil skutečností, že svůj hněv nesměřoval ven, ale raději dovnitř proti sobě.

„Můj manžel se začal utápět v alkoholu. Odsud už je to obvyklý příběh. Pil a pil a pil. Dokud jedné noci konečně nespadol do moře a neutopil se.

„Po smrti svého manžela jsem opustila vesnici zběhlých ninjů. Snažila jsem se se svým malým synem nějak žít jako občan Vlnkové země. Prováděla jsem řadu prací. Veškerá ta práce byla nudná, ale byl to ten druh prací, při kterých nebylo nikomu ublíženo. Byla jsem spokojená. Byli jsme chudí, ale zvládla jsem si nějak se synem znovu vybudovat svůj život.

„Alespoň jsem si to myslela...

„Můj syn Hakuhyo zdědil můj Kekkei Genkai.

„Když si jednoho dne hrál se svým kamarádem, onen kamarád nejspíš prostě blbnul a hodil kámen do obřího sršního hnízda. Rozlíčení sršni je napadli. Hakuhyova jediná myšlenka byla zachránit svého kamaráda a uvolňoval tak jedno jutsu za druhým, věci, které se nemohl nikdy od nikoho naučit. Zoufale se snažil ochránit svého přítele.

„Hakuhyo vytvořil metodou, kterou měl vepsanou do krve, ledové meče a ochránil svého kamaráda před sršni. Ať byl sám jakkoliv pobodán, snažil se vyřídít sršně, které šly po jeho příteli. Jeho kamarád z toho díky němu vyšel jen s pár bodanci. Ale Hakuhyo byl celý pobodaný.

„A co myslíš, že se stalo poté?

„Ten kamarád Hakuhya opustil a sám odběhl domů.

„Když se setmělo a Hakuhyo se stále nevrátil, přišla jsem ho hledat do domu jeho kamaráda. A dívali se na mě očima rozšířenýma, jako by před sebou viděli příšeru. Teď, když věděli, že byl Hakuhyo synem zběhlého ninji, nechtěli, aby si hrál s jejich dítětem. Matka mi to vmetla přímo do tváře.

„I přesto se mi povedlo doptat, kde si děti předtím hrály.

„Slunce už zapadlo a měsíc byl vysoko na nebi, když jsem Hakuhya konečně našla. On... můj syn se zhroutil sám v lese. Celé tělo měl oteklé. Tvář do té míry, že byla stěží k rozeznání. A přece svými nateklými rty ve svém blouznění stále mumlal. „Nesmíš házet kameny po sršních hnízdech... rychle, uteč... rychle, uteč... já ty sršně zdržím –“

Když se Kahyo odmlčela, jídelna náhle upadla do naprostého ticha.

Kakashi nevěděl, co říct. *Nejenže jsem nikdy neměl dítě, ale mám pochybnosti, jestli bych se měl stát Hokagem, otcem celé Listové vesnice. Od někoho jako jsem já by jakákoliv slova nebyla ničím jiným než pokrytectvím.*

Kahyiny oči byly suché. Kakashimu ale ty suché oči připadaly mnohem smutnější než jakékoliv množství slz, které snad mohly prolít. Kahyiny oči, tak prázdné, až to rvalo srdce, byly očima někoho, kdo viděl až příliš mnoho nevyžádaných konců.

Pak si vzpomněl na poslední dny Momochiho Zabuzu.

Byla to jejich první mise jako Tým sedm. Naruto, Sakura a Sasuke tam všichni byli. Měla to být snadná práce – sem tam hodit nějaké obranné jutsu, aby dopravili tesaře Tazunu bezpečně

do Vlnkové země. Tehdy muž zvaný Gato, zámožný majitel dopravní společnosti, najal Zabuzu a Haka jako nájemné vrahy.

Zabuza a Haku byli úctyhodnými soupeři, natolik silnými, že Sasuke málem zemřel. A přece, že to dopadne zrovna tak ... poté, co byl opakovaně pobodán v potyčce s Gatovými podřadnými poskoky, bylo posledním přáním Momochiho Zabuzy jednoduše, aby mu bylo umožněno spočinout vedle Haka.

Tento výjev – Momochi Zabuz a Haku ležící bok po boku na zemi – se mu překryl s výjevem Kahyo, zcela bezradnou, s mrtvým synem v náručí.

„Proč jsem na tobě okamžitě neaktivovala svou techniku?“ Kahyo lehce pohnula rty. „Snad jsem chtěla, abys nás zastavil.“

Nic neřekl.

„Nejspíš už je na to pozdě.“

Co můžu udělat? Kakashi zaťal ruce v pěsti tak silně, až mu zbělely klouby. Jak můžu zachránit srdce této ženy?

„Dost už bylo vzpomínání,“ rozkázal Kahyo. „Zavřete toho chlápka někam!“

Ninjobé Kakashiho popadli.

Kahyo už se ani nedívala jeho směrem.

Kapitola 11 – Ledové slzy

Kakashi byl zavřen do spižírny v kuchyni.

Dva ninjobé ho hrubě vkopli dovnitř. Dveře se za ním s cvaknutím zamknuly. Smáli se jako hýkající osli.

„Nemůžu uvěřit, že jsme vážně chytili *toho* Hatakeho Kakashiho!“ zvolal jeden z nich uprostřed výbuchů smíchu.

Druhý zvláštním hlasem vykřikl, stále se směje, „Juchů! Ozbrojená aliance Ryuha válí!“

Tlak v místnosti poklesl a zjevně se jim nedostávalo kyslíku. Když se do mozku nedostává dostatek kyslíku, stávají se lidé přehnaně rozjařenými.

„Tak to vidíš, Kakashi! Teď už se nad námi nemůžeš povyšovat!“ Oba ninjobé kopali a bušili do dveří. „Přišli jsme připraveni na téhle lodi umřít. Nepodceňuj nás!“

Přesně tak jako ti dva v tuhle chvíli.

Teď se cítili vzletně, za chvíli ztratí schopnosti soustředění a zdravého úsudku. Pak jim ochabnou svaly, ztratí vědomí, a nakonec upadnou do něčeho jako kómatu a v nejhorším případě zemřou.

Což je důvod, proč Kakashi usoudil, že bude muset jednat rychle. Bude muset vytáhnout nějakého králíka z klobouku. Počkal, až se naruší úsudek jeho nepřátel.

Při pohledu na poličky plné zeleniny a masa si všiml sklenic mléka. Po krátkém zamyšlení se rozhodl mléko použít. Otevřel jednu lahev a celou jí vypil. Pak popadl další lahev a nalil si do úst co nejvíc jejího obsahu mohl.

Pak se zocelil a vyprskl mléko z pusy tak hlasitě, jak jen mohl. Teatrálně zakašlal, pak si vlil do úst další mléko a zase ho vyzvracel. Když tak učinil potřetí, za dveřmi to umlklo a věděl, že teď jeho nepřátelé upřeně poslouchají. O chvíli později ohnul své tělo do tvaru šikmého „V“ a lehl si na zem.

Rázem se otevřelo malé okénko na vrchní části dveří a spatřil dvě koulící se oční bulvy.

„Hej, co se děje?“

„Unnn... Unnn...“

Kakashi předstíral, že si zakrývá ústa a strčil si prst hluboko do krku, aby úspěšně vyvrhnul veškeré mléko, které vypil o několik minut dříve.

„C-co to –“ Ninjové byli zaražení, když sledovali, jak Kakashi zvrací bílou hmotu. „Kakashi zvrací!“

„B-bolí mě... hlava,“ trhaně řekl Kakashi a těžce dýchal. „L-lod' stoupá...“

„Cože? A co s tím?“

„Vy... to nevíte...? Vzduch je... tak řídký... lod' je nejspíš... výš než osmnáct tisíc metrů vysoko...“

Byl to samozřejmě nesmysl.

„No a co?“ Ale jeho nepřátelé začínali být neklidní. „Jak souvisí nadmořská výška se zvracením?“

„V-vy to nevíte? ... Když vystoupáme nad devatenáct tisíc metrů... bod varu krve... má stejnou teplotu, jako lidské tělo.“

To byla pravda.

„Takže? Čekáš, že s tím něco uděláme?“ Ale nepřátelé se ještě nechytali. „To není důvod proč zvracet, ne?“

„Jak to tak vidím... zbývá pět minut.“

Nepřátelé jeden na druhého zmateně pohlédli.

„Dalších pět minut a... jestli budeme dál takhle stoupat... za dalších pět minut... dosáhneme devatenácti tisíc metrů,“ slabě řekl Kakashi. „Naše krev se... uvaří při teplotě těla... Všichni... umřeme.“

Když viděl vyděšený zmatek svých nepřátel při zaslechnutích toho posledního slova, skoro se měl chut' omluvit: Promiňte, že vám lžu, lidi.

„C-c-co budeme dělat?!“ Jeden se chytal za hlavu, zatímco druhý se prakticky točil v kružích. „Musím to hned říct Rahyovi...“

„To nemůžete stihnout!“ zvolal Kakashi. „Pusťte mě odsud... je to buď to nebo smrt. Jediná možnost je, abych použil své jutsu, abych proděravěl balón a snížil tak naši výšku!“

„T-to je – ale Kahyo tě zasáhla svým Řetězem zemského ledu a ty teď nemůžeš používat svou čakru –“

V tu chvíli si Kakashi znovu vrazil prst do krku a velkolepě vydávil další mléko.

„Kdo si myslíte, že jsem...“ Narovnal se, lapal při tom po dechu. „Jsem Hatake Kakashi... z Listové vesnice.“

Kakashi ještě nikdy předtím neviděl, aby by mělo jeho jméno takový účinek.

Oba nepřátelé přikývli, odemkli dveře a poněkud obdivuhodně mu dokonce nabídli ruku, aby mu pomohli vstát.

Kakashimu se ostře zaleskly oči.

Žuch!

Prásk!

„Nesmýšlejte o mně ve zlém.“ O minutu později už byli oba ninjové v bezvědomí zamčeni ve spižárně. Kakashi proklouzl z kuchyně a seskočil ze zavěšeného lešení do skladiště.

Kdyby se pokusil znovu přivolat Pakkuna a ostatní, zamrzl by od nohou nahoru v tu chvíli, kdy by změnil způsob, kterým zpracovává čakru. Bude muset modrý ohnivý prach vypátrat sám.

Na dřevěných krabicích poskládaných ve skladišti nebylo nic zvlášť podezřelého, bylo tam saké, jídlo, vesty s padáky.

Modrý ohnivý prach vybuchoval při styku s vodou. Normálně ho uživatel udržoval oddělený od vody v nějaké členěné nádobě, takové, která se při nárazu rozbila, čímž umožnila,

aby se voda a modrý ohnivý prach smíchaly. Ale nikde neviděl nic, co by takovou nádobu připomínalo.

Jeho špatný pocit se ještě zhoršil.

Kdybych byl Rahyo, kam bych schoval modrý ohnivý prach?

Nemusel o tom ani přemýšlet. Vzhlédl k obálce lodi. Nad lešením zavěšeném ve vzduchu viděl spodek vzduchového měchýře, který udržoval Tobischachimaru ve vzduchu.

Pokud se Rahyo chystal narazit lodí do hradu Hozuki, nejefektivnější by bylo umístit modrý ohnivý prach do toho měchýře. Jako vodu mohli použít Kahyín led. Při nárazu by vzduchový měchýř chytl, led by roztál a modrý ohnivý prach by explodoval. Hrad Hozuki by byl pohřben pod horou plamene.

Ne, tak to být nemůže. Kakashi zapudil tu zlověstnou myšlenku z mysli. Pokud by najeli s lodí do hradu Hozuki, mohl být Garyo, sama osoba, kterou se snažili zachránit, zachycen v explozi a umřít.

Jejich druhové čekali na zemi. Rahyo chtěl pravděpodobně svrhnout modrý ohnivý prach na hrad Hozuki ze vzduchu a pokusit se zachránit Garya, zatímco budou Shikamaru a ostatní zaměstnání vzniklým zmatkem.

„Ino? Slyšíš mě, Ino?“

„Slyším vás, mistře Kakashi.“

„Chtějí shodit modrý ohnivý prach na hrad Hozuki.“

„Totéž mi řekla Tsunade.“

„Svrhnou ho z oblohy, takže budou potřebovat nějaký cíl. Dávejte kolem hradu pozor. Někdo by odtamtud mohl vysílat kouřové signály nebo tak něco.“

„Rozumím.“

A pak se prázdným skladištěm začal rozléhat zvuk kroků přecházejících po rampě.

Kakashi se okamžitě skryl za dřevěnou krabici.

Dva ninjové, kteří ze zjeví, zamířili přímo pro další dřevěnou krabici, jako by byla označená symbolem, kterému rozuměli jen oni dva, a zvedli ji nad tři.

V tu chvíli zadul vítr a loď se těžce naklonila na stranu.

Jeden z ninjů krabici upustil a ten, který jí podpíral z druhé strany, se na něho obořil. „Dávej pozor! Chceš snad umřít?!“

Při tom rozezleném pohledu ten, který krabici opět zvednul, zbledl. Možná se nedokázal dobře soustředit kvůli nedostatku kyslíku.

Dvojice opatrně nadzvedla krabici a vydala se zpátky k jídelně.

Kakashi okamžitě prozkoumal zbylé krabice. Zdálo se, že si útočníci odnesli krabici narvanou parašutistickými vestami. Což nedávalo smysl.

Normálně by hbitým skokem vyskočil zpátky na lešení, ale teď nemohl používat čakru jako obvykle, takže vyběhl po rampě a vydal se po lešení zpátky do kuchyně.

Chtěl vylézt do ventilační šachty, ale pak si to rozmyslel a místo toho přistoupil k jídelně neslyšně po nohou. Nemohl pracovat se svou čakrou, a kdyby ho Kahyíny rampouchy napadly v šachtě, byl by bezmocný.

Naštěstí bylo poblíž vchodu propojujícího kuchyni s jídelnou převrženo na bok klavírní křídlo. Kakashi se za ním rychle schoval a vyhodnotil situaci.

Rahyo se nacházel v části místnosti poblíž vchodu do pilotní kabiny a otevíral dřevěnou krabici, kterou přinesli ti dva ninjové. Nad hlavou se mu nebezpečně houpal nakloněný lustr.

Cestující byli útočníky sehnáni do hloučku poblíž ledu, který zahrazoval díru. Kahyo byla s nimi.

„Ozbrojené alianci Ryuha nepřináší nesmyslné zabíjení žádné potěšení!“ prohlásil Rahyo.
„Nyní propustíme rukojmí!“

Cestující se po sobě rozhlíželi zmatenými výrazy, ale když jim ninjové začali podávat parašutistické vesty, zajásali.

„Je mi to líto.“ Kahyo pomáhala cestujícím nasadit si vesty. „Vím, že nám neodpustíte jen proto, že vás propustíme, ale... opravdu se moc omlouvám.“

Venku z lodi zavyl vítr a Tobischachimaru se znovu zatřásla a zachvěla.

Loď vyrazila vpřed skrz turbulence, ale cestující, zcela uchvácení úlevou, že budou z této noční můry konečně propuštěni, si jich nejspíš ani nevšimli. Předháněli se, kdo si dřív vezme vestu.

„Nezneklidňujte se,“ zakřičel Rahyo. „Je tu dost padáků pro všechny!“

Zvláštní, napovídal Kakashimu jeho šestý smysl. *Že by Rahyo své rukojmí takhle snadno nechal jít.* Ale od Kahyo, která velkomyslně pomáhala cestujícím, necítil žádné špatné úmysly. Zdála se být upřímná ve své omluvě vůči nim.

„Dobře, všichni mají na sobě padáky, ano?“ řekl Rahyo. „Jakmile vyskočíte, zatáhněte za šňůru na své vestě. Tím padák otevřete.“

Kahyo mávla paží a led uzavírající díru v lodi v mrknutí oka roztál.

Z venku dovnitř zavál vítr a sníh. Mezi cestujícími zavládl trochu rozruch, když se skrčili u země a hmatali po něčem, čeho se přidržet. A pak s pomocí útočníků jeden po druhém vyskakovali z lodi.

Kakashi nespouštěl z očí Rahya, který se teď svých nohsledů ptal na sílu větru a místa dopadu cestujících.

Proč... proč by teď nechával rukojmí jít? Kakashi zalétl očima k oknu, ale neviděl nic než šedivé dešťové mraky. A proč by Rahya tolik zajímalo, kam cestující dopadnou?

T-to nemůže být pravda! S náhlým zábleskem vhledu se v Kakashim začalo všechno vařit. Když vynášeli padáky ze skladiště, útočníci omylem upustili dřevěnou krabici. Jejich výrazy, když se to stalo, mu znovu vyvstaly před očima. To přece nemůže být. Rahyo...

„Ne!“ Než si to stihl promyslet, bylo už jeho tělo v pohybu. „Nesmíte si ty vesty nandat!“

„Hatake Kakashi!“ Rahyo rozšířil oči překvapením při pohledu na Kakashiho vyskakujícího zpoza piana. „Hnng! Jak se ti proboha povedlo –“

„Ty vesty jsou plné modrého ohnivého prachu!“ zařval Kakashi. „Vybuchnou, jakmile se dotknete země!“

Kahyo na Kakashiho zírала kulatýma očima a pak se podívala zpátky na Rahya, než svůj pohled obrátila zpátky ke Kakashimu.

„N-nemůžu si to sundat!“ cestující se začínali hroutit. „Nemůžu tu vestu dostat dolů!“

„Ah ha ha ha!“ zazněl Rahyův smích. „Přišel jsi moc pozdě! Udělejte to!“

Ninjové popadli cestující, kteří pobíhali kolem ve snaze uniknout, a jednoho po druhém je vyhazovali z lodi.

Rahyo poslouchal výkřiky padajících lidí, kteří se vytráceli z dohledu, a pozoroval Kakashiho zlobným pohledem. „Kdybyste ty a tví lidé propustili Garya rovnou, nemusel bych nic takového dělat. Za všechno může Listová!“

V Kakashim se rozlil prudký hněv a než si to vůbec uvědomil, vrhal už se na svého protivníka.

„Živel ledu! Ledoborecké kladivo!“ Rahyovy rázem vytvrzené pěsti se ohnaly po Kakashim.

Kakashi rychle uhýbal ze strany na stranu a vrhal kunaie po svém soupeři, ale jelikož nemohl používat svou čakru, rychlost kunaíů za mnoho nestála.

Rahyo opatrně sledoval špičky kunaiů, snížil svou obranu a vrazil Kakashimu svou ocelovou pěst do břicha.

„Hngá!“ Kakashimu byl vyražen všechn dech z těla. A Rahyův kop ho odmrštil přes celou místnost.

Okamžitě zas vyskočil na nohy a pokračoval svým dalším útokem. „Nachový blesk!“ Aktivoval jutsu bez ohledu na skutečnost, že mu zamrzne tělo.

„Cože!“ Rahyo se zarazil.

Blesk se stal mečem, který se hnál po podlaze. V okamžiku nechal čakru, aby se mu rozběhla celým tělem, aby odtlačil mlhu, která už mu sahala po pas.

Rahyo uskočil dozadu.

Ale Kakashiho cílem nebyl Rahyo.

Fialový blesk udeřil do cestujících a strhl jim parašutistické vesty připevněné k tělu.

Byl to od Kakashiho velký risk. Kdyby jen o kousek minul, modrý ohnivý prach mohl explodovat.

Ale upínače na vestách se uvolnily a odpadly, vysílaly jiskry všemi směry. Cestující si horečně stahovali vesty a odhazovali je, než na sebe všichni popadali ve snaze co nejvíce zvětšit vzdálenost mezi sebou a tou dírou.

Kakashi to pozoroval koutkem oka. Padl na koleno a těžce oddechoval. Jen trochu zpracovávat svou čakru ho naprosto vyčerpalo. I kdyby se rozhodl riskovat svůj život, víc než jeden Nachový blesk by nejspíš nezvládl.

„Vypadá to, že nic víc už nemáš?“ Rahyo si odfrkl a ohnal se po Kakashim pěstmi. „Tady to končí!“

„Ng!“ Kakashi už neměl v nohou žádnou sílu, aby se zapřel. Překřížil ruce nad hlavou a připravil se na náraz nepřítelových pěstí.

Ale nepřišel žádný nával Rahyových ocelových úderů. Jeho pěst zapraskala, jako by ji odpudily tesáky z ledu.

Kakashi byl překvapený, ale jeho nepřítel podle všeho rovněž.

„Co to vyvádíš, Kahyo?!“ zařval Rahyo zlostí. „Proč se mi pleteš do cesty?!“

„Je to, co řekl, pravda, bratře?“ Kahyo si Rahya přeměřila pohledem mrazivým jako led. „Ty vesty... dal jsi do nich modrý ohnivý prach?“

„U-uklidni se, Kahyo.“ Rahyo se zdál být čím dál více zneklidněný. „O-omlouvám se, že jsem ti o tom neřekl. Ale bylo to pro záchranu Garya.“

Kahyo vytekla z oka jediná slza a stekla jí po tváři.

Místnost zahalilo ticho, jako by byl všechn zvuk zapečetěn tou jedinou slzou.

Kahyina slza přetekla a spadla, zamrzla v půli letu, dopadla na zem a roztránila se jako sklo. Téměř jako by vyklíčila semínka zasazená do země, se zaburácením vyrostly z podlahy ledové tesáky a napadly Kakashiho.

Kakashi okamžitě uskočil na stranu a oťřely se o něj ostré rampouchy.

Kahyo používala jutsu znovu a znovu v rychlém sledu. Ledové tesáky se kroutily a svíjely jako hadi, neúnavně ho pronásledovaly. Když se Kakashi odrazil od zdi, aby se odsunul stranou, prorazily rampouchy zeď. Když vyskočil do vzduchu, prorazily rampouchy strop.

Kakashi soustředil svou zbylou čakru do pravé ruky a vyskočil po Kahyo. „Nachový blesk!“

Když se chystal Kahyo udeřit Nachovým bleskem, uvědomil se, že něco není v pořádku: jeho tělo nezmrzlo. Když si to uvědomil všiml si, že Kahyo zavřela oči.

Kakashiho ruka se zastavila dva centimetry od Kahyiny tváře, stále z ní sršely jiskry.

„Proč mě neudeříš?“

„Proč jsi uvolnila své jutsu? Musela jsi na mě zaútočit naschvál.“ Zarazil se. „Chtěla jsi, abych tě zabil.“

Když pomalu otevírala oči, neviděl na Kahyyně tváři nic z přísnosti ninji, jen zcela ohromující smutek, právě jako když jí poprvé potkal, když předstírala, že upadla a použila na Kakashiho své jutsu.

„Celou tu dobu jsem přemýšlela... o tom, co jsi řekl.“ Přes její dlouhé zvlněné vlasy jí neviděl do očí, ale třásl se jí hlas. „Když se střetnou dvě pravdy, je nejdůležitější dát všanc vlastní život a představit si být na soupeřově místě,“ to bylo vše, oč mi šlo. Kdyby si tehdy lidé z Vlnkové země byli schopni alespoň na chvíli představit být na našem místě, snad by můj syn nemusel zemřít.“

Kakashi mlčel.

„Ale, teď, d-dělám totéž, co lidé, které nejvíc nesnáším. Já...“ ale nedostala příležitost doříct, co chtěla.

Náhodná turbulence způsobila, že se trup Tobischachimaru naklonil ostře na jednu stranu, což přetrhlo drát a lustr ze stropu se zřítíl na krabici plnou parašutistických vest.

Bum!

Všude kolem nich hřměl ohlušující řev exploze a místnost byla okamžitě pohlcena v plamenech.

Z velké díry sahající odspodu po bok lodi se chrlil oheň a několik útočníků bylo vymršťeno ven.

„Ááááá!“ Nebylo už jasné, kdo křičel.

A nejen to.

Rozhraní mezi vzduchovým měchýřem a gondolou pro pasažéry se se zlověstným zvukem rozštěpilo a odtrhlo, a právě když si pomyslel, že se propadá podlaha, jídelna se naklonila a strop se odtrhl v zející díru.

„Všichni! K zádi!“ zakřičel Kakashi. „Tohle místo už moc dlouho nevydrží!“

Cestující popadali na nakloněné podlaze.

„Živel ledu! Řetěz zemského ledu!“

Rampouchy se natáhly a zabránily jim, aby vypadli ven hořící dírou.

Fičící vítr rozdmýchal plameny. Plameny se rychle rozrostly v sloup ohně a sahaly od spodu lodě až ke vzduchovému měchýři. Další rozšíření rudého pekla bylo udržováno pod kontrolou Kahyíným Řetězem zemského ledu. Led s praskáním pokryl vzduchový měchýř a zabránil tak plamenům, aby ho pozřely.

„Prostě utíkejte přímo tudy!“ Kakashi se ohlédl zpět na Kahyo, která horečně skládala pečetě, a vedl do kuchyně jednoho cestujícího po druhém. „Až projdete kuchyní, pokračujte k zádi!“

„Už je pozdě!“ Piloti přiběhli z pilotní kabiny. „Gondola se odtrhne!“

„Tudy!“ Kakashi je zatáhl za ruce, praštil je do zad a strčil je směrem do kuchyně. „Rychle!“

Z koutku oka viděl, jak kolem něj probíhá Rahyo. Ale podlaha se náhle hluboko propadla a zamotala Rahyovi nohy. Klavírní křídlo se vedle něj uvolnilo a vyletělo z lodi, jednoho z útočníků strhlo s sebou.

„Tak pojď, Rahyo!“ Kakashi sebou hodil na zem a natáhl k Rahyovi zoufale ruku. „Chyť se mě za ruku!“

Rahyo zamrkal údivem.

„Rychle!“ zakřičel. „Teď není čas váhat!“

Rahyo popadl Kakashiho za ruku právě když se podlaha pod ním propadla. Rahyovo ohromné tělo se vznášelo ve vzduchu.

„Hng!“ Rukou, kterou svíral Rahya, Kakashimu proběhla intenzivní bolest a Kakashi si trochu zpožděně uvědomil, že má zlomené prsty.

Nedokázal ho udržet.

Přesto zaťal zuby a snažil se Rahya držet.

„P-proč...“ Rahyo. „Proč mě, svého nepřítele...“

„R-rozumím, jak se všichni cítíte.“ Kakashi vložil do své paže všechny své síly. „Ale je nesmyslné si myslet, že můžeš cokoliv jen proto, že je tvůj cíl spravedlivý. Jestli chceš změnit svět, pak ať se stane cokoliv, ať to může být jakkoliv těžké, jediné, co můžeš udělat, je být nadále sám spravedlivým člověkem.“

Rahyo rozevřel oči údivem.

„Bratře!“ Kahyo se nějak podařilo uhasit oheň a přibíhala k nim po zkosené podlaze.

Ale už bylo pozdě.

Když se vrhla dopředu ve snaze zachytit bratra za ruku, vypadl spodek lodi, doprovázen nárazem, jako by byla loď vystrčena vzhůru.

Ohromná síla vyrvala Rahya z Kakashiho ruky. Když se ocitl ve vzduchu, zdálo se, jako by se Rahyo svým výrazem ptal, jak přesně to až sem mohlo dojít.

„Bratře!“

„Rahyo!“

Nemohli nic dělat. Síla gravitace táhla svou obří paží vše bez rozdílu k povrchu zemskému.

„Hatake Kakashi.“ Když padal, výraz na Rahyově tváři náhle zjemněl. „Takže jsou na tomto světě i ninjové jako jsi ty.“

Kakashi si přidržel vzlykající Kahyo k hrudi a jen tak tak se mu podařilo vrhnout do kuchyně.

V dalším okamžiku se gondola, roztržená vedví, oddálila od Tobischachimaru a padala k zemi.

Kapitola 12 – Lidská bomba

Plameny obklopující explodující Tobischachimaru rozsvítily oblohu nad nádvořím hradu Hozuki.

„Hej, máme tu potíže!“ Vězni ukazovali na nebe a jednotně křičeli. „Spadne to přímo na nás?!“

Shikamaru rovněž poměrně zřetelně zahlédl, jak se na obloze nad hradem Hozuki o pár minut předtím rozevřelo několik padáků. Usoudil, že se Kakashimu podařilo umožnit cestujícím utéct, a že bude nutné padající lidi zachránit, vyslal Leeho a Saie na střechu hradní věže a se Sakurou a Choujim v závěsu vyběhl na nádvoří, kde zmateně pobíhali vězni.

Právě když Shikamaru napočítal dvacet jedna padáků, byla Tobischachimaru zahalena v záblesku světla. Zdálo se, že byl oheň uhašen. Ale některé z padáků lidí, kteří se řítily z lodí poté, co se zažehla, se neotevíraly. A nebylo omylu ohledně skutečnosti, že se Tobischachimaru vymknula kontrole a každou vteřinou se smršťovala.

Shikamaru vzal v úvahu jaký je tam nahoře směr větru a provedl výpočty. Šance, že Tobischachimaru narazí do hradu Hozuki byla mizivá. Ale...

„To nevypadá dobře...“

Ani když na sobě vycítil Choujiho pohled, neodtrhl Shikamaru oči od Tobischachimaru. „Upadla gondola, loď právě přišla o svou zátěž. Bude pořád víc a víc stoupat.“

Chouji nervózně polkl. „Jak to myslíš, Shikamaru?“

„Při asi devatenácti tisících metrů je bod varu krve stejný jako teplota lidského těla,“ řekl Shikamaru. „Každý, kdo na té lodi zůstane, zemře.“

„Cože!“

„Co budeme dělat...“ Sakura zbledla. „Mistr Kakashi je pořád nahoře?!“

„Už je tak vysoko, že ani Sai nic nezmuže,“ řekl Shikamaru, jako by ho bolelo muset tu myšlenku říct nahlas. „V každém případě uděláme, co budeme moci.“

„Blíží se padáky!“ Zakřičela Tenten ze strážní věže. „Směrem k věži!“

První padák kolísal a houpal se směrem k hradní věži, skrze dešťová mračna na něj dopadalo slabé sluneční světlo. Když Shikamaru vzhlédl nahoru, Lee nahoře na hradní věži kývnul v odpověď.

Zavál boční vítr a padák byl odvanut stranou. Lana připevňující padák k osobě – závěsná lana – se zamotala, což způsobilo, že se tělo osoby houvalo ze strany na stranu jako kyvadlo. Parašutista vyklouzl Leeovi a ostatním, kdo čekali na vrchu věže, z rukou, a padal směrem k věžeenskému úseku.

„Tam čekají v pozoru Kiba a Shino –“

V místu dopadu se bíle zablýsklo a Shikamarova zbylá slova tak přehlušila exploze.

Buuuum!

Věžeňský úsek byl zahalen bílým dýmem a brzy z něj šlehalo vzhůru plameny.

„C-cože?!“

„Shikamaru!“ Inin vysoko posazený hlas pronikl Shikamarovi k uším, když stál ztuhlý na místě. „V parašutistických vestách je modrý ohnivý prach!“

„Co?“

„Řekl mi to mistr Kakashi!“ Ino vyklonila tvář z hradní věže a zakřičela, jak nejvíc hlasitě dovedla. „Přichází nepřátelský útok!“

„To jako vážně...?“

Druhý padák dopadl v ohlušujícím výbuchu těsně vedle hradní brány. V důsledku rány se hradní brána rozletěla dokořán. Vězni se po sobě ohlédli. Nevěděli, co se děje, ale když s sebou další exploze vzala zeď, zajásali, jako by se probrali ze snu, a rozběhli se.

„Jupí! Konečně se dostanu z této smradlavé díry!“

„Jen tak dál, padáky! Rozmlat'te tohle místo na padrt'!“

Ale tím zmatek nekončil.

„Garyo!“ Dovnitř se nahrnuli ninjové oděni v černých ninjovských uniformách a hlasitě volali. „Kde jste, Garyo!“

„Ech. Začíná to být vážně otravné.“ Shikamaru se v oku zuřící bouře zaměřil na stín padáku, který se blížil k zemi a aktivoval své jutsu.

„Stínová svazovací technika!“

Shikamarův stín se napřáhl, ale ne aby útočil, ale aby zachránil, a jeho temné prsty se zahákly za stín padáku. Touto oporou zastavil ve vzduchu tělo připevněné k padáku.

„Tenten! Rozbij upínače vesty, aniž bys ji poškodila!“

Tenten seskočila ze strážní věže a vymrštila své ninjovské zbraně do vzduchu. Jakmile se upínače uvolnily, muž zavěšený ve vzduchu hladce vyklouzl z padáku a začal padat k zemi.

„Ááá!“

„Hng!“ Chouji chytil padajícího muže, aby ho zastavil. „Hup!“

Padák s nyní prázdnou vestou byl teď odvanut větrem.

Shikamaru se ani neměl čas nadechnout. Z nebe přicházela jedna lidská bomba po druhé.

„Stínové nitě!“

Ze stínu Shikamarova skutečného těla se okamžitě vymrštilo nespočet chapadel, které zachytilo ve vzduchu naráz deset lidí. Běžně tuto techniku používal, aby si přitáhl hmotné předměty. Ale tyhle hmotné předměty – jmenovitě padáky – nemohl nechat nikam poblíž sebe.

Ze směru hradní věže se ozval zvuk exploze.

„Garyo nám utíká!“ zvolala Tenten, zatímco rozbíjela upínače vest. „Co máme dělat, Shikamaru?!“

Co máme dělat... Shikamaru se nemohl hýbat, když používal své jutsu. Mohl jen koutkem oka sledovat, jak Garyo uniká v doprovodu černě oděných ninjů. *Co máme přesně dělat?!*

Saiūv obří pták chytil lidi padající ze vzduchu, zatímco z Shinova parazitického hmyzu se stalo černé mračno, které sesbíralo padáky. Někteří lidé spadli poté, co jim hmyz přehryzal upínače vest a Lee vyskakoval nahoru, aby je chytil v půli letu.

Kiba a Chouji spolu s členy Anbu pronásledovali prchající vězně. Ve stejnou chvíli použili Dvojitý ostrý tesák a Masový tank, aby pokosili vězně.

Shikamaru v jádru tohoto zmatku vzhlédl k obloze. Zbývaly čtyři padáky.

„Shino!“ zakřičel Shikamaru. „Můžu nechat padáky na tobě?!“

„Ano!“ přikývl Shino, zatímco ovládal svůj hmyz. „Jdi po Garyovi.“

Shikamaru vypátral očima za shlukem lidí skupinu v černém. Garyo byl na druhé straně závěsu z poletujících barevných javorových listů ze všech stran ochraňován ninji.

„Stůj!“

Několik lidí se otočilo jeho směrem a vrhlo jeho směrem kunaie.

„Dolů!“ Shikamaru se kunaiům vyhnul a za běhu skládal pečete. „Stínové nitě!“

Shikamarův stín se změnil v ostrou niť a bodal jeho cíle do nohou. Nepřátelským ninjům tekla z nohou krev, klopýtali a padali. Pokračoval v pronásledování Garya, ale zarazil se, než stihl udělat víc než pár dalších kroků. „Co to...?“

Navzdory vši pravděpodobnosti běžel jeho protivník jeho směrem!

„C-co to děláte, Garyo?!“ Černě odění ninjové byli právě tak ohromeni. „Pojďte, musíme si pospíšet!“

„Ustupte!“ Garyo ninji setřásl a běžel Shikamarovým směrem, divoce při tom mával rukama. „Shikamaruůů!“

„Co?“ Shikamaru pokrčil obočí. Působil Garyo vždycky tak zženštile? Přikrčil si paže a postavil se v přípravě proti muži, který k němu přibíhal jako malá holka. „Zůstaň, kde jsi!“

„O čem to proboha mluvíš? Dostala jsem Garya, takže prostě běž a chyt' unikající vězně spolu s Choujim a ostatními!“

Tupě zíral.

„Proč tu ještě stojíš? To jsem já! Však víš!“

„Ahá, Ino?“

Ino podle všeho vklouzla do Garya pomocí své Techniky přenosu myslí.

„Hej vy, poslouvejte!“ Ino – nebo spíše Ino ovládající Garya – se obrátila k nepřátelským ninjům. „Jestli mi i jen zkřívíte vlásek, zabiju vám šéfa, jasný?“

Ninjové ustoupili o krok zpátky.

„Co tu ještě děláš, Shikamaru?! Běž už!“

„Jasně... chápu.“

Sám nevěděl, proč to udělal, ale než si to uvědomil, poplácal Shikamaru něžně Ino – Garya – po zadku.

„Ík!“ Garyo – Ino ovládající Garya – vyskočil do vzduchu. „Co to vyvádíš?!“

„Vždycky mě to zajímalo. Říkáš „ík“ i když jsi takhle, co.“

Ino si vypůjčila Garyovu železnou pěst a majzla jí Shikamara tvrdě po hlavě.

Ještě si nikdo nevšiml tří hvězdiček táhnoucích se na západ od všeho zmatku na hradě Hozuki. Pro všechny účely mohlo jít o padající hvězdy, ale na rozdíl od padajících hvězd, tři zářící těla nepadala k zemi, ale pozvolna stoupala.

Kapitola 13 – Schody do nebe

Kakashi si tiskl Kahyo k hrudi, aby jí uchránil pohledu na to, jak se Rahyo řítí z Tobischachimaru dolů. Bušila ho do hrudi ve vzteku a žalu ze ztráty svého bratra. Schovala tvář Kakashimu do náruči a otevřeně plakala.

I když se Kahyino štkání změnilo ve vzlyky, tiskl ji Kakashi stále k sobě. A pak řekl to, co neměl jinou možnost než říct. „Nechci ti to v takovou chvíli říkat, ale... zdá se, že Tobischachimaru nezadržitelně stoupá. Jestli to tak půjde dál, všichni zemřeme.“

Nedostalo se mu odpovědi.

„Na této lodi jsou stále ještě životy, které můžeme zachránit,“ řekl Kakashi, něžně, jako by chlácholil malé dítě. „Nevím, jak to půjde, ale chci udělat, co budu moci.“

Kahyo s tváří stále zabořenou do jeho hrudi zamumlala, „Co chceš dělat?“

„Proděravím vzduchový měchýř.“

Kahyo mlčela.

„Stařík, který tuhle loď postavil, mi řekl, že pro vztlak použili hélium, který je nehořlavý. Takže ani kdyby tam vznikl oheň, nedošlo by k žádné explozi nebo něčemu takovému. Jestli se mi povede proděravět vzduchový měchýř, může se nám podařit snést Tobischachimaru dolů k přistání.“

„A když to nevyjde?“

„Už jsi někdy zabodla jehlu do plně nafouknutého balónku?“

Trochu si povzdechla.

„Je to poprvé, co ničím takhle velký balon –“ Kakashi se rázem zarazil, Kahyo k němu pozvedla tvář napuchlou slzami.

„Co se děje?“

Pozvedl dlaň, aby zadržel její otázku. „*Cože? Promiň, Ino, špatně tě slyším. Zajistili jste Garya?*“

„*Postarali jsme se o to.*“ Inin hlas mu zněl jemně v hlavě. „*Shikamaru a ostatní ale ještě pronásledují uprchlé vězně. Právě jsem obdržela vzkaz od Tsunade. Tsuchikage míří vaším směrem. Je vidět i odsud.*“

Kakashi vyhlédl ven na moře šedivých mračen, která mu vířila před očima pod trhlinou v gondole. Neuvěřitelnou rychlostí se k nim blížila tři zářící těla.

„*Mm-hmm, taky je vidím,*“ odpověděl Kakashi ve své hlavě. „*Sestřelí Tobischachimaru než se dostane do Země země.*“

V takovém případě by proděravět vzduchový měchýř dosáhlo právě špatného efektu. Když pohlédl dolů, jak se k nim Onoki a ostatní přibližují, mysl mu pracovala na plné obrátky. *Vzduch uvolněný z díry by poháněl loď – ne, když proděravím předešlý vzduchový měchýř, bude síla působit opačným směrem a zatlačí loď zpátky, není to tak...*

Vítr pohazoval Kahyiny vlnitými vlasy a Kakashi si znovu uvědomil, že vítr vanul z východu na západ. *To nepůjde. Když proděravím předešlý vzduchový měchýř...* Přehodnotil situaci. Tobischachimaru by pak šla proti větru. Pokud by udělal chybu, byli by vydáni napospas větrným proudům.

A kdyby se to stalo, byli bychom pohazováni sem a tam a loď by námi zmítala všude dokola, dokud bychom nezemřeli. Jako bychom se ocitli v pračce nebo tak něčem.

Zářící tečky zpomalily a pak se zastavily pod nimi.

Na chvílku mu to přišlo zvláštní: pak si ale uvědomil důvod, proč zastavili. Loď se dostala výš, než mohl Tsuchikage vyletět, a stále stoupala.

„Nenechte je sestřelit tuhle loď.“

„Ano, to se nestane.“

„...Cože?“

„Dobře mě prosím poslouchejte, mistře Kakashi,“ řekla Ino. „Je to rozkaz od Tsunade. Okamžitě prosím vyhodte Tobischachimaru do vzduchu.“

„Zadrž chvílku! Na téhle lodi jsou stále přeživší.“

„Rozumím,“ řekla Ino, než bez náznaku emocí přerušila spojení. „A rozumí tomu i Tsunade.“

Kakashi přelétl očima k lidem, kteří se choulili v kuchyni. Několik se jich už zhroutilo a hltavě nasávali řídnoucí vzduch, ústa měli otevřená dokořán. V důsledku náhlého poklesu teploty se všichni zuřivě třásli.

„Jak jsme teď vysoko?“

„To je dobrá otázka.“ Pilotka, která se na zemi držela za kolena, zvedla hlavu a pohnula promodralými rty. „Nemám své přístroje, takže si nemůžu být jistá, ale... vzhledem k tomu, jak řídký je tu vzduch, jsme myslím dávno překročili třináct tisíc metrů.“

Třináct tisíc... Kakashi si v duchu provedl výpočty. Od chvíle, kdy se Tobischachimaru roztrhla vedví, ještě neuběhlo ani deset minut, ale v předchozím zmatku museli vystoupat ještě výš. Za předpokladu, že předtím vystoupali do sedmi tisíc metrů, to znamenalo, že v rámci deseti minut vystoupali o dalších šest tisíc metrů.

Šest tisíc metrů za deset minut. Jinými slovy, jestli budou nadále stoupat touto rychlostí, za dalších deset minut loď dosáhne výšky devatenácti tisíc metrů.

A krev se jim uvaří v tělech.

Ne, to se nestane, pomyslel si zoufale Kakashi, Ještě předtím pravděpodobně exploduje vzduchový měchýř kvůli rozdílu v tlaku. V takovém případě by mohlo být lepší záměrně zničit vzduchový měchýř a snížit naši výšku. Přinejmenším bychom pak nemuseli rychle jednat, když by vzduchový měchýř nečekaně explodoval.

Ale když propíchnu vzduchový měchýř v těchhle vzduchových proudech, budu schopen udržet Tobischachimaru pod kontrolou?

„Co je to za světýlko?“

Kahyin hlas ke Kakashimu vůbec nedolehl. Když zopakovala otázku, konečně se vrátil k sobě.

„To je Tsuchikage ze Skryté kamenné,“ zmohl se k odpovědi. „Ví, že je loď narvaná modrým ohnivým prachem a chce jí sestřelit, než se dostane do Země země. A nejen to. Právě jsem dostal rozkaz od Listové vesnice ... mám tuhle loď vyhodit do vzduchu.“

„Cože!“ vykřikla Kahyo. „Na palubě jsou pořád cestující!“

Kakashi bolestně sklopil pohled.

„Omlouvám se. Všechno je to naše vina.“

„Jsem ninja. Já jsem připraven zemřít. Ale... lidé na téhle lodi, určitě na vyhlídkovém letu nečekali nic jiného než spoustu zábavy. Nemůžu uvěřit, že to došlo až sem.“

Kahyo si zkousla ret.

„Promiň,“ pokračoval Kakashi. „Nesnažil jsem se ti nic vyčítat.“

„Ne.“ Kahyo potřásla hlavou. „Je jen přirozené, abys mi to vyčítal.“

„Já... už mi nezbyla žádná esa v rukávu.“

„Prostě musíme s lodí přistát, než se dostane z Travnaté země, ne?“ Na tváři se Kahyo usadil odhodlaný výraz. „V tom případě musíme zničit vzduchový měchýř.“

„To nemůžeme.“ Teď to byl Kakashi, kdo potřásl hlavou. „Když proděravíme vzduchový měchýř, bude loď pohazována tím kterým směrem.“

„Neříkala jsem, abychom v něm udělali díru.“

Kakashiho zmatený výraz mluvil za něj.

„Řekla jsem, že ho musíme zničit.“

Zúžil oči.

„Nemáme na výběr. Musíme to risknout,“ řekla Kahyo, velké oči jí zářily odhodláním. „Nechci, aby zemřel kdokoliv další.“

Kakashi se přesně jak mu Kahyo přikázala vydal k zádi lodi, přešel zavěšené lešení a dostal se tak k oblasti pohonu, kudy proklouzl dovnitř, když se prve vplížil na palubu.

Pilotní kabina a většina gondoly pro cestující odpadly, takže se vrtule přestaly točit. Vylezl po žebříku a postavil se na lešení, které posádka používala k údržbě. Odtamtud bylo ke vzduchovému měchýři tak blízko, až se ho mohl dotknout.

Neměli na výběr.

Pokud by Tobischachimaru nadále stoupala, beztak by všichni umřeli. Ne – ještě předtím, v tu chvíli, kdy by je vítr zanesl mimo vzdušný prostor Travnaté země, by museli čelit Tsuchikageho útoku. Nebo by se možná všude kolem rozšířily nenasytné ohnivé jazyky a všechny by je usmažily, jakmile by byl vzduchový měchýř poškozen.

„Ať uděláš, co uděláš, stejně to bude špatně...“

Cestující už byli evakuováni do lodního skladu.

Kakashi se zhluboka nadechl, vydal bojový pokřik a mrštil kunai naplněný čakrou na vzduchový měchýř.

Skrink!

Čepel prorazila měchýř, kolem se rozletěly jiskry. K uším mu dolehl tichý praskavý zvuk následovaný héliem vytryskávajícím ven.

A pak se, pochopitelně, stalo to, čeho se obával.

Nejprve to byl drobný rudý plamínek. O pouhých deset vteřin později spálil zadní část vzduchového měchýře.

Vššš!

Vnější potah vzduchového měchýře vzplál celý naráz v plamenech, záře vyla, když vcucávala vzduch. V mrknutí oka se oheň rozšířil přes celý obal.

V tutéž chvíli se Tobischachimaru stočila čelem k zemi a začala padat.

Kakashi seskočil z žebříku a sprintoval zpátky přes lešení. Nad jeho hlavou plameny olizovaly vzduchový měchýř, který pozvolna mizel, jako by si na něj Bůh vzal gumu, a nezůstávalo po něm nic než kostra.

Začali ztrácet výšku.

Když přiběhl do kuchyně, složila už Kahyo své pečetě a aktivovala jutsu.

„Živel ledu! Řetěz zemského ledu!“

Její hlas byl přehlušen větrem, její jutsu ale nikoliv. Padající lodí otrásl ohromný náraz.

Tobischachimaru vyskočila nahoru a dopadla na plochu, kterou Kahyo vytvořila pomocí svého Řetězu zemského ledu. Nárazem se odtrhl další kus gondoly.

Kahyo stále skládala pečetě a s vážným výrazem na tváři se soustředila na své jutsu. Bezpochyby byla fyzická i psychická zátěž značná – paže se jí třásly, vlasy jí vstávaly na hlavě a z koutku pevně semknutých rtů jí stékal potůček krve.

Ledový povrch zahalený čakrou se pozvolna roztahoval dopředu, jako by vyrůstal zespoď lodi, a Tobischachimaru zanořila příd' do moře mračen, která se rozestoupila a pohltila ji.

Pokaždé, když hrozilo, že loď odnesou vzdušné proudy, donutila ji ledová chapadla zachovat směr.

„Přistaneme s ní.“ Kahyo procedila slova skrz zaťaté zuby. „V žádném případě neselžu.“

Byli zahaleni v jednolitém odstínu šedi, při průchodu mraky nic neviděli.

Jejich sestup byl tak prudký, že Kakashimu neustále praskalo v uších ze změn v tlaku. Rychle polykal, čímž uvolňoval vzduch, který mu blokoval uši, a zvuk větru se tak zase stával jasným.

V rámci necelé minuty ze vzduchového měchýře nezbylo v podstatě nic než jeho kostra. Struktura, která zbyla, byla začernalá a kouřilo se z ní.

Jako by trvaly na tom, že pořád bylo, co požírat, postupovaly plameny stále vytrvale kupředu. Nad hlavami Kakashiho a Kahyo byla jen modř plamenů a šed' mraků.

Tobischachimaru se vynořila z mračen a pokračovala ve svém pádu. Nakláněla se těžce z boku na boku, ale Kahyo pokaždé vytvořila pomocí svých rampouchů jakousi stěnu, a zabránila tak lodi sklouznout z ledové plošiny.

Vážně poškozená loď soustavně klesala.

A pak Kakashi pocítil, jak se jeho tělo lehce vznáší.

Skutečně poletoval ve vzduchu. „Co se to děje?!“

„Není tu dost vody!“ Zavolala Kahyo v odpověď. „Ve vzduchu není dost vlhkosti, abych vytvořila led!“

Nahlédl dolů skrze rozbitou kuchyňskou podlahu a uviděl, že ledová plocha, po které Tobischachimaru jela, beze stopy zmizela. V dále pod nimi se rozkládala žlutá země: hory za podzimního olistění, řeka, která se blyštěla a třpytila ve svém toku.

Když Tobischachimaru přišla o svou ledovou oporu, padala více méně přímo dolů.

Poznal, že překročila pět tisíc metrů, když uviděl, že Tsuchikage letí nahoru, jako by celou dobu netrpělivě čekal.

„Hej, Kakashi!“ Onoki přiletěl podél Tobischachimaru, po boku měl Kurotsuchi a Akatsuchiho. „Zdá se, že tady let končí! Jestli jste to jen vy dva, můžeme vás zachránit. Ženo, Kakashi, naskočte!“

Kakashi a Kahyo na sebe pohlédli. Kahyo přikývla.

To bylo vše.

Kakashimu to stačilo, aby poznal, že smýšlí stejně jako on.

„Co to děláte?! Jestli si nepospíšíte, nebudeme mít jinou možnost, než vás sestřelit spolu s lodí –“

Ale Kakashi neměl tolik času, aby si mohl Tsuchikageho poslechnout do konce.

Z Kahyinych úst uniklo překvapené „Á!“

Téměř jako by se chystal na Tsuchikageho naběhnout, Kakashi se odrazil nohama od rozbitých podlažních prken a vyskočil ven z lodi. Jeho tělo tančilo ve vzduchu.

Nedělilo ho od země nic než pár tisíc metrů prázdného prostoru. Vítr mu čečral stříbřité vlasy a v očích se mu usadil výraz naprostého odhodlání.

„Dobře. Tak pojd'!“

Ale Kakashi přeskočil zaskočeného Onokiho, odrazil se od Akatsuchiho hlavy a doskočil ještě dál.

„C-co to děláš?!“

„Kakashi!“ zvolala Kahyo, aby jí bylo slyšet přes Tsuchikageho.

Kakashi soustředil veškerou svou čakru do své pravé ruky. „Zařídím, aby začalo pršet!“

„Kakashi!“

„Zbytek je na tobě, Kahyo!“

Kakashi stáhl daleko dozadu svou pravou ruku, která oslnivě zářila rozžhavená doběla, a udeřil do dešťových mračen každou špetkou Nachového blesku, kterou dokázal dát dohromady.

„Áááááá!“

Ka-bum!

Mračna se při té ohromující síle roztrhla a na okamžik zahlédl kousek modré oblohy. Síla byla taková, že Kakashiho jeho vlastní jutsu odmrštilo vzduchem.

Tsuchikage rozevřel oči v údivu.

Blesky vytryskly do všech směrů z každého kousku Kakashiho těla a protrhly dešťová mračna.

Blesky v okamžiku přivolaly další blesky. Dešťové mraky se nakupily a proběhla jimi elektřina.

„Je to příliš nebezpečné, Tsuchikage!“ zvolal Akatsuchi. „Pospěšte! Schovejte se za mě!“

„Nepotřebuju, aby ses o mě staral!“ zařval Onoki. „Ale vážně! Ti ninjové z Listové pokaždé zacházejí tak nesmyslně daleko...“

Z mračen burácejících hrozivým hromem vyšlehl blesk a rozpoltil obří javor na zemi.

„Kurotsuchi! Pomoz tomu pitomci!“

Kurotsuchi uposlechla Tsuchikageho rozkaz a okamžitě se vydala chytit Kakashiho, který v bezvědomí padal dolů.

Na tvář jí dopadla první kapka deště.

Kakashimu to připadalo, jako by byl v bezvědomí po celé hodiny, ale ztratil vědomí před pouhými pár okamžiky.

Při doteku chladivého deště na tváři nepatrně nadzvedl oční víčka. Jakmile tak učinil, vstoupil mu do zorného pole mohutný stín. Kakashi polekaně rozevřel oči dokořán a zaznamenal postavu Kahyo, která uvnitř rozbité gondoly zoufale skládala pečetě.

Padající déšť byl svoláván do jejího Řetězu zemského ledu a utvářel se v ledové krystalky vespod Tobischachimaru, z které už nezbyl nic než vrak. Ledové krystalky, které se rozpínaly pod lodí, se pozvolna rozrostly ve stříbřitou plošinku, která se třpytila na nebi.

A Tobischachimaru klouzala po ní.

Jakmile proklouzla loď kolem, led se rozpadl a odtančil do vzduchu, zářivě se přitom třpytil. Vypadalo to téměř jako by se z lodi stala kometa.

Pokud by existovalo něco jako schody do nebe... Kakashiho ta myšlenka samovolně napadla, když sledoval, jak vzducholod' za rachotu a řevu klouže dolů. Rozhodně by to vypadalo nějak takhle.

Modro-bílé ledové krystaly neslyšně pluly a vyplňovaly celou oblohu.

„Vypadá to, že už je vzhůru.“ Zaslechl poblíž ucha něčí hlas. „Co mám dělat, dědo?“

Kurotsuchi nesla Kakashiho na ramenou.

„Vypadá to, že chtěl ten kluk vážně umřít,“ řekl Tsuchikage. „Asi měl své důvody. A zdá se, že ta problematická loď nespadne na našem území. Takže tu už nemáme, co na práci.“

„Á!“ Divoce vykřikl Akatsuchi. „Něco sem letí od hradu Hozuki.“

Sai tiše přiletěl na svém obřím ptákově a zastavil vedle Kurotsuchi.

Když Tsuchikage přikývl, hodila Kurotsuchi Kakashiho na ptačí hřbet.

„Vyříd'te Tsunade, ať jí vítězství příliš nestoupne do hlavy. Přece jen už začíná být na čase, abychom všechno předali další generaci.“ S těmito slovy Tsuchikage odletěl.

V tu chvíli si Kakashi poprvé uvědomil, že už se dost blíží k zemi. Viděl pod sebou, jak lidé na nádvoří hradu Hozuki pobíhají sem a tam jako mravenci a kolem nich se zvedají mračna prachu.

Tobischachimaru sklouzla dolů na rozsáhlé travnaté pláni obklopující hrad. Na poli, na kterém minula sezóna mochyň, se zvedl hustý oblak prachu. Loď se nakloněná dopředu sklouzla po trávě a zastavila se.

Ze směru hradu se ozval povyk a zanedlouho probíhala vraty malá postava a běžela k Tobischachimaru. Byla to Sakura!

Jeho pozornost upoutala vypjatá bitva na jižní straně hradu. Náhle se zjevil větrný vír a vtáhl do sebe procházející vězně. Muselo to být Leeovo Tornádo z Listové. Mezitím se na nádvoří roztahovaly a znovu scvrkávaly stíny, z čehož poznal, že se tam nachází i Shikamaru. Mimo nádvoří kosil vězně obří míč – Choujiho Masový tank. A dvě postavy, které se probíjely podél cesty z hradu, byly jednoznačně Tsunade a Shizune.

Shinův hmyz, Tenteniny ninjovské zbraně, Kiba a Akamaru – když se Kakashi rozhlédl po svých přátelích, nedokázal potlačit hřejivé teplo, které mu vyvěralo v srdci.

Je to, jak řekl Tsuchikage. Jsme na řadě, abychom se vydali po této cestě.

Tehdy si Kakashi uvědomil něco rozhodujícího.

Nepoužíval jsem ztrátu sharinganu jen jako výmluvu, abych se vyhnul pozici Hokageho? náhle si pomyslel.

Stát se Hokagem znamená, že je více lidí, které musím chránit. Což znamená, že nevím, kdy nebo kde budu muset čelit stejnému smutku, jako když jsem přišel o Obita. Byl jsem si tak jist, že nejsem připraven nést břímě takového smutku.

Lidé této země se právě teď, i v právě tomto okamžiku, beze slova podporují. Chovají se, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, stejně jako se ráno probouzejí. Naruto, Tsunade, Shikamaru, Ino, Gai, Lee, Tenten, Chouji, Sakura, Sai, Hinata, Shizune, Iruka, Shino, Kiba – všechny jejich tváře vyvstaly Kakashimu jedna po druhé na mysli.

A z hloubi svého srdce byl hrdý na Skrytou listovou vesnici, na své druhy.

Jestli to ode mě potřebují, pomyslel si Kakashi, shromáždím veškerý jejich smutek a přijmu ho na sebe. Přesně, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. A budu společně s nimi proti tomu smutku bojovat.

To je, co znamená být Hokage.

Kapitola 14 – První rozkaz

Děšť konečně ustal a vítr odvál temná mračna.

Zmatek na hradě Hozuki už se začal uklidňovat, přinejmenším pro tu chvíli. Požáry v hradu byly uhašeny a vězni, kteří se s obdivuhodnou vytrvalostí snažili nadále uprchnout, byli postupně pochytnuti pomocí Anbu.

Vítr fičel vyschlým zimním polem a ninjové z Listové obezřetně a opatrně obklopili zbytky Tobischachimaru, která teď ležela na boku na zemi.

Obal vzduchového měchýře byl zcela spálen. Kostra, která ho podpírala, byla rozdracena a její kousky byly dopadem při přistání rozházeny všude možně. Když vítr zavál skrze gondolu pro cestující, která vypadala, jako by jí rozerval na kusy ruka obra, poletovaly kolem dřevěné třísky.

Když se ven z rozbitého boku vypoťácel první člověk, ozval se přes celou louku Tsunadin výkřik. „Dejte ruce nad hlavu a pomalu vystupte!“

Kiba, Chouji, Shino, Lee a Tenten to pochopili jako signál a opatrně přistoupili k lodi. Nemohli s jistotou říct, jestli nejsou mezi cestujícími schovaní i nepřátelé.

Sai se vznášel na nebi nad nimi.

„Jste v pořádku?“ Sakura samotná pobíhala od cestujícího k cestujícímu, aby zjistila, jestli neutrpěli nějaká zranění. „Je někdo zraněný?“

Cestující jeden po druhém, vyčerpaní a otrhaní, vycházeli z lodi. Mnozí v úžasu vzhlíželi k obloze a šli pomalu, jako by si každým svým krokem potřebovali ověřit, že už nejsou uvězněni na tom smrtícím nebi. Někteří se zhroutili sotva se nohou dotkli pevné země.

Když Tsunade přikývla, zabalili ninjové cestující v dekách a dali jim napít. Sakura je obcházela, aby ošetřila ty, kdo si zlomili kosti nebo po pádu krváceli.

„Nehýbejte se!“ Tsunade obrátila oči přímo na Kahyo. Ninjové z Listové okamžitě zaujali bojová postavení.

Ale Kahyo jen tiše stála, nehybná vedle poškozené lodi. Zdálo se, jako by svými velkýma poplašenýma očima někoho hledala, zatímco si vítr pohrával s jejími dlouhými zvlněnými vlasy.

„Jste Kahyo z Ozbrojené aliance Ryuha?“

Když Tsunade řekla její jméno, Kahyo lehce přikývla.

„Zůstali někteří z vašich druhů na palubě lodi?“

Kahyo pomalu zavrtěla hlavou. Nedalo se poznat, jestli to byla odpověď na Tsunadinu otázku, jestli to znamenalo, že neví, nebo jestli se vzdávala a říkala, že už na ničem z toho nezáleží.

„Provedla jste něco dost neslýchaného. Důvěra v Listovou kvůli vám a vaší skupině významně upadla.“

Kahyo nadále mlčela.

„Vlnková země se rovněž zcela vzdala vývoje vzducholodí,“ řekla Tsunade, sotva zadržovala syknutí. „Myslela jste si, že si můžete po tom všem jen tak odkráččet?“

Kahyo se v očích objevila jiskra, připravenost bojovat, a přikývla.

„Odved'te ji odsud!“ Tsunade mávla rukou a vydala svůj rozkaz. „Zajměte jí a zavřete jí do vězení, dokud nedostaneme odpovědi!“

„Počkejte prosím, Tsunade.“

Tsunade a všichni ostatní ninjové se při zaslechnutí tohoto hlasu otočili. Kahyo se začervenala s výrazem zároveň údivu a úlevy.

Shikamarovi se tam o rameno těžce opíral Kakashi.

„Tsunade.“ Opřel se o Shikamara a postavil se rovně. „Ona... dovolila byste mi prosím rozhodnout o Kahyo?“

„Cože?“

Tsunade se mu krátce podívala do očí. „Máš snad nějaký nápad?“

Ale než odpověděl, obrátil se Kakashi ke Kahyo. Zavál mezi nimi vánek, který v něm vzbudil nepopsatelný hořkosladký smutek.

„Ještě před chvílkou jsme byli tam nahoře, co?“ řekl a obrátil svou tvář znovu nahoru k širé obloze. Mezi mraky, které zbývaly na obloze, začínalo prosvítat slabounké světlo. „Je úžasné, že jsme se z toho dostali živí.“ Pohlédl zpátky na Kahyo. „Ale ne všichni měli takové štěstí jako my.“

Kahyo sklopila pohled.

„Osmnáct z padesáti sedmi cestujících zemřelo,“ pokračoval Kakashi. „A rovněž tvoji společníci, s výjimkou tebe a těch dvou, které jsem zavřel ve spízi, všichni zemřeli. Máš k tomu co říct?“

Kahyo si skousla ret a zavrtěla hlavou.

„Kahyo.“

„... Ano.“

„Oznámím tedy tvůj trest. Jakožto jeden ze strůjců útoku na Tobischachimaru tě –“

„Ehm.“ Kakashiho přerušil hlas zpoza něho. „Mohu něco říct?“

Ohlédl se dozadu, stála tam žena, která držela za ruku dítě. Zúžil oči.

„Já... jsem ta, kterou jste předtím zachránila.“ Žena kývla hlavou na Kahyo. „Propustila jste z té lodi mě a mého syna, který prodělával astmatický záchvat. Díky vám se z toho útoku dokázal vzpamatovat. Nikdy vám a vaší skupině neodpustím, co jste udělali.“ Pohlédla na Kakashiho. „Ale chtěla jsem vám přinejmenším poděkovat. Děkuju, mnohokrát vám děkuju.“

Kahyo sklopila oči, tvář měla bolestně zkřivenou.

Chlapec, jemuž už bylo dobře, se pustil matčiny ruky a rozběhl se. Přiběhl ke Kahyo, vzhlédl k ní a usmál se. „Díky, tetičko.“

Tváří se jí mihl údiv.

„Fakt jsem se bál.“ A pak najednou tiše dodal, „Ale... taky to byla tak trochu sranda.“

Kahyo sledovala, jak chlapec běží zpátky ke své matce a oči se jí zalily slzami.

„Kahyo,“ zvolal Kakashi. „Jakožto strůjce útoku na Tobischachimaru musíš zemřít. Bylo tolik obětí. Je to jediný vhodný trest.“

„...Ano.“ Kahyo se třásl hlas, ale nesl v sobě odhodlanost přijmout cokoliv, co na ní přijde. „Pokorně přijímám... jakýkoliv trest.“

„Nicméně, jestliže prokážeš, že můžeš být pěti velkým zemím užitečná, snížím tvůj trest na doživotní vězení.“

„...Jak to myslíte?“

„Přijde mi, že by tvůj Řetěz zemského ledu mohl být dost užitečný.“

Zírala na něho.

„O čem to mluvíte, Kakashi?“ Tsunade. „K čemu bys proboha mohl její ninjutsu použít?“

„Tsunade.“ Kakashi se na ní ohlédl. „Když ho použije na obyčejné lidi, její Řetěz zemského ledu je okamžitě zmrazí. Takže když vás trefí Řetězem zemského ledu, musíte neustále zpracovávat svou čakru. Jinými slovy, vězni by ji nemohli použít k útěku. Co myslíte? Právě teď nemá hrad Hozuki žádného hradního pána, který by opravdu střežil vězně. Myslím, že by se na tu roli dokonale hodila.“

„Chápu.“ Byl to Shikamaru, kdo odpověděl. „Předchozí pán hradu, Mui, používal své Božské vězení, aby způsobil, že vězni samovolně vybuchnou, pokud použijí svou čakru. Řetěz zemského ledu této ženy by byl právě tak účinný, jen by fungoval opačně. Tsunade, myslím, že by to šlo. Všechny vesnice jsou vyčerpané z Čtvrté velké války ninjů. Všude se nedostává pracovních sil, takže když všechny uvolníme z této nekonečně zdoluhavé práce dohlížení nad vězením, možná se váha Listové zvedne. A bylo by to příhodné.“

„Příhodné?“ řekla Tsunade. „Jak to myslíš?“

„No, je to pro Garya dokonalá spravedlnost. Víte, jak propaguje ovládnutí osobní svobody?“ Shikamaru trochu pokrčil rameny. „V tom případě prostě dáme jeho svobodu na starost téhle ženě, která věřila v jeho způsob uvažování.“

Tsunade pečlivě zvážila tento nápad, než mírně přikývla. „Nechávám tuto záležitost ve tvých rukou, Kakashi.“

„Děkuji vám, Tsunade.“

„Ale provedeš inaugurační obřad.“

Sklopil pohled k zemi.

„Je to tvá první práce jako šestý Hokage.“ Tsunade se zazubila. „Snad nemůžeš zvažovat, že bys odmítl?“

Kakashi jí pohlédl přímo do očí a rozhodně přikývl. Pak se obrátil zpět ke Kahyo.

„Na té lodi jsi mi řekla, že má ten silnější vždycky pravdu. Pokud se staneš paní hradu Hozuki, budeš tím, kdo má pravdu. Ukaž mi svoji spravedlnost.“

Pouze na něho ohromeně hleděla.

„Uděláš to, že ano?“

„...Ano.“ Kahyo z očí stékaly slzy. Horké slzy, které se rozhodně neproměnily v led, když jí stékaly po tvářích. „D-děkuju... děkuju...“

„Pak tak tedy jakožto šestý Hokage nařizují.“ Zazněl jeho hlas. „Kahyo, máš teď na starost hrad Hozuki. Na dobu neurčitou. Zároveň s tím, že budeš rozjímat o vlastních činech, budeš dohlížet na vězně a každodenně pracovat, abys zajistila, že žádný z nich neunikne!“

Tsunade přikývla, zatímco ninjové s hrdostí pohlíželi na svého nového Hokageho.

„Nemám obavy.“ Kakashiho pohled rázem zjemněl. „Jsi někdo, kdo rozumí bolesti druhých.“

„Udělám, co budu moci... abych splnila vaše očekávání.“ Kahyo si otřela slzy. „Jestli vám můžu být k užítku, Kakashi... udělám, co bude v mých silách.“

„Kakashi.“ Tsunade mu přes ramena natáhla haori. „Mm, sluší ti.“

Kakashi si málem vykroutil krk, aby se podíval na svá záda.

Šestý Hokage.

Zavřel si poměrně těžké haori. Za ním se na tváři jeho druhů z vesnice objevovaly laskavé úsměvy.

Vyhořelým vrakem Tobischachimaru zavál jemný větřík.

Epilog – Milý šestý Hokage

Kakashi seděl u úpatí ohromného javoru v lese na západ od vesnice. Na to, že byl březen, bylo značné teplo a sluneční svit, který se na něho valil z pod listnatých korun nad hlavou, stačil, aby se potil.

Vytáhl si z náprsní kapsy dopis. V okamžiku, kdy otevřel obálku, mu k nosu dolehla jemná půvabná vůně, která mu připomněla událost před čtyřmi měsíci – den, kdy Ozbrojená aliance Ryuha zaútočila na Tobischachimaru.

Ta shoda okolností ho až pobavila. O pouhý den dříve stvrdilo pět Kage oficiální dohodu ohledně správy hradu Hozuki.

Po nouzovém přistání a shromáždění vězňů se Tsuchikage, Mizukage, Kazekage a Raikage přišli podívat na hrad. Raikage říkal, že chce na vlastní oči vidět Kahyinu pravou sílu a došel tak daleko, že jí vyzval na souboj.

Podle lidí, kteří byli svědky této scény, Raikageho železné pěsti nejen vyrazily několik nových děr ve zdech hradu, ale způsobem nevhodným pro svůj věk dokonce použil své Laso. Přirozeně si nikdo nemyslel, že by Raikage do boje vkládal svou plnou sílu. Ale i za předpokladu, že využíval jen polovinu své síly, všichni do jednoho říkali, že nikdy neviděli nikoho bojovat tak ladně a půvabně jako Kahyo.

Uhnula Raikageho útokům a vrhla se na svého protivníka. A pak, přímo Raikagemu před nosem, lusкла prsty.

To bylo vše.

Raikagemu zamrzly vousy.

„Cotocotocoto, kdy jsi...“

„Promiňte mi to, Raikage.“ Kahyo se pod Raikageho vykuleným pohledem zářivě usmála. „Zničila jsem vám vaše nádherné vousy.“

Souboj skončil bez jakéhokoliv zranění, ačkoliv Raikage přišel o vousy, na které byl tak hrdý, a lidé Skryté oblačné vesnice se mu ve skrytu smáli.

Ostatní Kage byli touto příhodou značně pobaveni.

„Úplně před sebou vidím tvář toho rozmazleného spratka, jako když holuba trefí kamenem,“ řekl Tsuchikage. Nebo možná neřekl.

Ať tak či tak, po důkladné inspekci provedené na vlastní oči, dosáhli Kagové závěru. Kahyiny dovednosti byly srovnatelné s jejím předchůdcem, Muim z Travnaté vesnice, a vzhledem k tomu, že tu nebyl nikdo vhodnější k tomu, aby se stal pánem hradu Hozuki, všichni podpořili příkaz šestého Hokageho.

Kakashi rozevřel dopis přeložený na čtvrtiny.

Milý šestý Hokage,

doufám, že se máte dobře. Já –

„Tak jo!“ Z lesa se ozýval Gaiův hlučný hlas. „Dnes znova naplno rozpoutáme svou sílu mládí, Lee!“

„Ano, mistře Gaii!“

A pak jel Gai, jehož kolečkové křeslo tlačil Lee – *fš fš* – několikrát sem a tam.

„Co je tohle?“ Gai přehrával údiv. „Jestli to není šestý Hokage Hatake Kakashi, kdo tu sedí.“

Kakashi se nahrbil.

„A ten dopis...“ Gai pošeptal divadelním šepotem Leeovi do ucha. „...Že když Kakashi zachraňoval životy cestujících tehdy na Tobischachimaru, bezostyšně se zamiloval do té nepřátelské ženy ninji.“

„Takže je to, co se říká po vesnici, pravda,“ Lee stejně dramaticky zašeptal. „V takového dospělého nikdy nevyrostu, mistře Gaii.“

„Vy dva...“ Kakashi složil dopis a zasunul si ho do kapsy. „Kolikrát vám mám říkat, že tak to mezi mnou a Kahyo není?“

Ale Gai a Lee Kakashiho ignorovali a začali dělat dřepy na jedné noze.

„Jak často říkám, žáku můj!“ Gai pokračoval v děláním jednonohých dřepů. „I když může takový člověk skončit jako Hokage, stále mu hodlám správně radit! Táááák to by bylo! Dnes je to pět tisíc jednonohých dřepů!“

„Ano, mistře Gaii!“

Kakashi se postavil a tiše opustil scénu.

Znovu se pokusil přečíst si dopis před čajovnou. Objednal si hrnek Matča a zatímco čekal, až mu ho přinesou, rozevřel dopis od Kahyo.

Milý šestý Hokage,

doufám, že se máte dobře. Já –

„Ó, mistr Kakashi!“

Zvedl zrak a spatřil Shikamara a Choujiho, jak jdou ležerně do čajovny.

„Co to čtete, mistře Kakashi?“ zeptal se Chouji a chroustal své brambůrky. „Ó! Není to dopis od té ženy, pro kterou jste zneužil svou moc, abyste si ji získal?“

„Abych si ji získal? No to počkej!“ Kakashi spěšně nacpal dopis do kapsy. „Vypadá to, že jste podlehl špatnému dojmu. Byla to moje první práce jako Hokage. Rozhodně bych nikdy nezneužil své autority –“

„No tak, takové věci neříkej, Chouji,“ Shikamaru mu skočil do řeči. „Chci říct, mistru Kakashimu už je dobře přes třicet. Jestli má ženu nebo dvě, o nic nejde.“

„Ne, říkám vám –“

„Ta Kahyo byla přece jen dost hezká.“ Chouji. „Stará, ale stejně.“

A pak ti dva s úsměvem pozorovali Kakashiho.

Kakashi zaplatil za čaj, aniž by ho vypil, a nechal obchod za sebou.

Když procházel po hlavní ulici vesnice, vesničané ho jeden po druhém zdravili. I když jakmile kolem nich prošel, slyšel hihňání a chichotání.

To je zvláštní, pomyslel si Kakashi, dosti nesvůj. Jak se všichni dozvěděli, že mi přišel dopis od Kahyo?

Došel trochu dál a odbočil na cestu, na níž nikdo nebyl. Pak se rozhlédl oběma směry, aby se ujistil, že není nikde ani stopy po jeho směšně neodbytných družích a znovu vyškubl dopis z kapsy.

Milý šestý Hokage,

doufám, že se máte dobře. Já –

„Jen se na to podívejte.“

„Jak se směje, tak nemravné.“

Kakashi se ohlédl po hlasech a spatřil tváře Sakury, Ino a Hinaty, jak vykukují zpoza dřevěného plotu.

„Á!“ Kakashi se k smrti lekl a dopis mu vypadl z ruky. „V-v-vy – odkud jste přišly!“

„Koukněte, jak se červená,“ řekla Ino. „To protože má necudné myšlenky.“

Sakura k němu obrátila oči, jako by se dívala na něco špinavého.

„Takže jsou ty zvěsti pravdivé?“ řekla Hinata. „Že Kahyo randí s mistrem Kakashim výměnou za to, že jí dal pozici paní hradu Hozuki?“

„O-o-ovšem že ty zvěsti nejsou pravdivé!“ zařval Kakashi. „Kdo proboha vykládá takové nepodložené nesmysly?!“

Ale děvčata už neposlouchala. Šeptala si mezi sebou, cvrlikala a štěbetala jako vrabčáci: „Cože? Vážně?“ nebo „Tomu nemůžu uvěřit.“ nebo „Až tak, jo?“

Kakashi znovu vykročil.

Podle všeho byla jediným místem, kde mohl docílit nějakého soukromí, kancelář Hokageho. Vrátil se na hlavní silnici, plahočil se po ní a došel k jakémusi davu. Na druhé straně někdo něco vysoko posazeným hlasem provolával.

Shromáždění lidé vypukávali v smích.

„Fakt jsem to na vlastní oči viděl!“ Uprostřed kruhu stál Naruto. „Mistr Kakashi psal dopis, pak ho roztrhal, napsal další a zase ho roztrhal. Chci říct, byl to stoprocentně milostný dopis! Jako vážně!“

Kakashi zíral.

„Nevím, jestli to s takovou jako šestý Hokage zvládne!“ Naruto zvýšil svůj bezstarostný hlas. „Né, neřek bych, že se zamiloval, ale, však víš, je to vážná nemoc, víš to. Předtím jednou,

jasný, zvedl kytku, jasný? A dělal celé takové to má mě rád, nemá mě rád, jeden po druhém otrhával okvětní lístky!“

„Takže tos byl ty.“ Kakashimu blyštěly oči, když se postavil za Naruta. „To ty tu všem vykládáš hromadu polopravd?“

„Co?“ Když se otočil, objevil se Narutovi v očích neurčitý strach. „M-mistře Kakashi! P-počkej, můžu –“

Žuch!

„Co se tu k čertu děje? Co to vyvádíš?!“ Kakashi zamával dlaní, kterou Naruta praštil do hlavy. „Příště už nemusím být tak shovívavý!“

„To jen, chei říct...“ Naruto si se slzami v očích zamnul hlavu, zatímco pronášel své ospravedlnění. „Jsem jediný, kdo tu zůstal. Všichni ostatní šli bojovat na hrad Hozuki. A mě jste nechali trčet ve vesnici, zatímco jsi skoro umíral, mistře Kakashi!“

„Naruto...“

Naruto si promnul oči.

„Promiň, že jsem tě uhodil,“ řekl Kakashi. „A zatajili jsme ti to, protože se musíš o vesnici postarat, kdyby se mi něco stalo.“

„To přece vím. Ježiš.“

„Ááá, tenhle chlápek nepozná vtip.“ Shikamaru a Chouji přišli z druhé strany silnice. „Tenhle pitomec tu sice může vykládat své historky, ale stejně ho nikdo nebere vážně.“

Chouji přikývl.

„Přesně tak.“ Z opačné strany ulice přišly Sakura a Ino s Hinatou v závěsu. „Jen jsme tě trochu škádlily, mistře Kakashi.“

„Naruto, jsi v pořádku?“ Hinata natáhla k Narutovi ruku a pomohla mu na nohy. „Praštit ho kvůli něčemu takovému. Mistře Kakashi, že se nestydíte.“

„Proč? Ale Naruto –“

„Narutovi je to líto,“ řekl Shikamaru. „Ty jsi Hokage, měl bys mít větší rozum.“

„No, to je všechno moc pěkné –“

„Myslím, že by ses měl omluvit, mistře Kakashi,“ rázně řekly Sakura a Ino. „Přece jen to byl jen neškodný žert!“

„Ááá, tak dobře!“ Nakonec zařval Kakashi. „Už to chápu. Je mi to jasné. Co mám udělat, abys mi odpustil?“

Naruto a Shikamaru na sebe pohlédli a usmáli se.

A sakra! Jakmile to Kakashi uviděl, uvědomil se, že se nechal chytit do pasti. *Dostali mě!*

„Jediné, co uzdraví mé bolavé srdce,“ řekl Naruto, „Je rámen!“

„...“

Všichni zadrželi dech a čekali, co Kakashi odpoví.

„No tak dobře.“ Kakashi mohl jen zvednout ruce nad hlavu a vzdát se. „Co kdybychom si teď všichni zašli na rámen?“

„Jupí!“ Všichni zajásali. „Tak jo!“

„Říkal jsem, že to zabere!“

No vážně... Kakashi v duchu potřásl hlavou. Náhle mu došlo, jak je to celé absurdní. *Jsem teď Hokage, ale pořád dělám totéž. Každý den jím, spím, dělám si starosti s maličkostmi. Moje práce je zajistit, aby mohly tyhle děti prožít co nejvíce dnů, po které můžou být bezstarostnými hlupáčky jako teď.*

Jasně, o tom to celé je, ne... Obito?

A pak vyrazil za svými žáky, kteří se vesele vypravili za jednou ze svých oblíbených kratochvil, všechny je svým světlem zalévalo slunce.

Někde zacvrlikal slavík.

*Milý šestý Hokage,
doufám, že se máte dobře. Já jsem pořád zahlcena každodenními pracovními záležitostmi,
ale jak se každým dnem víc a víc blíží jaro, vykonávám své povinnosti s klidem v duši...*

Vskutku nastalo jaro.